

Kiểm Khách Truy Thê

Contents

Kiểm Khách Truy Thê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	46
9. Chương 9: Kết Thúc	54

Kiểm Khách Truy Thê

Giới thiệu

Hệ liệt: Đại Hiệp Cũng Rất BậnThế loại: cổ đại, HEConverter: MeoconlunarEdit: Phương Thiên Vũ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-khach-truy-the>

1. Chương 1

Quan Thiên Dật ngồi ở trong thư phòng, nhìn xuống một cái ngáp, cố gắng nghe tỳ nữ Tiểu Tích của Lăng gia quỳ trên mặt đất vừa khóc vừa thút thít kể lể, cuối cùng nghe hiểu, tuấn nhan một mảnh trầm lặng.

“Sương Sương tiểu thư rời nhà trốn đi ?” Tiếng nói trầm thấp chậm rãi lặp lại một câu mấu chốt nhất.

“Đúng vậy, phu, phu nhân nhà em đã gấp đến độ bị bệnh..... Ở trên giường không dậy nổi, cho nên, cho nên lão gia phái Tiểu Tích đến cùng cô gia ngài, ngài nói một tiếng, xin cô gia giúp tìm..... tìm tiểu thư nhà em về, ô ô ô.....”

Tiểu Tích thút thít ngượng ngùng nói, không ngừng lấy tay lau khuôn mặt đã sớm đầy nước mắt.

“Tốt lắm, Tiểu Tích, đừng khóc nữa, tiếng khóc của em chọc đầu ta cũng đau rồi.” Quan Thiên Dật không kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

Tiểu Tích nghe lời ngậm miệng lại, cố gắng ngừng nức nở.

Thở dài một hơi, Quan Thiên Dật nâng tay xoa nhẹ hai mắt hơi mỏi mệt.

“Sương Sương nàng đang nghĩ cái gì a ? Thời gian trước mới ằm ỉ với ta, không nói chuyện với ta, hiện tại cư nhiên lại ằm ỉ rồi nhà ?” Thật sự là càng ngày càng không hiểu tiểu hôn thê của hắn.

“Còn không phải cô gia ngài bận không đếm xỉa tới tiểu thư, hại tiểu thư đau lòng thôi.....” Tiểu Tích không nhận được thấp giọng than thở.

Tâm tư tiểu thư, nàng rất hiểu.

Gần đây cô gia rất bận, rất bận, lạnh nhạt với tiểu thư, nàng tất cả đều xem trong đáy mắt.

Bất quá, lúc này tiểu thư rời nhà, thế nhưng không mang theo nàng, cũng có chút tổn thương lòng của nàng..... Ô ô.....

Quan Thiên Dật liếc mắt đảo qua, Tiểu Tích sợ tới mức lập tức im lặng, cúi đầu.

Có lẽ do từng học qua võ, nàng luôn cảm thấy cô gia tuy diện mạo nhã nhặn tuấn tú, ánh mắt lại sắc bén như một thanh kiếm.

Tuy trên khuôn mặt tuấn tú treo một đám mây đen không quá tương xứng, nhưng ánh mắt vẫn không giảm uy lực, giống như tùy thời có thể đem người tước thành hai nửa vậy.

“Sương Sương nàng một mình xuất môn sao ?” Quan Thiên Dật hỏi nàng.

“Có người từng nhìn thấy tiểu thư em cùng Viên cô nương đi cùng nhau.” Tiểu Tích lập tức đáp.

“Viên Mẫn Y ? Vậy các người đã đi tìm Nhiếp Phi chưa ?” Hắn trực giác đã nghĩ đến lão sư đệ thích mang một cây đao của hắn.

Bình thường nơi có Nhiếp Phi ở, nhất định sẽ gặp được tới Viên Mẫn Y.

Tiểu Tích mắt đầy thất vọng lắc đầu.

“Tiểu Tích đã trước đi tìm bên Nhiếp đại hiệp, bất quá nghe nói Nhiếp đại hiệp từ hai ngày trước lúc tiểu thư rời nhà liền ra khỏi thành, không biết đi nơi nào.”

“Phải không ? Nhiếp Phi đi rồi, Viên Mẫn Y còn ở nơi này ?” Ánh mắt Quan Thiên Dật lộ ra một chút ý cười hứng thú.

Lần này Nhiếp Phi chạy đi thật nhanh, thế nhưng không để cho Viên Mẫn Y đuổi theo ?

Bất quá, cũng có khả năng là, Viên Mẫn Y bị “người không thể thoát khỏi” ngăn cản.....

Nghĩ đến vậy, Quan Thiên Dật đối với hành tung của vị hôn thê không khỏi thả lỏng một chút.

“Đúng rồi, tiểu thư trước khi đi còn để lại một phong thơ, kí tên nói muốn cho ngài.” Tiểu Tích dè dặt cẩn trọng lấy ra một phong thơ đưa cho hắn.

Quan Thiên Dật nhận thư mở ra nhìn, mày không khỏi càng nhíu lại.

“Cô gia, tiểu thư nhà ta nói những gì ?”

Tiểu Tích xem sắc mặt hắn càng ngày càng trầm, tò mò rướn cổ muốn nhìn trộm nội dung thư.

Nhìn sau một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu chậm rãi nói với Tiểu Tích: “Tiểu Tích, em trở về nói với lão gia em, ta sẽ mau chóng tìm tiểu thư trở về.”

Hắn mau chóng bắt nàng trở về mà thậm chí một chút, nàng viết phong thư này cho hắn dụng ý là cái gì ?

“Nha, cảm ơn cô gia. Kia..... Tiểu thư ở trong thư có nói chút gì không ?” Tiểu Tích chỉ chỉ thư trong tay hẳn.

“Chưa nói cái gì, chỉ nói nàng muốn rời nhà. Người đi về trước đi.”

Quan Thiên Dật dường như không có việc gì vò lá thư lại, mặt không chút biểu cảm nói.

“..... Nha.” Tiểu Tích khát vọng tiếp tục nhìn lá thư, sau đó dụng lực áp chế lòng hiếu kỳ, ngoan ngoãn về “Lăng gia trang” phục mệnh.

Chờ tỳ nữ bên người Sương Sương rời đi, Quan Thiên Dật lại cầm lấy thư xem, lại nhíu mi.

“Hãy bỏ đi hôn ước cùng ta, từ nay nam hôn nữ gả đều không liên quan.....

Sương Sương thế nhưng muốn hỏi hôn ? Nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì a ?” Hẳn thì thào nói.

Bất đắc dĩ cười cười, hẳn xoay người mở ra một ngăn tủ nhỏ đầy các món linh tinh loại các cô nương thích, sau khi đem thư đặt vào đó mới khép ngăn tủ nhỏ lại.

Trong lòng hẳn vô cùng buồn bực, đứa bé đáng yêu năm đó trắng trẻo mềm mại, nũng nịu ngoan ngoãn để hẳn ôm vào trong ngực đỡ, sau khi lớn lên trở thành tiểu cô nương, vì sao lại trở nên phiền toái như vậy ?

Tiểu thê tử chưa vào cửa này của hẳn, có lẽ là chờ không an phận đi ?

Xem ra chờ sau khi hẳn đem Sương Sương bắt trở về phải rút ra khoảng trống, nhanh chóng sắp xếp hôn sự của bọn họ, đem tiểu thê tử chạy loạn này, loạn viết thư, còn miên man suy nghĩ mau mau cưới vào cửa mới tốt, để tránh đêm dài lắm mộng a !

Nói đến đêm dài lắm mộng, đầu tiên, hẳn trước phải ngủ bù đã, thoáng chút đã hai mươi canh giờ chưa được chợp mắt.

“Ha a ~”

Che miệng lại, Quan Thiên Dật đánh một cái ngáp thật lớn, mí mắt kiên cường chống đỡ đã lâu đã đến cực hạn, rốt cuộc không mở ra được.

Từ từ nhắm hai mắt, hẳn “Đông” một tiếng, tùy ý nằm xuống giường ở bên cửa sổ.....

Viên Mẫn Y thân trang phục mạnh mẽ ngồi ở trong phòng khách điểm, lạnh lùng nhìn Lăng Nhận Sương.

Thiên kim Lăng gia mềm mại yếu ớt cũng học nàng mặc một bộ trang phục nữ tử mạnh mẽ, luôn luôn liều chết dán theo nàng không chịu về nhà.

Nếu không phải Lăng Nhận Sương, nàng khả năng đã sớm đuổi theo Nhiếp Phi.....

Nàng thật sự rất muốn bỏ lại Lăng Nhận Sương, nhanh chóng đuổi theo Nhiếp Phi đã chạy trốn hai ngày, nhưng, cố tình vị Lăng gia thiên kim trước mắt này là bằng hữu duy nhất chịu kết giao cùng nàng.....

Nếu bỏ lại Lăng Nhận Sương mặc kệ, vậy Viên Mẫn Y nàng khả năng ngay cả nửa bằng hữu cũng không có. Ai.....

Sau khi có chút cam chịu thở dài một hơi, chống má, Viên Mẫn Y miễn cưỡng hỏi:

“Nàng rời nhà xuất môn đi theo ta, không thành vấn đề sao ?”

“Không thành vấn đề nha ! Ta đều chuẩn bị ngân phiếu cùng lương khô ổn thỏa !”

Lăng Nhận Sương lộ ra tươi cười, tin tưởng tràn đầy vỗ vỗ bao vải nhỏ cột dưới bụng.

Viên Mẫn Y rũ mắt nhìn nhìn bao vải nhỏ cột dưới bụng nàng, đột nhiên có một xúc động oán hận muốn đem tên tâm tư đơn thuần tới cực điểm này đóng gói ném về Lăng phủ.

Nàng một thân trang điểm nổi bật, trong mắt người có tâm quả thực tựa như con dê béo trên cổ treo một tấm bài “Hoan nghênh giặc tiền cướp sắc”.

Ngay cả chính nàng nhìn cũng có chút ngửa tay, cảm thấy không cướp bóc con dê béo này, thật đúng là thực có lỗi chính mình a ~~

“Ta không phải chỉ ngân phiếu cùng lương khô, ta là nói Lãng bá bá cùng Lãng bá mẫu, bọn họ yên tâm nàng đi theo ta xuất môn sao ?”

“Không, không thành vấn đề.....”

Âm lượng của Lãng Nhạn Sương nháy mắt giảm lại, nhỏ giọng trả lời.

Viên Mẫn Y thở dài một hơi. “Sương Sương, nàng chột dạ rất rõ ràng.”

“Phải không ?”

Lãng Nhạn Sương sờ sờ mặt, biểu cảm ngốc ngốc làm cho Viên Mẫn Y trong lòng càng thêm lo lắng.

“Quan Thiên Dật đâu ? Hắn yên tâm cho nàng một mình xuất môn sao ?” Nàng lại nói ra một nhân vật càng mấu chốt.

“Hắn ? Hắn với ta không có liên hệ gì !” Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Lãng Nhạn Sương bỗng nhiên cứng ngắc.

Lần này tốc độ nàng trả lời nhanh chóng, trung khí mười phần làm cho Viên Mẫn Y nhú mày.

Biểu cảm kia của Lãng Nhạn Sương, rõ ràng là đang dối.

“Hắn là vị hôn phu của nàng, nàng vì sao nói cùng hắn không liên hệ ?” Viên Mẫn Y tò mò hỏi.

Lãng Nhạn Sương đảo đôi mắt đẹp liếc qua liếc lại, cắn cắn môi, một lát sau mới cúi đầu trả lời, biểu cảm như là muốn khóc.

“Ta..... Ta để lại một phong thư cho hắn, muốn cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ hôn ước.....” Nàng thấp giọng nói.

“Cái gì ?” Viên Mẫn Y nháy mắt mấy cái, hoài nghi mình lắng tai.

“Ta, ta..... Ai nha, dù sao ta cùng hắn đã không quan hệ a ! Đi thôi, đi thôi, ta cùng nàng đuổi theo Nhiếp Phi ca ca !”

Lãng Nhạn Sương ấp úng một trận, tiếp theo dậm chân đứng dậy lôi kéo nàng ta xuất môn.

Viên Mẫn Y chưa cùng nàng đi, kéo ngược Lãng Nhạn Sương về ghế ngồi.

“Sương Sương, nàng có biết nàng đang nói cái gì hay không a ? Nàng có một vị hôn phu danh khắp thiên hạ, phong lưu tiêu sái, tất cả nữ tử đều vừa hâm mộ, vừa ghen tị với nàng, ước gì có thể thay nàng gả cho ‘Thiên hạ đệ nhất kiếm khách’ Quan Thiên Dật, mà nàng hiện tại thế nhưng nói ra muốn cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ hôn ước ?!”

Lãng Nhạn Sương ai oán cúi đầu bấm đầu ngón tay trắng nõn non mịn của mình.

“Ta biết rất nhiều nữ tử đều muốn gả cho Thiên Dật ca ca, ban đầu ta cũng vậy, rất cao hứng có thể được Thiên Dật ca ca thích, hơn nữa luôn luôn cho rằng Thiên Dật ca ca là một mình ta độc hữu.....”

“Đúng vậy a, ta nhớ hắn đã sớm nói rõ cuộc đời này chỉ thừa nhận một mình nàng làm vợ, tuyệt không nạp thiếp, cho nên hắn khẳng định chỉ có một mình nàng.”

Viên Mẫn Y miễn cưỡng gật đầu.

Tuy nàng cho rằng đây là Quan Thiên Dật vì đoạn tuyệt các nữ nhân mê luyến dây dưa với hắn mà lấy làm lá chắn, nhưng nghe như vậy vẫn là làm người ta vô cùng cực kỳ hâm mộ Lãng Nhạn Sương được Quan Thiên Dật đặc biệt chú ý.

Đáng tiếc, người may mắn này một chút cũng không quý trọng phần tình này của “Thiên hạ đệ nhất kiếm khách”.

“Nhưng ta dần dần phát hiện, Thiên Dật ca ca không chỉ là của ta, hần còn phải phân cho người ‘Quan Gia Bảo’, người làm ăn, còn có người giang hồ. Mặc kệ là biết, hay là không biết đều sẽ chia cắt Thiên Dật ca ca với ta. Nàng có biết hần đã bao lâu không gặp ta nói tiếng nào chưa ?” Người may mắn ai oán rừng rưng vừa khóc vừa kể lể.

“Bao lâu ?” Viên Mẫn Y hỏi.

“Nàng trước nói cho ta biết, lần trước nàng nhìn thấy hần là khi nào ?” Lăng Nhạh Sương nhìn nàng ta, không đáp hồi lại.

“Àn, ước chừng..... mười ngày trước đi. Ta khi đi tìm Nhiếp Phi, vừa vặn Quan Thiên Dật đang nói chuyện cùng Nhiếp Phi.” Viên Mẫn Y suy nghĩ một chút.

“Nàng mười ngày trước mới thấy qua hần, ta lại gần một tháng cũng chưa thấy hần !”

Lăng Nhạh Sương vẻ mặt sụp đổ, khóc lên.

“Này, lâu như vậy a.....” Viên Mẫn Y mở lớn mắt, hơi lấp bắp kinh hãi.

“Trong một tháng này hần bề bộn nhiều việc, đi hẹn rất nhiều, gặp rất nhiều người, ăn rất nhiều cơm xā giao, ngay cả Lý đại đầu của quán đậu hủ đầu hẻm nhà ta cũng từng sửa qua hần, nhưng hần lại bận đến nỗi không rút ra một chút thời gian đến gặp ta.”

Lăng Nhạh Sương ủy khuất nói, một giọt lệ “Ba” một tiếng rơi xuống.

“Lí đại đầu ? Ai nha ?” Viên Mẫn Y tò mò lại mờ mịt hỏi.

Là ai mà cũng dám sửa “Thiên hạ đệ nhất kiếm khách” Kiên bảo chủ “Quan Gia Bảo” ?

“..... Là một con chó ông chủ quán đậu hủ nuôi !”

“Ách..... Nghe qua thực thảm.” Viên Mẫn Y mặt bừng tỉnh.

Ngay cả chó ông chủ đậu hủ nuôi cũng gặp qua vị hôn phu của Lăng Nhạh Sương, khó trách trong lòng Sương Sương bất bình như vậy, quả thực giống như bị ném tới lãnh cung.

“Ta biết Thiên Dật ca ca phải nuôi sống mấy chục miệng ăn của ‘Quan Gia Bảo’ từ trên xuống dưới, gánh nặng trên vai rất nặng, gần đây còn phải vâng theo sư mệnh, đi tranh võ lâm minh chủ nhiệm tiếp theo, bận tới mảy tới mảy. Nhưng mắt thấy hần càng ngày càng nhiều bận, bận không rảnh bồi ta, không rảnh phát giác tâm tư của ta, làm cho ta không nhận được bắt đầu oán trách với hần, tức giận hần.”

“Có đôi khi, ngay cả ta cũng rất chán ghét mình tùy hứng ngây thơ như vậy, nhưng ta chính là không thể khống chế phản ứng này, cho nên ta bắt đầu sợ hãi, sợ hãi có một ngày này đó cảm giác không tốt sẽ dần dần đục khoét ta với tình cảm của hần.....”

Lăng Nhạh Sương buồn bã nói, khóc thút thít hai tiếng.

“Cho nên nàng quyết định chạy trốn ?”

Viên Mẫn Y tiếp lời hỏi, có chút hiểu suy nghĩ của nàng.

“Không, là ta quyết định bỏ hôn ước ! Vì dứt bỏ tình cảm cho nên ta cần phải đi ra ngoài giải sầu, vừa vặn nàng muốn đuổi theo vị hôn phu của nàng, bởi vậy ta sẽ không ngại đi cùng nàng, trên đường chúng ta có thể hỗ trợ chăm sóc lẫn nhau cũng tốt lắm nha, nàng nói đúng không ?”

Lăng Nhạh Sương hai mắt lóe sáng chớp chớp, nháy mắt tràn ngập chờ đợi không đè nén được, đau thương u buồn lúc này tất cả đều không cánh mà bay.

Viên Mẫn Y khoe mắt run rẩy.

Chăm sóc lẫn nhau ? Nếu cùng đi, nàng không bị chú chim nhỏ nuông chiều từ bé này..... Ngô..... Được rồi, là con dê béo mềm mại liên lụy đã cảm ơn trời đất rồi !

“Cái gì dứt bỏ tình cảm ? Ta thấy là nàng không chịu nổi cô đơn mới muốn ra ngoài tìm việc vui đi ? Nàng nha, thật sự là người ở trong phúc không biết phúc ! Làm không tốt Quan Thiên Dật nhận được thư có thể sẽ cảm thấy khó hiểu với quyết định hủy hôn của nàng !”

Viên Mẫn Y lắc đầu, không cho là đúng đâm đâm cái trán của nàng.

“Y Y..... Cho ta đi theo nàng đi! Thế giới này lớn như vậy, ta còn chưa có ra khỏi nhà quá xa đâu !” Lăng Nhận Thương làm nũng kéo tay nàng ta.

Viên Mẫn Y đang muốn há miệng, đột nhiên liếc mắt đến cửa, tiếp theo thần bí nở nụ cười.

“Ta là mang nàng đi không được. Nàng muốn ra ngoài hiểu biết thêm, đi cầu một người khác đi, người nọ so với ta càng có thể bảo vệ nàng an toàn hơn. Nhưng không biết người nọ có thể rút ra khoảng trống hay không.”

Viên Mẫn Y nhìn Lăng Nhận Thương lại như là đang cùng tên còn lại nói chuyện, trên mặt mang theo ý cười, tận lực phóng to một ít âm lượng.

“Ai nha ?”

Lăng Nhận Thương không có nghĩ nhiều, chỉ là ngây thơ hỏi.

“Còn có thể là ai ?”

Một giọng nam không vui từ ngoài phòng vang lên, đồng thời cánh cửa cũng bị đẩy ra.

Chỉ thấy Quan Thiên Dật tay áo bay bay đứng ở cửa, mí mắt nửa rũ xuống nhìn nàng, bộ dáng tiêu sái lại ngang ngạnh.

“Thiên Dật ca ca.....”

Lăng Nhận Thương kinh ngạc đứng lên, biểu cảm có chút kích động, như là nhớ nhung, hoặc như là vui sướng, một lát sau, tất cả đều hóa thành biểu cảm đáng thương ủy khuất.

Cuối cùng, nàng dậm chân, hừ nhẹ một tiếng ngồi xuống, quay đầu đi không nhìn hắn.

Viên Mẫn Y lạnh nhạt gật đầu nhìn Quan Thiên Dật, Quan Thiên Dật cũng dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn lại nàng ta.

Phát hiện mình nên lui ra, vì thế Viên Mẫn Y chậm rãi đứng lên, vòng qua Quan Thiên Dật đi ra phòng khách.

Khi đang muốn đi thì Quan Thiên Dật bỗng nhiên mở miệng :

“Nhiếp sư đệ hắn là đi tìm sư phụ.”

Bước chân Viên Mẫn Y dừng một chút, quay đầu nhìn hắn, khóe môi không kìm được cong lên một chút, sau khi cảm kích nhìn hắn một cái, bước chân nàng nhanh chóng rời khỏi nhà trọ.

Kinh ngạc thấy Viên Mẫn Y muốn rời khỏi, Lăng Nhận Thương cũng vội vàng đứng lên muốn đuổi theo.

“A ! Y Y, nàng đợi ta với nha –”

“Sương Sương, nàng ở lại.”

Quan Thiên Dật vươn cánh tay, một phen ôm lấy eo nhỏ của nàng.

“Không cần, không cần ! Ta muốn rời đi cùng Y Y !”

Cánh tay ôm ở bên hông nàng như vòng sắt, vừa đánh vừa kéo thế nào cũng tránh không ra.

Quan Thiên Dật giống như xách gà con, dễ dàng dùng một tay ôm nàng, tay kia trở tay đóng cửa phòng khách lại.

“Thiên Dật ca ca, chàng không cần thô lỗ như vậy, mau buông ta xuống !”

Nàng tức giận reo lên, hai chân cách mặt đất càng không ngừng đá đập lung tung giữa không trung.

Quan Thiên Dật giống như không có nghe thấy, đi thẳng về hướng giường trong phòng.

“Chờ, chờ một chút ! Thiên Dật ca ca, chúng ta, chúng ta còn chưa có thực sự thành thân..... Chàng không thể, không thể.....”

Phát giác mục tiêu Quan Thiên Dật đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Nhạn Sương nổ thành một mảnh đỏ ửng, thân mình mềm nhũn, nói chuyện bắt đầu lắp bắp.

Quan Thiên Dật hoàn toàn không để ý tới lời của nàng, tự mình đi đến bên giường rồi đặt nàng lên.

Nàng ngồi xuống giường, lập tức xoay người bò xuống giường nhưng mới động một chút đã bị Quan Thiên Dật bắt trở về.

Bị kéo lại lên giường, Lăng Nhạn Sương không cam lòng lại thử lần nữa xoay người xuống giường, không nghĩ tới lại dễ dàng bị kéo trở lại.

Một xoay, một kéo, qua lại vài lần sau, Quan Thiên Dật đã hoàn toàn không còn nhần nại, dứt khoát điểm huyết của nàng.

Lăng Nhạn Sương khê hô một tiếng, toàn thân nháy mắt vô lực mềm mại nằm ngửa, chỉ còn một đôi mắt to vừa sợ vừa hoảng đảo qua đảo lại.

“Bánh bao ngốc, nàng nghĩ rằng ta và nàng muốn làm cái gì ?”

Quan Thiên Dật nhẹ nhàng bấn cái trán của nàng, buồn cười gọi nặc danh khi nàng còn bé.

“Chàng..... Chàng không phải muốn, muốn..... Đừng, đừng làm vậy nha.....”

Nàng lắp bắp mở miệng, dùng sức nuốt nước miếng.

“Ta đã ba ngày không chớp mắt, kia còn có khí lực làm vậy ? Vốn ta đang định ngủ một giấc thật ngon, kết quả lại nghe thấy tỷ nữ tốt Tiểu Tích của nàng quỳ gối trước mặt ta khóc kể chuyện nàng rời nhà trốn đi, nhưng ta mệt đến sắp ngất xỉu cho nên muốn trước ngủ một chút rồi dậy tìm nàng, ai biết nằm xuống ngược lại không ngủ được, lo lắng nàng thực sự rời đi cùng Viên Mẫn Y nên đành phải lại đứng lên, chạy vội tới nơi này.”

Nàng nhìn thấy quầng thâm dưới mắt hắn, trong lòng dâng lên thương tiếc nồng đậm, đang muốn nâng tay xoa quầng thâm của hắn, thế này mới nhớ tới bị hắn điểm huyết, ngay cả một ngón tay cũng không nâng được.

“Thiên Dật ca ca..... Cởi bỏ huyết đạo của ta.....” Nàng mềm mại cầu.

“Bánh bao nhỏ, ta mệt chết, không có biện pháp lại đuổi theo nàng, nàng tạm thời nằm ngoan ngoãn, bởi ta ngủ một lát đi !”

Sau khi hắn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền nằm xuống ở bên cạnh nàng, một cánh tay vòng qua eo của nàng, nhắm mắt lại, không nói chuyện nữa.

“Nhưng là –” Nàng không phải muốn chạy, chỉ là muốn sờ hắn mà thôi nha !

Còn không kịp nói xong, nàng thế nhưng chợt nghe mũi của hắn bắt đầu phát ra tiếng vù vù rất nhỏ.

Lăng Nhạn Sương kinh dị mở lớn mắt, tròng mắt hắn, không thể tin được hắn chỉ trong nháy mắt liền ngủ say.

Nhìn gương mặt bình tĩnh khi ngủ của hắn, lòng của nàng mềm đi.

Xem ra, hắn giống như thực sự rất mệt, rất mệt nha.....

Quên đi, chờ hắn tỉnh lại mới đàm phán rõ ràng cùng hắn.

Trong tai nghe hắn phát ra tiếng ngáy khê theo quy luật, mí mắt nàng bỗng nhiên cũng nặng nề.

Trước một khắc thiếp đi, nàng có chút tiếc nuối nghĩ, đáng tiếc nàng bị điểm huyết, bằng không nàng rất muốn ôm Thiên Dật ca ca, ôn ôn tồn tồn cùng hắn đi vào giấc ngủ.....

Trong lúc mên mê mông mờ mịt xoay người, nàng thoải mái mà tiến vào trong lòng hắn, hoàn toàn không phát hiện huyết đạo của mình đã bắt tri bắt giác được giải.

Quan Thiên Dật mở hai mắt ra, yêu thương nhìn nàng, thân mình hơi hơi di động, phối hợp ôm nàng gần thêm một ít, sau đó mới nhắm mắt lại, gương mặt thỏa mãn tiếp tục ngủ bù.....

2. Chương 2

Sau khi ngủ say một giấc, Lăng Nhạn Sương lại kiều lại khiếp ở trong lòng tràn ngập mùi nam nhân của Quan Thiên Dật tỉnh lại.

Đầu vừa nhấc, liền nhìn thấy Quan Thiên Dật sớm không biết khi nào đã tỉnh lại trước, đang mở to mắt nhìn nàng, không biết đã nhìn nàng bao lâu.

Tuy thâm quầng dưới mắt hắn vẫn còn rất đậm, ít nhất thần thái đôi mắt đã khôi phục hơn phân nửa, giờ phút này thoát nhìn vừa lợi hại vừa có thần.

Hai gò má nàng đỏ hồng đẩy hắn ra, ngồi dậy lưng đưa về phía hắn, xấu hổ đến không biết nên như thế nào cho phải.

“Cái kia..... Cha mẹ nếu biết chúng ta không đứng đắn..... sẽ lột da của ta.....”

Ngón tay nàng cuốn một nhúm tóc, cắn môi nói.

“Chúng ta cái gì cũng không có làm a !” Quan Thiên Dật vén lên tóc dài rũ xuống mặt, có chút lưu manh đáp.

“Cái gì, cái gì cũng không có làm ?!” Nàng đột nhiên quay đầu, vừa sợ vừa nghi mở lớn mắt.

Hai người cùng ngủ một tấm giường, gọi là gì cũng không có làm ?

Nhớ tới hắn gần đây đặc biệt lạnh nhạt, hơn nữa hiện tại miệng lại phỉ sạch, chẳng lẽ..... Hắn là dự tính muốn chối cãi sao ?!

“Ít nhất, lần này gặp nàng cho đến bây giờ, còn không có hôn nàng một cái nha !”

Hắn cười đưa tay kéo nàng đối mặt hắn, bàn tay to nâng cằm trơn mịn của nàng lên, thích ý lại lười biếng cúi đầu che môi của nàng, không nhanh không chậm tìm lấy môi thơm.

Hai người bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, lại rất sớm liền dính hôn, nàng đã sớm đem cuộc đời này giao cho hắn, bởi vậy trừ nắm tay, ôm ra, đương nhiên lúc bốn bề vắng lặng đã cùng hắn hôn môi qua không biết bao nhiêu lần.

Cho nên, khi môi hắn chạm vào nàng, nàng liền theo thói quen nhắm mắt lại, ôn dịu ngoan thuận tiếp nhận dịu dàng của hắn, cùng hắn chìm lên lửa tình nóng bỏng.

Đột nhiên, một ý niệm trong đầu hiện lên trong đầu nàng, nàng mở to hai mắt ra, nâng tay dùng sức đánh lên vai hắn, “Ngô ngô ngô” muốn giãy thoát nụ hôn của hắn.

Hắn chưa thỏa mãn buông môi của nàng ra.

“Làm sao vậy ?”

Giọng điệu của hắn có chút không vừa lòng lắm, hắn còn chưa có hôn đủ đâu !

“Ta bỗng nhiên nhớ tới, chàng không phải bề bộn nhiều việc sao ? Bận đến ta một tháng cũng không nhìn thấy chàng !”

Nàng chất vấn hắn, biểu cảm rõ ràng rất khó chịu.

“Đúng vậy, ta bề bộn nhiều việc.”

Hắn rất bất đắc dĩ đáp lại. Ai, không thấy hai tầng mây đen trước mắt hắn sao ?

“Vậy chàng vì sao lại tự mình đuổi tới nơi này ? Đã bề bộn nhiều việc, biết ta ở đây, phái người tới đón ta trở về không phải được sao ?”

“Nàng sẽ về sao ?”

Hắn hỏi, liếc nàng một cái, thuận tiện nâng hai tay lên đuổi người, thể hiện đường cong thon dài rắn chắc, sau đó há miệng đánh một cái ngáp thật to, lại nâng tay xoa nhẹ hai mắt bởi vì đánh ngáp quá lớn mà ánh lệ.

Ở trong chốn giang hồ Quan Thiên Dật trừ danh hiệu thiên hạ đệ nhất kiếm thuật ra, còn kiêm “Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử”, trước mặt người bên ngoài, hình tượng luôn duy trì vô cùng hoàn mỹ, chỉ có ở trước mặt nàng mới lười mựn có che đậy.

Ông trời tạo người thật là không công bằng, nam nhân bộ dáng tuấn tú lại tiêu sái như Quan Thiên Dật vậy, đừng nói có thể đem tư thái lười nhác thể hiện ra tràn ngập sức quyến rũ như thế, cho dù là giờ chân ngoáy mũi, thoạt nhìn có lẽ cũng cảnh đẹp ý vui đi ?

Nhưng giờ phút này Lăng Nhận Sương một chút cũng không có tâm tư thưởng thức phong thái tuấn mỹ của vị hôn phu.

Trong câu nói giọng điệu đương nhiên kia của hắn, bỗng chốc liền kéo lên bất mãn cùng lửa giận đã tích lũy lâu trong lồng ngực của nàng.

“Sợ ta không chịu trở về, cho nên Quan thiếu gia chàng mới tự thân xuất mã, muốn áp vị hôn thê của chàng về nhà sao ?” Nàng nổi giận đùng đùng chất vấn nói.

“Ta không nghĩ như vậy, ta là nghĩ đến cho nên tới thôi.”

Hắn hơi hơi nhíu mày, mơ hồ cảm thấy cảm xúc của nàng dao động khác với trước.

“Chàng cho là chàng tự mình tới đón ta, ta sẽ trở về với chàng?”

“Sương Sương, ngoan, đừng làm loạn.” Hắn sờ sờ đầu nàng.

Nàng tức giận vung tay hắn ra, banh mặt quay đầu đi.

“Đừng sờ ta như vậy ! Ta ghét nhất lúc nói chuyện cùng chàng, chàng luôn dùng thái độ đồ ỉu nhỏ với ta ! Ta đã không phải là con nít !”

“Ta không có ý kia, cũng không xem nàng như con nít.” Hắn bình tĩnh thu tay.

Nữ lớn thay đổi hoàn toàn, hắn gần đây đã sớm cảm nhận được nàng đã trưởng thành là một tiểu cô nương.

Hơn nữa, còn là tâm tư khó đoán, biến hóa không chừng như đêm trăng tròn.

Nàng làm cho hắn không hiểu rõ hoang mang càng ngày càng nhiều, hắn thường xuyên không hiểu nàng đang nghĩ cái gì.

Tựa như giống như hiện tại, nguyên nhân nàng buồn bực hắn vẫn không nắm chắc.

“Chàng nói chàng bề bộn nhiều việc, bận đến suốt một tháng cũng chưa đến bồi ta, cho dù ta đi tìm chàng, cũng đều thường xuyên uống công. Không phải nghe nói chàng ra khỏi thành còn chưa trở về, chính là ở trong thành với ai ai ai ở cái gì từ lâu ăn cơm xã giao, còn chưa có trở về ! Ngay Lí đại đầu ở đầu ngõ cũng có cơ hội nhìn thấy chàng, nhưng ta đâu ? Như bị đẩy vào lãnh cung vậy, muốn gặp chàng một lần cũng rất khó !”

Nàng càng nói càng ủy khuất, tất cả cảm xúc đều bộc phát ra.

“Lí đại đầu là ai ?” Hắn trực giác hỏi.

“Lí –”

Nàng húc một cái, mắt nhỏ trừng càng tròn.

Tuy không rõ vì sao, nhưng Quan Thiên Dật trực giác biết mình hỏi một vấn đề rất không ổn.

“Là con chó của ông chủ bán đậu hũ ở đầu ngõ !”

Nàng cảm gổi quăng hấn, thở phì phì, thiếu chút chảy nước mắt.

Hấn trừng mắt nhìn, giống như không biết nên nói tiếp thế nào, một lát sau mới chậm rãi “Nha” một tiếng, lộ ra biểu cảm dở khóc dở cười kỳ dị.

Thật sự là tức chết nàng !

“Ta nói thật nhiều thật nhiều, kết quả chàng không có quan tâm tâm tư của ta, sàu oán của ta, cô đơn của ta, lại chỉ để ý Lí đại đầu là ai ?! Lòng của chàng..... Lòng của chàng rõ ràng không ở trên người ta !”

Nếu không phải thấy nàng đã sắp khóc, hấn chỉ sợ không nhịn được sẽ cười ra tiếng.

Hai người bọn họ đối thoại thật sự rất vớ vẩn.

Bất quá, hấn biết nếu hấn thực sự cười ra, chuyện có lẽ sẽ trở nên càng thêm không thể thu dọn.

“Sương Sương, nàng suy nghĩ nhiều quá.”

Có lẽ cho dù nói cái gì, nàng cũng sẽ xuyên tạc ý của hấn, cho nên sau khi nghĩ xong, hấn chỉ có thể an ủi như vậy.

“Ta mới không nghĩ nhiều ! Ta hỏi chàng, chàng rõ ràng bạn không thể phân thân, lại sau khi nghe thấy ta rời nhà lập tức liền bật đến trước mắt ta, đây là vì sao ?”

“Vì nàng, mặc kệ công việc lại bận, không bỏ được cũng phải bỏ a !”

“Chẳng lẽ nói, thời gian này là chàng cố ý giả bạn để lạnh nhạt ta ?”

“Nàng đang nói cái gì ? Ta không phải có ý đó.”

Quái, nàng là thế nào rút ra kết luận này ?

“Chàng chính là có ý đó !”

“Sương Sương, đừng cố tình gây sự, trước theo ta trở về rồi nói sau.” Hấn thở dài.

“Đúng, ta chính là cố tình gây sự ! Ta không muốn trở về với chàng, ta muốn cùng Y Y ra ngoài giải sàu ! Hầu bao đâu ? Hầu bao của ta đâu ?”

Lăng Nhạn Sương đổi nói, hậu tri hậu giác nhớ tới gia sản của nàng liền gấp đến độ mồ mẫm lung tung trên lưng.

“Là này sao ?” Quan Thiên Dật từ chân giường lấy ra một hầu bao.

“Đưa ta ! Hầu bao này vì sao lại ở chỗ chàng ?”

Nàng một phen đoạt lại, ôm ở trước ngực.

“Ngày hôm qua nàng ôm ta ngủ, hầu bao này cần ta không thoải mái, cho nên trước giúp nàng cởi xuống.” Quan Thiên Dật miễn cưỡng giải thích.

Lăng Nhạn Sương muốn đem hầu bao buộc lại vào bụng nhỏ, Quan Thiên Dật thấy thế thì không khỏi nhúu mày.

“Bánh bao nhỏ, nếu nàng không muốn vừa ra khỏi cửa đã bị cướp, tốt nhất đem lương khô cùng ngân phiếu trong bao tách ra. Tiền tốt nhất nên đặt trong người, bằng không rất nguy hiểm.”

Tay nhỏ bé đang buộc khăn tay nải liền dừng một chút, sau khi nghiêm túc suy nghĩ một chút mới tháo ra, tâm phiền ý loạn ôm ở trước ngực.

Nàng đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua bị Quan Thiên Dật điểm huyết, bởi hấn ngủ một giấc, không biết đã trễ bao nhiêu canh giờ, lúc này Viên Mẫn Y đã sớm không biết đi tới đâu, nàng muốn đi cùng chỉ sợ cũng không theo kịp.

“Chàng..... Đều là chàng làm hại, hại ta không đuổi kịp Y Y a !”

Nàng hồn hồn nhảy dựng lên, nổi giận đùng đùng trừng mắt hấn, tiếp theo liền diêm đạm đáng yêu đỏ mắt, ô ô ô khóc lên.

Quan Thiên Dật không tiếng động thở dài một hơi, rất muốn lại diêm huyết của nàng, làm cho nàng ngủ thêm một lát, nói không chừng có thể ổn định cảm xúc của nàng.

Có thể lấy ra sơ hở kiếm thuật của hấn, phóng tầm mắt giang hồ thật sự không có bao nhiêu người, duy chỉ nước mắt của Lăng Nhạn Sương, cho tới bây giờ hấn không thể giải tử huyết. Ai.....

Vừa thấy nàng khóc, hấn liền mềm lòng, căn bản không nhìn thấy cường thế khí phách khi hấn tung hoành giang hồ hoặc trên thương trường làm người ta kính sợ.

“Thực sự không quay về ?”

“Không quay về !” Nàng ngẩng cằm nhỏ, biểu cảm vô cùng kiên định.

“Được rồi, ta đây hỏi nàng, nàng viết cho ta lá thư này, là ý gì ?”

“Chính là ý trên mặt thư.” Nàng bĩu môi nói.

“Sương Sương, ta không hiểu.”

Vẻ mặt của hấn trầm xuống, có vẻ có chút nghiêm túc.

“Chàng đương nhiên cái gì cũng đều không hiểu, nếu chàng biết, ta sẽ không viết lá thư này !”

Nàng ủy khuất nói, lau quệt nước mắt không cẩn thận rơi xuống nơi khóe mắt.

Hấn ý vị sâu xa nhìn nàng, cuối cùng thở dài một hơi.

“Nàng nói muốn cùng ta đoạn tuyệt quan hệ hôn ước, điều này làm cho ta rất khốn nhiều.” Hấn bộc trực nói.

“Có cái gì rất khốn nhiều ? Gật đầu đáp ứng là được a !”

Lòng của nàng bị đâm một nhát, lại vẫn quật cường như cũ.

“Ta sẽ không đáp ứng nàng.”

Hấn biểu cảm lạnh nhạt, giọng điệu lại lộ ra cương quyết không thể phản bác.

Nàng sửng sốt một chút. “Dù sao chúng ta một tháng không gặp, chàng cũng không đau khổ, từ hôm nay trở đi bắt đầu không lui tới, ta nghĩ, đối với chàng mà nói, hấn là cũng không có gì khó đi ?” Nàng tránh đi ánh nhìn chăm chú của hấn.

Lúc trước nghĩ đến dễ dàng, không nghĩ tới giờ phút này nói ra, nghe vào tai mình lại xót xa như vậy.

Hấn vươn tay đặt lên vai nàng, bắt buộc nàng xoay người lại đối mặt hấn.

“Sương Sương, ta ngóng trông cưới nàng làm vợ, đã chờ mong mười năm, cũng đợi nàng mười năm. Nay đã thành một loại tín niệm, hòa vào trong xương máu, nàng cho rằng ta có thể dễ dàng nói dứt bỏ liền dứt bỏ sao ?”

“Thiên Dật ca ca.....”

Lăng Nhạn Sương nhìn hấn, rốt cuộc nói không nên lời khẩu thị tâm phi.

Nàng gục đầu xuống, trong lòng vô cùng khổ sở.

“Thiên Dật ca ca, ta biết chàng thương ta, yêu ta, nhưng mà, bằng dây ba thước không thể do lạnh của một ngày. Hôm nay ta có thể trở về với chàng, nhưng cái kết trong lòng ta vẫn không cởi bỏ, không bao lâu, chúng ta nhất định vì chuyện như vậy lại cãi nhau, cho nên..... Ta không quay về chính là không quay về.....”

“Sương Sương ?” Quan Thiên Dật có chút há hốc mồm.

Hắn còn tưởng rằng hắn đã thuyết phục nàng, xua tan suy nghĩ nàng hủy hôn rời nhà, có thể bình an vô sự mang nàng về nhà, hưởng nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai nói rõ, thế nào hiện tại lại vòng trở về điểm ban đầu ?

“Nàng vừa mới không phải còn lo lắng, chúng ta đã vượt quy củ, không thể nói rõ với cha mẹ nàng sao ?”
Hắn nghĩ lý do lừa nàng về nhà.

“Dù..... Dù sao lại không thực sự viên phòng, sẽ không tính toán với chồng.”

“..... Ý của nàng, là muốn ta hiện tại cùng nàng viên phòng sao ?” Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên vô cùng sâu lắng.

“Ta không nói như vậy ! Chàng không cần xuyên tạc lời của ta a ! Nếu chàng ép ta, ta..... Ta liền lập tức cắn lưỡi tự sát !” Nàng đỏ mặt dậm mạnh chân.

Quan Thiên Dật lại thở dài một hơi. “Nàng thực sự không muốn cùng ta trở về ?”

“Không quay về chính là không quay về, hỏi một trăm lần cũng giống nhau !”

Lăng Nhạn Sương ánh mắt quật cường, một bộ dáng không dao động.

Nàng cắn cắn môi, luôn luôn nhắc nhở mình trong lòng tuyệt đối không thể dao động, nói không quay về, sẽ không quay về !

Cúi đầu xoa nhẹ trán, sau khi suy xét một hồi lâu, Quan Thiên Dật như đã đưa ra quyết định gì, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Được rồi.”

Trái tim Lăng Nhạn Sương bị lơ lửng giữa không trung.

Cái gì “Được rồi” ? Hắn dự tính sau “Được rồi” nói tiếp cái gì ?

Là quyết định muốn theo ý của nàng, cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ hôn ước sao ?

Hay là cảm thấy phiền, không dự tính để ý nàng, tùy nàng thích đi nơi nào thì đi ?

Hoặc là.....

Đang mâu thuẫn trái phải, lúc miên man suy nghĩ chỉ thấy Quan Thiên Dật mỉm cười, chậm rãi mở miệng

“Nàng không muốn trở về, quên đi.”

Quả nhiên !

Hắn không muốn để ý nàng nữa..... Ô ô ô.....

Tuy đáp án của hắn ở trong mong đợi của nàng, nàng vẫn là không nhịn được dùng sức nuốt xuống cổ họng có chút đau, trái tim ban đầu lơ lửng ở giữa không trung cũng vì đau lòng mà rơi xuống đất tan thành mảnh nhỏ, kích không dậy nổi một tia bụi bặm.....

“Ta sẽ theo hy vọng của nàng, bỏ tất cả, bồi ở bên cạnh nàng.”

“Di ?” Nàng mạnh mẽ ngắt đầu.

“Nàng không phải cùng Viên Mẫn Y nói muốn ra ngoài, nhìn xem thế giới bên ngoài sao ?”

Ngày hôm qua khi tìm được nàng, vừa vặn nghe được lời nàng nói với Viên Mẫn Y.

Hắn còn nhớ rõ, trong lời của nàng có khát vọng không thể xem nhẹ.

“Đúng, đúng vậy.....”

Nàng ngây ngốc gật đầu, lệ nơi đáy mắt thiếu chút bởi vì gật đầu mà rơi xuống.

“Từ nay ta vị hôn phu được xưng ‘Thiên hạ đệ nhất kiếm khách’ tự mình bảo vệ an toàn của nàng, dẫn nàng du lịch khắp nơi, nhìn xem thế giới bên ngoài. Ta nghĩ, cha mẹ nàng hẳn là sẽ yên tâm đi, có phải không ?” Hắn cười đến răng trắng lấp lánh tỏa sáng.

“Di ? Bồi..... Theo ta ?”

Nàng hoàn toàn ngốc rồi, không thể phản ứng.

“Đúng vậy !”

“Vậy công việc của chàng.....”

“Nàng không phải oán giận ta lạnh nhạt nàng một tháng sao ? Ta đây sẽ dùng một tháng qua bù lại nàng.”

“Chàng..... Chàng không phải bề bộn nhiều việc sao ?” Nàng cảm thấy tất cả cũng không giống thực.

“Dù bận, cũng so ra không quan trọng bằng nàng.”

Ánh mắt ôn nhu của hắn cơ hồ muốn nhấn chìm nàng.

Bỗng nhiên, nàng có loại xúc động muốn khóc.

Đối với hứa hẹn hào phóng của hắn, có vẻ nàng có bao nhiêu tùy hứng, ích kỷ.

“Cái kia..... Quên đi a..... Chàng bận rộn như vậy.....” Nàng ngược lại có chút ngượng ngùng.

“Cho dù bận nữa, cũng muốn bồi cùng nàng nha ! Tránh nàng lại viết ra một phong thư đoạn tuyệt quan hệ hôn ước cho ta, ta lại ăn không tiêu.”

“A.....” Nàng đã không nói ra lời.

“Bất quá, chúng ta tuy rằng là vị hôn phu vị hôn thê, nhưng nàng dù sao còn chưa có vào cửa, cho nên suy nghĩ vì danh tiết của nàng, chúng ta e là phải mang theo tỳ nữ Tiểu Tích của nàng đi theo.”

“Nha.....”

Lăng Nhạn Sương vẫn như cũ ngây ngốc gật đầu, cảm thấy tất cả đều không chân thực.

Nàng ngây ngốc nhìn Quan Thiên Dật miệng cười thật to, không nói ra lời, chỉ có thể nháy mắt..... Lại nháy mắt mấy cái.....

Lăng Nhạn Sương vẻ mặt đau khổ, bất đắc dĩ nghe tiếng khóc nhiều lòng người của Tiểu Tích.

Sau khi cùng Quan Thiên Dật qua một đêm tỉnh lại ở khách điểm, nàng cùng hắn nói chuyện thật lâu.

Sau khi nói ra kết luận hắn muốn bồi nàng ra ngoài du lịch một tháng, Quan Thiên Dật liền vẻ mặt mệt mỏi kêu mệt, nói muốn ngủ, kết quả nàng lại bị hắn lôi kéo, trở lại trên giường bồi hắn ngủ tiếp.

Ai biết nàng lại ngủ so với Quan Thiên Dật còn sâu hơn, ngủ thẳng đến lúc bị đưa về nhà cũng chưa tỉnh lại, thực sự một giấc ngủ đến hừng đông.

Sau đó, hành động rời nhà kinh động mọi người, làm cho nàng vừa mở mắt ra đã bị một đồng nước mắt bao phủ.

Đầu tiên là mẫu thân khóc sụt sùi lôi kéo tay nàng, sau đó phụ thân cũng đến góp một chân. Sau khi nghe Quan Thiên Dật nói muốn mang nàng ra ngoài một tháng, vừa nghĩ đến sẽ có một tháng không gặp được nữ nhi bảo bối, hắn cũng không nhịn được chảy xuống vài giọt lệ.

Kế tiếp, nàng lại một đường bị Tiểu Tích quăn lấy khóc không ngừng.

“Tiểu Tích, cầu xin em đừng nữa khóc.”

Đầu nàng cũng sắp nổ rồi, cảm thấy tiếng khóc của Tiểu Tích thật là ma ám xuyên não, làm cho người ta phiền muốn nhảy dựng lên đánh người.

“Chỉ cần tiểu thư đáp ứng Tiểu Tích, về sau ra ngoài nhất định, nhất định không quên mang theo Tiểu Tích..... Kia Tiểu Tích liền, sẽ không khóc.....” Tiểu Tích khóc thút thít nghẹn nói.

“Em đây là thừa cơ cướp bóc a ?” Lăng Nhận Thương nhú mày.

“Tiểu Tích không dám.” Tiểu Tích lập tức cúi đầu.

“Tốt nhất người không dám.” Quý mới tin !

“Ô ô.....”

“Em lại khóc nữa, ta tuyệt đối sẽ không mang em ra ngoài.”

Nàng rốt cục không nhịn được, mở miệng uy hiếp.

Tiểu Tích vừa nghe, nước mắt lập tức thu lại sạch sẽ.

Lăng Nhận Thương thấy thế thì lộ ra biểu cảm bị đả bại.

“Tiểu Tích, em rõ ràng chính là thích chơi nha, còn dám đánh chiêu bảo vệ chủ tử, theo ta cò kè mặc cả, thật là.....”

“Tiểu thư, Tiểu Tích thật là rất lo lắng tiểu thư mà ! Không có tiểu thư, Tiểu Tích buổi tối lo lắng ngủ không yên, sợ tiểu thư ở bên ngoài chịu khổ, chịu lạnh, chịu ủy khuất a !” Tiểu Tích đứng lý hợp tình nói.

“Rồi a, rồi a, lần này ra ngoài sẽ mang theo em cùng đi a !”

“Thật vậy chăng ?”

“Không sai, như vậy em vừa lòng không ?”

“Vừa lòng, vừa lòng !”

Tiểu Tích vừa nghe, lập tức nín khóc mỉm cười.

“Kia còn không chạy nhanh giúp ta sửa sang lại hành lý ?”

“Đúng vậy, tiểu thư !”

Tiểu Tích hân hoan nhảy dựng lên, giống như con chim tước vòng qua vòng lại trong phòng, loay hoay trông rất vui vẻ.

Lăng Nhận Thương ngồi ở bên cạnh bàn, nhớ tới Quan Thiên Dật thế nhưng muốn dành ra một tháng qua bồi nàng, trong lòng nàng liền không nhịn được dâng lên ngọt ngào.

Thiên Dật ca ca, kỳ thực vẫn là rất để ý nàng mà !

Nàng không khỏi bắt đầu ảo tưởng, lần này du lịch sẽ gặp chuyện gì đây ?

3. Chương 3

“Muội muội giống như bánh bao a !” Tiểu Quan Thiên Dật bình luận nói.

Người lớn bên cạnh toàn bộ bật cười.

Quan Thiên Dật không để ý người lớn không mang theo tiếng cười ác ý, chỉ chuyên tâm nghiêm túc nhìn chăm chú vào tiểu tử trắng tròn vù vù, ầm vù vù, mềm vù vù, tràn ngập hương sữa kia.

Bộ dạng trẻ con vừa mềm vừa béo, thực sự giống như bánh bao tròn đầu bếp nhà hắc nặn ra, thơm mềm làm cho người ta rất muốn cắn một cái.....

Tiểu Quan Thiên Dật đứng ở bên người mẫu thân, cẩn thận vươn ngón tay dè dặt cẩn trọng chọc chọc lên trên má mềm mại của tiểu tử trong lòng Lăng bá mẫu.

Tiểu tử kia rất ngoan, không kinh động, chỉ là giương con mắt giống hai viên thuốc đen bóng tò mò xoay qua xoay lại.

Nếu dựa theo cách nói của đầu bếp nhà hần, bánh bao này đã phát đủ, làm bánh bao khẳng định sẽ vừa thơm, vừa trắng, lại tròn.....

“Cái gì nha ? Thật sự là không thú vị ! Trong đầu của chàng thế nhưng chỉ nghĩ đến ăn !”

Vốn Lăng Nhạh Sươg ngồi ở trước xe ngựa, kề bên Quan Thiên Dật, vừa hỏi hần nguyên nhân thích kêu nàng tiểu bánh bao liền không vừa lòng trề môi, ngồi thẳng dậy dịch chuyển sang một bên.

Quan Thiên Dật tự mình đánh xe ngựa, vừa kéo dây cương cho ngựa đi chậm, vừa vươn tay ôm nàng trở lại.

“Cẩn thận ngã xuống. Ta khi đó cũng chỉ là đứa nhỏ mới mấy tuổi, đối với đứa nhỏ mới sinh trắng trẻo mềm mại chẳng lẽ sẽ nghĩ đến câu hình dung gì hàn mai trắng tuyết, bạch ngọc nồn nà sao ?”

“Ít nhất cũng không nên là bột lên men a ! Còn bánh bao trắng nữa.....” Lăng Nhạh Sươg ủy khuất kháng nghị.

“Nàng hồi nhỏ bộ dáng thực sự rất đáng yêu, chỉ cần ôm vào trong ngực liền không nỡ buông ra, quả thực mềm đến thấu tim. Danh hiệu này nhưng là nàng độc hữu nha !” Quan Thiên Dật cười ha ha.

Bởi vì ấn tượng hồi nhỏ luôn ghi tạc sâu trong đầu, từ nay, chỉ cần vừa thấy Lăng Nhạh Sươg, hần sẽ liên tưởng đến bánh bao trắng mềm mại.

“Ta là bánh bao nhỏ, kia về sau đứa nhỏ của chúng ta không phải kêu bánh bao nho nhỏ, tiểu bạch bánh bao sao ?” Nàng cười nói.

Hần nhìn nàng, ánh mắt phút chốc chuyển thành thâm sâu kỳ dị.

“Không sai nha, về sau tiểu hài tử của chúng ta kêu bánh bao nho nhỏ, hoặc là tiểu bạch bánh bao. Bọn nhỏ nhất định sẽ giống nương bọn chúng, thơm mềm ngon miệng làm cho người ta muốn một ngụm nuốt vào.....”

Hần càng nói thanh âm càng thấp trầm, đến cuối cùng, cơ hồ là ở bên tai nàng nói nhỏ rất nhỏ, chỉ có một mình nàng nghe thấy.

Lời thân mật càng nói càng rõ ràng làm cho Lăng Nhạh Sươg không nhận được đồ từ bên tai đến cả khuôn mặt.

“Nha, rõ như ban ngày, nói những lời này xấu hổ không a ?”

Nàng đỏ mặt đẩy hần ra, làm bộ như tức giận quay đầu không để ý tới hần.

“Bốn phía lại không có người.” Hần cười đến tà khí.

Xe ngựa lúc này đang hành tẩu ở ngoài thành trước sau chỉ có một chiếc xe của bọn họ, Quan Thiên Dật đương nhiên lớn gan cố ý nháo nàng, thậm chí cúi đầu tới gần nàng, muốn khi nàng mê người ngáy ngốc trộm đi thơm ngọt trên môi nàng.

Huống chi, người trong thiên hạ đều biết bọn họ là vị hôn phu vị hôn thê, cho dù để người ta nhìn thấy, nghe thấy lời đùa giỡn thân mật giữa bọn họ, có ai nói chứ ?

“Khụ khụ..... Nôn –”

Giống như nhắc nhở bọn họ còn có những người khác, trong xe ngựa phút chốc truyền ra một trận buồn nôn.

Quả nhiên, Lăng Nhạh Sươg thở hốc vì kinh ngạc, nhanh chóng đẩy mạnh hần ra, thiếu chút đẩy hần không hề phòng bị xuống khỏi xe ngựa.

“Tiểu bánh bao, phu quân tương lai của nàng kiếm thuật còn có thể, nhưng thuật cưỡi ngựa chỉ có tạm được mà thôi, đừng thử năng lực phu quân nàng như vậy.” Hần đùa cợt nàng bối rối.

Lăng Nhạn Sương không nói chuyện, quay đầu đi không chịu nhìn lại hần một cái, cả người xấu hổ đến sắp thực sự lui thành một tiểu bánh bao hồng nhạt.

“Nôn –” Trong xe ngựa lại truyền ra tiếng buồn nôn.

Quan Thiên Dật một mặt bất đắc dĩ nói với phía sau xe —

“Tiểu Tích, em thực không phải nha đầu xứng chức. Các chủ tử nói chuyện yêu đương, sao làm mất vui như vậy chứ ? Cho dù là buồn nôn nói nghe không nổi nữa cũng phải làm bộ như không nghe thấy a !”

Tiểu Tích từ cửa sổ nhỏ trên toa xe lộ ra gương mặt tái nhợt giống quỷ, khổ hề hề nói: “Cô gia..... Tiểu Tích là..... Say xe.....”

“Tiểu Tích, xem ra em không có mệnh đi xa nhà, ta xem về sau em vẫn là ngoan ngoãn đợi ở nhà là được.” Quan Thiên Dật cố ý tiếc hận nói.

“Không không không ! Cô gia, Tiểu Tích không có việc gì ! Cô gia mời ngài tiếp tục, mặc kệ ngài nói gì với tiểu thư, làm cái gì, Tiểu Tích tuyệt đối không quấy rầy nữa — nôn —”

Tiểu Tích kích động nói, kết quả không nhịn được một cái buồn nôn, lại nhanh chóng dùng hai tay che miệng.

“Tiểu Tích, em muốn xuống xe đi không ?”

Xem bộ dáng Tiểu Tích khổ sở không thôi, Lăng Nhạn Sương có chút mềm lòng kéo kéo tay áo Quan Thiên Dật, ý bảo hần dừng xe lại.

“Không..... Không cần.....” Tiểu Tích mãnh liệt lắc đầu.

Tuy Tiểu Tích cậy mạnh nói không cần, nhưng khi Thiên Dật kéo dừng xe ngựa, toa xe còn chưa có hoàn toàn yên lặng thì Tiểu Tích liền khẩn cấp đẩy cửa xe, lao xuống xe ngựa, chạy vội tới bụi cỏ bên đường ới ra.

Lăng Nhạn Sương nhanh chóng nhảy xuống xe, lo lắng nhìn nàng ta.

Quan Thiên Dật lại lúi kéo ngựa đến bên đường, sau đó tìm thân cây ngồi xuống, tranh thủ thời gian nhắm mắt dưỡng thần.

“Bình thường nhìn em xương cốt rất khỏe, không nghĩ tới lại say xe..... Tiểu Tích, ta xem, em vẫn là đi về trước đi.” Nàng nhú mày nói.

“Không cần, không cần ! Tiểu thư, Tiểu Tích đời này cho tới giờ cũng chưa có ra khỏi nhà, không cần đưa Tiểu Tích trở về a !” Tiểu Tích vừa nghe liền nhanh chóng cầu xin.

“Nhưng mà..... Em đã choáng váng thành như vậy.....” Lăng Nhạn Sương khó xử nhìn Tiểu Tích đau khổ cầu xin.

“Tiểu thư, đừng đuổi Tiểu Tích trở về a ! Rất giỏi, Tiểu Tích không ăn này nọ, như vậy trong bụng sẽ không có gì có thể ới ra ! Được không ?” Tiểu Tích mãnh liệt cầu xin.

“Này.....” Nàng có chút do dự.

Nàng biết tâm lý Tiểu Tích không muốn trở về, nếu hôm nay đổi lại là nàng say xe, cho dù nôn chết khiếp, nàng cũng quyết định không chịu quay đầu.

Nói đùa, khó khi ra ngoài nhìn xem cảnh đời, có thể nào bị say xe nho nhỏ đánh bại chứ ?

Đang vào lúc vắt óc suy nghĩ biện pháp giải quyết, Quan Thiên Dật bỗng nhiên đứng lên, nhanh chóng đi đến bên người Lăng Nhạn Sương, tay phải ôm lấy eo lưng xoa xoa.

Chỉ thấy cổ tay hần vừa chuyển vừa lật, còn chưa thấy rõ động tác của hần, trên tay đã xuất hiện một trường kiếm lạnh lùng.

Tuy Quan Thiên Dật bị người coi là “Thiên hạ đệ nhất kiếm khách”, nhưng sau khi tiếp chiêu “Quan Gia Bảo”, dần dần rút ra giang hồ, cho nên lui tới cơ hồ đều là đầy tớ tiểu thương không rành võ công.

Tuy nhiên kiếm khách không thể không có kiếm, nhưng lại vì tránh dọa đến người thường, bởi vậy Quan Thiên Dật dùng số tiền lớn mời cao nhân thiết kế, tạo ra một nhuyễn kiếm đặc biệt có thể gấp khúc ở đai lưng.

Bình thường Quan Thiên Dật hoàn toàn không dễ dàng rút ra vũ khí, cho nên lúc này nhìn thấy hắn rút ra trường kiếm, Lăng Nhạh Sương quả thực giật mình.

“Làm sao vậy ?” Lăng Nhạh Sương cảnh giác hỏi.

Quan Thiên Dật không trả lời, chỉ là sau khi ngẩng đầu nhìn bốn phía liền nhanh chóng đẩy nàng một cái.

“Đi vào.” Hắn thấp giọng nói.

Hai người ở chung nhiều năm, sớm đã có ăn ý tuyệt hảo, bởi vậy một cái nhắc tay, một cái nhắc chân, thậm chí là một cái nháy mắt cũng có thể rất nhanh liền hiểu ý đối phương muốn biểu đạt.

Phát giác thần sắc của hắn dị thường ngưng trọng, vô cùng đề phòng, tim Lăng Nhạh Sương nhất thời đập nhanh, biết tình huống tất có hung hiểm cho nên không hỏi nhiều nữa, trực tiếp kéo Tiểu Tích đi vào xe ngựa.

“Tiểu thư –”

Tiểu Tích còn chưa có làm rõ tình huống, ngây ngốc mở miệng muốn hỏi.

“Hừ !”

Lăng Nhạh Sương che miệng của nàng, trốn vào trong xe.

Quan Thiên Dật lấy tư thái hộ vệ, đứng ở trước toa xe, bình tĩnh chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau, một đám sát thủ che mặt đột nhiên từ không trung nhảy xuống, bao quanh hắn cùng xe ngựa.

“Quan đại hiệp thật nhạy bén, huynh đệ chúng ta tự nhận đã đem hơi thở thu đến cực hạn nhất, không nghĩ tới vẫn là bị ngài phát hiện, thật sự là bội phục, bội phục a !” Trong đó một người bịt mặt tựa hồ là đầu lĩnh mở miệng.

“Xin hỏi tìm ta có việc ?” Quan Thiên Dật nhàn nhạt hỏi.

“Quan đại hiệp dự tính tranh chức võ lâm minh chủ kế nhiệm sao ?”

“Không sai.”

“Quan đại hiệp xưa nay ít quản chuyện giang hồ, hy vọng Quan đại hiệp có thể dừng suy nghĩ tranh chức võ lâm minh chủ, tốt nhất là có thể rời khỏi cạnh tranh.”

“Thật xin lỗi, sự mệnh khó trái. Đối với nguyện vọng của sư tôn, ta không thể cự tuyệt, hơn nữa ta cũng đã đáp ứng sư tôn, không thể đổi ý.” Quan Thiên Dật lộ ra biểu cảm thân bất do kỷ.

“Hừ, vậy đừng trách chúng ta không khách khí !”

Người bịt mặt lời vừa dứt, lập tức phát động thể công.

Quan Thiên Dật mím môi, nhanh chóng nâng kiếm vung đánh.

Nghe ngoài xe vang lên tiếng binh khí va vào nhau, Lăng Nhạh Sương lo lắng không thôi, Tiểu Tích đã bị dọa trắng mặt, ôm chặt lấy nàng không ngừng run.

Các nàng chỉ là dân chúng bình thường, trên giang hồ đánh đánh giết giết, đối với các nàng mà nói căn bản như là một thế giới rất xa xôi.

Quan Thiên Dật tuy luyện võ nhưng bộ dáng bình thường đều nhả nhận, hoàn toàn không thấy lệ khí máu tanh gì, bởi vậy, các nàng thực sự rất khó tưởng tượng ra cảnh đánh võ.

Nghe thanh âm bên ngoài, Lăng Nhạh Sương lo lắng, lại lo lắng. Đối phương ít nhất có mười người, mà Quan Thiên Dật chỉ có một thanh kiếm có thể ngăn cản, không biết hắn có nguy hiểm hay không ?

Lăng Nhạn Thương dè dặt cẩn trọng tới gần cửa sổ toa xe, muốn lén lút kéo rèm lên để lén xem một chút tình huống bên ngoài.

Không nghĩ tới, toàn bộ xe ngựa bỗng nhiên chấn động mạnh khiến nàng bị ngã xuống sàn xe !

“Ai nha !”

Khi bị ngã xuống sàn, Lăng Nhạn Thương choáng váng hoa mắt, cái gáy đau đến nỗi muốn chảy nước mắt.

“Tiểu thư ! Tiểu thư, người có sao không ?” Tiểu Tích nhanh chóng nâng nàng dậy.

“Ta không sao.....”

Lăng Nhạn Thương nhắm mắt lại, chờ cảm giác choáng váng mất đi. Sờ sờ cái gáy, nàng lập tức phát hiện chỗ đó sưng lên.

Va chạm này thật là mạnh a !

Lăng Nhạn Thương cười khổ nâng đầu.

Hai người còn chưa kịp ngồi dậy chắc, xe ngựa lại lắc mạnh một cái, lập tức nghe được tiếng ngựa hí thật dài, chủ tớ Lăng Nhạn Thương lại bị ngã trở lại sàn xe.

Lăng Nhạn Thương suy nghĩ đầu tiên chính là cảm thấy không ổn.

Tiếng hí lúc này của ngựa rõ ràng là bị kinh hách không nhỏ.

Quả nhiên, con ngựa nhấc chân hí một lúc sau liền lôi kéo toa xe, không khống chế được bắt đầu nâng chân chạy như điên khiến Lăng Nhạn Thương cùng Tiểu Tích không nhận được lên tiếng kêu to.

Bởi vì toa xe rung quá mức kịch liệt, lắc trái lắc phải, căn bản không thể đứng lên, bởi vậy Lăng Nhạn Thương cùng Tiểu Tích chỉ có thể sợ hãi nằm ở trên sàn xe, một cử động cũng không dám.

“Thiên Dật ca ca..... Cứu mạng –”

Lăng Nhạn Thương từ từ nhắm hai mắt, kinh sợ gọi Quan Thiên Dật.

Ban đầu Quan Thiên Dật thập phần có nắm chắc, có thể thoải mái đánh lui bọn khách giấu mặt không mời mà đến.

Tuy người bịt mặt có hơn mười người, nhưng dựa vào Quan Thiên Dật kiếm thuật cao siêu mây bay nước chảy lưu loát sinh động, xuất thần nhập hóa, người bịt mặt người đông thế mạnh chẳng những không chiếm tiện nghi gì, còn dần dần rơi vào bất lợi.

Đầu lĩnh kia vô cùng lão luyện, thân thủ không tệ, nhưng lại trầm tính, nhưng có hai, ba người bịt mặt kinh nghiệm lão luyện đều chưa tới, mắt thấy đánh không thắng hắn, mất đi tính nhẫn nại, cách đánh liền bắt đầu nóng nảy.

Đấu pháp quỷ nhàn lên, sơ hở liền nhiều, là tối kỵ của đấu võ.

Quan Thiên Dật cười nhẹ, biết không bao lâu nữa có thể giải quyết nhóm người này.

Khi đang muốn cấp tốc giải quyết trận phiền toái này, không nghĩ tới có một người bịt mặt sau khi bị một chưởng của hắn, chân vừa ngã, lưng ngoài ý muốn đánh mạnh lên toa xe !

Trong xe, lập tức truyền ra một tiếng rên đau của Lăng Nhạn Thương.

Sắc mặt Quan Thiên Dật hơi đổi, lập tức xoay người nhảy đến che chở bên cạnh toa xe, không cho người gần thêm một bước.

Tên đầu lĩnh thấy thế lập tức ra hiệu cho tên bịt mặt khác cách xe ngựa gần nhất, người nọ hiểu ý, lập tức phóng chuôi dao đánh mạnh về phía bụng ngựa !

Con ngựa bỗng nhiên ăn đau, bản năng nhấc chân hí vang, chạy như điên về phía trước.

Quan Thiên Dật vừa thấy xe ngựa chở Lăng Nhạn Sương phát cuồng chạy đi, trong lòng kinh hãi, lập tức phi thân lên đuổi theo xe ngựa.

Đường hẹp xóc nảy, tốc độ chạy như điên này của con ngựa nhất định sẽ lật xe.

Nếu xe ngựa lật đi, người trong xe vô cùng có khả năng bị trọng thương, càng nghiêm trọng..... thậm chí sẽ bị ngã gãy cổ !

Nghĩ đến Lăng Nhạn Sương không chút võ công, sống lưng Quan Thiên Dật không nhịn được rét run, càng thêm dùng khí, toàn lực đuổi theo xe ngựa không khống chế được chạy như điên.

Khi đang muốn nhảy lên xe ngựa thì nhất thời phân tâm, không chú ý ám khí phía sau bay tới, chỉ cảm thấy sau lưng đau xót.

Quan Thiên Dật rửa nhỏ một tiếng, tốc độ khinh công không có dừng lại, ngược lại hăng hái thêm vọt người về phía trước, nhảy đến trên lưng ngựa liền vùng kiếm chặt đứt sợi dây nối với toa xe.

“Không” Một tiếng, toa xe cùng ngựa nháy mắt tách rời.

Mất đi sức kéo của con ngựa, toa xe liền chậm rãi ngừng lại trên đường.

Về phần con ngựa không có toa xe liên lụy, chạy càng thêm hăng hái.

Quan Thiên Dật khom người định kéo dây cương thì bỗng nhiên choáng váng hoa mắt, hắn mới giật mình thấy mình không biết khi nào lại mất hết nội lực.

Nhất là nơi sau lưng bị ám khí đâm bị thương, lúc này vừa đau vừa tê, như là nơi đó phá một lỗ, còn khí lực trên người đang nhanh chóng từ cái miệng lỗ kia trút ra ngoài.

Hắn ở trong lòng thầm kêu một tiếng hỏng.

Lúc này, hắn đã vô lực kéo dây cương ngăn cản con ngựa chạy như điên, cũng không có biện pháp nhảy xuống lưng ngựa, chỉ có thể tóm chặt lấy bờm ngựa, ngã trên lưng ngựa.

Bỗng nhiên, con ngựa bị hụt chân, ngã văng về phía trước, Quan Thiên Dật cả người bị ném giữa không trung.

Trong đầu của hắn nháy mắt hiện lên một ý niệm –

Vừa mới mang Sương Sương ra ngoài, nói muốn bồi nàng một tháng, xem ra, chỉ sợ hắn lại thất tín.....

Lăng Nhạn Sương khi toa xe nháy mắt dừng lại lại đụng vào đầu một lần nữa, ngất ngay tại chỗ.

Nàng đối với quá trình trở về Lăng gia như thế nào hoàn toàn không có ấn tượng, đợi đến khi tỉnh táo lại đã là chuyện ba ngày sau.

Sau khi nàng mở mắt ra, phát giác mình lại bị bao phủ trong một đồng nước mắt.

“Sương Sương, con cuối cùng đã tỉnh, cha mẹ rất lo lắng cho con a ! Chúng ta luôn luôn lo lắng nếu con không thể tỉnh lại, kia phải kêu nương làm sao bây giờ ? Ô ô.....”

Lăng phu nhân mảnh mai sắc mặt tái nhợt, cầm lấy tay nàng khóc nói.

“Cũng may đúng lúc Nhiếp Phi Nhiếp đại hiệp đi qua, cứu các con trở về, bằng không không biết các con còn gặp phải tình huống thảm hại gì nữa.....”

Lăng lão gia cũng đỏ vành mắt, vô cùng đau lòng khẽ sờ đầu nàng.

“Sớm biết vậy sẽ không cho con ra ngoài. Con xem, mới ra ngoài vài ngày liền gặp phải chuyện hung hiểm như vậy.....” Lăng phu nhân rơi lệ đầy mặt.

“Ô ô ô..... Tiểu thư, nếu người không tỉnh lại, Tiểu Tích cũng dự tính đi cùng người.....” Tiểu Tích cũng đứng ở một bên khóc thút thít.

“Phi phi phi ! Tiểu Tích, không cần nói lung tung !”

Lăng Nhạn Sương cảm thấy đầu cùng thân mình như bị tách rời, không nói ra lời, chỉ cảm thấy đầu rất nặng, thật là khó chịu, hỗn loạn bên cạnh lại đầu nàng đau thêm.

Sau khi mất đảo qua một vòng, không phát hiện bóng dáng Quan Thiên Dật.

“Thiên Dật..... Ca ca..... Đâu ?”

Lăng Nhạn Sương thanh âm khàn khàn, cố hết sức hỏi.

Người vây quanh nàng trên mặt nháy mắt lộ ra biểu cảm kỳ quái.

Lăng phu nhân lại hơi kinh hoảng quay đầu nhìn Lăng lão gia.

Lăng lão gia rất nhanh nắm tay Lăng Nhạn Sương nói: “Thiên Dật hử..... Con cũng biết mà, hử bệ bọn nhiều việc. Chúng ta cho hử trở về, chờ hử rảnh sẽ đến gặp con.”

Hử bệ bọn nhiều việc ?

Lăng Nhạn Sương thất vọng rũ mắt xuống, không thấy được cha mẹ trao đổi ánh mắt với nhau.

Một lát sau, hai mắt của nàng lại nặng nề nhắm lại.

Trước khi lâm vào mê man, nàng không nhận được oán trách trong lòng.

Sớm biết như vậy sẽ không về sớm, cũng còn chưa một tháng đâu, Thiên Dật ca ca vừa về nhà liền chứng nào tật nấy, bọn không đếm xỉa tới nàng.....

Nàng khó chịu nghĩ, nếu hử lại không đến gặp nàng, vậy nàng liền thực sự muốn cùng hử đoạn tuyệt quan hệ hôn nhân, thế nào cũng không chịu lấy hử.

Cho dù đến lúc đó hử lại muốn dùng thời gian hai tháng, ba tháng bồi nàng, nàng cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý.....

4. Chương 4

Đợi đến Lăng Nhạn Sương tỉnh táo lại lần nữa, đã lại là chuyện bảy ngày sau.

“Ta làm sao có thể ngủ lâu như vậy ?”

Lăng Nhạn Sương cảm thấy mình suy yếu khác thường, chỉ cần động một chút thân mình liền choáng váng hoa mắt, tay chân tứ chi cũng như bị rớt chì, nặng nề không nổi.

“Lão gia cùng phu nhân mời thật nhiều đại phu đến xem chẩn, đại phu cũng không biết vì sao người luôn ngủ. Về sau có một lão đại phu kinh nghiệm nói, hử từng gặp qua một người sau khi ngã chấn đầu cũng không tỉnh lại nữa, mọi người đều sợ tới mức chết khiếp, phu nhân còn kích động ngất đi.....”

Vừa nghĩ tới hoảng loạn bất lực lúc đó, Tiểu Tích liền không nhận được muốn khóc.

“Tiểu Tích, đừng khóc nữa, tiếng khóc của em sẽ làm ta đau đầu.....”

Lăng Nhạn Sương tỉnh mắt thấy khóe mắt Tiểu Tích loang loáng, lập tức mở miệng ngăn lại.

Cũng may Tiểu Tích rất nghe lời, lập tức hấp hấp mũi rút nước mắt về.

Xem nàng không dự tính khóc, toàn thân Lăng Nhạn Sương mới trầm tĩnh lại.

“Ông trời phù hộ, tiểu thư cuối cùng đã tỉnh ! Mấy ngày nay nha, không ai có thể ngủ ngon.....”

Tiểu Tích hầu hạ nàng ngồi dậy, dứt một chút cháo thuốc, vừa nói chuyện mấy ngày nay xảy ra.

Sau khi ăn một chút nàng liền cảm thấy mệt mỏi, vì thế lại trong trợ giúp của Tiểu Tích, nằm lại trên giường.

“Kia..... Thiên Dật ca ca có đến xem ta không ?”

Lăng Nhạn Thương nằm xuống nghe Tiểu Tích nói chuyện, thuận miệng hỏi.

“Ân, không có nha..... Nghe nói cô gia hấn –” Tiểu Tích nói một nửa, lại đột nhiên cảm mồm.

“Hấn làm sao vậy ?”

Nàng tò mò quay đầu, chờ Tiểu Tích nói tiếp.

“Hấn..... Không a, chỉ là nghe nói..... Cô gia gần đây bề bộn nhiều việc, cho nên mới không có thời gian đến xem tiểu thư.” Tiểu Tích nhanh chóng cúi đầu giúp nàng sửa sang lại chăn.

Lăng Nhạn Thương cảm thấy thái độ Tiểu Tích có chút kỳ quái, vì thế nắm chặt tay nàng, muốn nàng dừng động tác lại nhìn mình.

“Tiểu Tích, rốt cuộc xảy ra chuyện gì ? Ta sau khi ở trong xe ngựa đi, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không ?” Nàng nghi hoặc hỏi.

“Là..... Vừa khéo Nhiếp Phi Nhiếp đại hiệp đi qua, đã cứu chúng ta, đưa chúng ta trở về, sau đó liền mang..... Liền đưa cô gia về “Quan Gia Bảo”.”

Hai mắt Tiểu Tích chuyển nha chuyển, chỉ là không nhìn nàng.

“Thiên Dật ca ca sau khi trở về, không qua đây nữa ?” Lăng Nhạn Thương thử hỏi.

“Ân.” Tiểu Tích gật gật đầu.

Lăng Nhạn Thương hoang mang suy nghĩ.

Cho dù Thiên Dật ca ca lại bận cũng không đến mức bận không thể rút ra thời gian đến xem nàng bị thương đi ?

Nàng không tin Thiên Dật ca ca sẽ bạc tình như thế.....

Nghĩ nghĩ, nàng càng nghĩ càng bất an, nghiêm mặt tóm lấy tay Tiểu Tích thủ, vội vàng hỏi: “Tiểu Tích, không được giấu ta, Thiên Dật ca ca có phải đã xảy ra chuyện hay không ?”

“Không có a !”

Tiểu Tích đáp lời lại càng nhanh, còn liếc mình lắc đầu, nhấn mạnh giọng điệu.

“Tiểu Tích ! Nói cho ta biết !”

Ngữ khí của nàng vô cùng nghiêm túc, dọa Tiểu Tích nhảy dựng.

“Cô, cô gia không có việc gì a !”

Tiểu Tích trả lời vừa nhỏ vừa bén nhọn, cơ hồ sắp hét lên.

Nàng vừa nghe Tiểu Tích phản ứng trả lời khác thường lại khẩn trương, trực giác đoán rằng có phải Quan Thiên Dật đã xảy ra chuyện gì hay không, mọi người lại gạt nàng, không cho nàng biết ?

Lăng Nhạn Thương đẩy chăn ra, cố hết sức ngồi dậy để hai chân xuống giường.

Chỉ là động tác này khiến cho nàng thở hồng hộc, thiếu chút hết sức nằm trở về lại.

“Tiểu thư, người dậy làm gì ? Đừng lộn xộn nha, tiểu thư !”

Tiểu Tích kích động ở đầu giường vòng tới vòng lui, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nàng không để ý tới Tiểu Tích, xoay người muốn mang giày, đầu óc lại bỗng nhiên choáng váng mắt hoa làm cho nàng thiếu chút ngã mặt xuống đất.

“Tiểu thư, người đừng lộn xộn a ! Đại phu nói người còn chưa thể vận động quá mức, vẫn cần nằm nghỉ ngơi nha !”

Tiểu Tích nhanh chóng đỡ nàng, muốn nàng nằm lại xuống giường.

“Tránh ra..... Em không nói tình hình cho ta biết, ta liền tự mình đến ‘Quan Gia Bảo’, tận mắt thấy có phải đã xảy ra chuyện gì hay không ?”

Nàng đẩy Tiểu Tích ra, không cho nàng ta đỡ.

“Tiểu thư..... Người đừng như vậy, em xin người a.....”

Tiểu Tích gấp đến độ xoay quanh, sắp khóc ra.

“Như vậy em liền nói cho ta biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?”

“Cái kia..... Cái kia..... Lão gia nói đừng cho người biết, để tránh người quá kích động.....”

“Em nói mau nha !” Lăng Nhạh Sương thúc giục nàng ta.

“Chính là..... Ngày đó em ôm người hôn mê bất tỉnh khóc suốt, lúc không biết nên làm cái gì bây giờ thì vừa vận Nhiếp Phi đại hiệp đi qua, lúc nhìn thấy chúng ta hân kinh ngạc vô cùng.....”

“Sau đó ?” Nàng nóng vội hỏi.

“Em nói với hân chuyện bị tập kích, không biết cô gia đi nơi nào ? Sau khi Nhiếp đại hiệp nghe xong liền đi tìm cô gia, sau đó..... Nhiếp đại hiệp liền kéo con ngựa kéo xe ngựa chúng ta trở về, trên lưng ngựa còn mang cô gia hôn mê bất tỉnh.....”

Tiểu Tích vừa gạt lệ vừa nói.

“Thiên Dật ca ca bị thương ?!”

Lăng Nhạh Sương choáng váng, ngơ ngác ngồi ở trên giường.

“Ân, nghe Nhiếp đại hiệp nói, là trúng ám khí có độc.....” Tiểu Tích khổ sở muốn gào khóc.

Cô gia luôn luôn hăng hái, nhã nhặn tiêu sái, nàng cho tới bây giờ không thấy qua hân không hề hay biết, giống miếng vải rách chật vật nằm trên lưng ngựa.

Lăng Nhạh Sương chống bên giường, lưng lay đứng dậy.

“Tiểu thư, em cũng đã nói tình hình rồi, người thế nào còn muốn đứng lên ? Xin người mau nằm trở về nghỉ ngơi cho khỏe đi !”

Tiểu Tích cuống quýt đỡ lấy nàng, lo lắng khuyên nàng.

“Thiên Dật ca ca xảy ra chuyện, ta thế nào còn nằm tiếp ?” Lăng Nhạh Sương dựa vào nàng ta đứng dậy.

“Ai nha..... Lão gia cùng phu nhân nếu biết Tiểu Tích nói thật với người, nhất định sẽ mắng chết Tiểu Tích.....” Tiểu Tích hối hận vận phần.

“Đừng nói nữa, mau dẫn ta đi nha !” Lăng Nhạh Sương thúc giục nàng ta.

Bởi vì nàng mới tỉnh lại không bao lâu, đi ra cửa, sau khi Lăng lão gia cùng Lăng phu nhân biết tất cả đều tới khuyên can, nhưng cuối cùng không chịu nổi nàng đau khổ cầu xin, đành phải để cho nàng đi “Quan Gia Bảo”.

Đến “Quan Gia Bảo”, người Quan gia thế nhưng hiếm thấy cự tuyệt nàng ngoài cửa.

“Thiếu gia trước mắt bề bộn nhiều việc, tạm thời không rảnh gặp ngài, mời tiểu thư trở về.”

Người hầu Quan gia ngăn nàng lại ở cửa lớn, ánh mắt tràn ngập đồng tình.

“Không rảnh gặp ta ? Vì sao ?” Lăng Nhạh Sương kinh ngạc vô cùng hỏi.

“Không biết, thiếu gia gần đây căn dặn như thế, cũng không có nhiều lời.” Người hầu Quan gia đáp.

“Thiên Dật ca ca đã xảy ra chuyện gì sao ?”

“Thiếu gia tốt lắm.” Người hầu đáp ngắn gọn.

“Van cầu người, tiểu ca, cho ta vào nhìn Thiên Dật ca ca đi, được không ?”

“Thật có lỗi, tiểu thư.” Người hầu làm hết phận sự canh giữ ở cửa.

“Không phải hấn bị thương, không muốn cho ta biết chứ ? Xin người đi nói cho hấn biết, ta đã biết rồi, cho dù muốn trách ta cũng cho ta trước gặp hấn rồi sau lại trách ta.” Lăng Nhạn Sương lo âu lại vội vàng nói.

“Tiểu thư, tôi chỉ là hạ nhân, ngài cũng đừng khó xử tiểu nhân nữa.” Người hầu vẫn chỉ lắc đầu.

Lăng Nhạn Sương kích động một cái, bỗng nhiên trước mắt biến thành màu đen, bước chân vấp một cái.

Tiểu Tích bên cạnh thấy thế nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng.

“Tiểu thư, ta xem chúng ta vẫn là về trước đi. Chờ cô gia rảnh, có lẽ sẽ chủ động đến gặp người.” Tiểu Tích không đành lòng nói.

“Không gặp được Thiên Dật ca ca, ta không quay về !” Lăng Nhạn Sương cắn răng nói.

“Tiểu thư.....”

Tiểu Tích không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể cùng đứng trước “Quan Gia Bảo”.

Người hầu Quan gia đối với Lăng Nhạn Sương rất quen, cũng biết nàng là vị hôn thê thanh mai trúc mã của thiếu gia. Nhưng ngại mệnh lệnh của chủ tử, bọn họ không thể không vâng theo, cho nên chỉ có thể nhẫn tâm nhìn Lăng Nhạn Sương lung lay sắp đổ chờ đợi ở bên ngoài, nuốt xuống khuất nhục bị cự tuyệt ngoài cửa.

Chờ một lát, cửa lớn bỗng nhiên chậm rãi mở ra, Quan lão phu nhân từ bên trong đi ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Nhạn Sương sáng ngời, lập tức tiến nhanh tới gần.

“Quan bá mẫu ! Thiên Dật ca ca không gặp con, có thể mời ngài mang con đi gặp hấn hay không?”

“Người thế nào còn chưa đi ?”

Quan lão phu nhân lạnh lùng nhàn nhạt nhìn nàng một cái, thân thiện ngày xưa tất cả đều không còn.

Ngực Lăng Nhạn Sương nháy mắt chột lạnh, chỉ có thể ngơ ngác nhìn bà.

“Quan bá mẫu.....” Nàng hoang mang nhìn lão phu nhân.

“Quan gia nhất mạch đơn truyền, nếu không phải người kiêu căng tùy hứng, muốn Thiên Dật buông hết thấy công tác cùng người ra ngoài, hấn cũng sẽ không gặp nạn trên đường, gặp phải ám toán.”

“Con..... Con cũng rất hối hận, nếu con không cùng hấn ra ngoài thì tốt rồi.....”

“Những lời này đều đã muộn. Dật nhi hấn quả thật bị thương, nhưng nữ đại phu y thuật cao siêu nổi danh đang chẩn trị săn sóc cho hấn, cho nên không có trở ngại, Lăng cô nương có thể trở về.”

Quan lão phu nhân lạnh lùng nói, thậm chí lấy ba chữ “Lăng cô nương” phải sạch quan hệ với nàng.

“Chờ một chút ! Quan bá mẫu, Thiên Dật ca ca là vì theo giúp ta ra ngoài mà bị thương, có thể cho con gặp hấn, giáp mặt nói với hấn tiếng thật có lỗi hay không ?” Lăng Nhạn Sương vội vàng tiến lên giữ chặt bà.

“Không cần.”

Quan lão phu nhân nghiêm khắc cự tuyệt, nhưng không có dùng sức vùng ồng tay áo ra.

Dựa theo bộ dáng Lăng Nhạn Sương suy yếu trước mắt, lão phu nhân nếu dùng sức vùng ồng tay áo, nói không chừng nàng sẽ vô lực chống đỡ mà ngã xuống thêm đá.

“Quan bá mẫu, con cầu ngài giúp con.....”

“Người trở về đi.”

Quan lão phu nhân vừa cự tuyệt, vừa ra hiệu Tiểu Tích tiến lên đỡ lấy Lăng Nhạn Sương.

“Tiểu thư..... Chúng ta trở về đi. Người mới vừa tỉnh lại, thân mình còn rất yếu, chờ sau khi dưỡng khỏe thân mình, chúng ta lại đến tìm cô gia đi.” Tiểu Tích đỡ Lăng Nhạn Sương khuyên nhủ.

“Ta muốn gặp Thiên Dật ca ca.....”

Lăng Nhận Thương toàn thân vô lực dựa vào Tiểu Tích, sắc mặt dị thường tái nhợt, ánh mắt lại cực kì kiên định, thế nào cũng không chịu rời đi.

Quan lão phu nhân thấy nàng kiên trì như thế, có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể hóa thành thở dài một tiếng, dự tính đi vào trong phòng, mắt không thấy, tâm không phiền.

Lúc này, trong Bảo có vị nha đầu đi tới cửa, hành lễ với Quan lão phu nhân.

“Lão phu nhân, thiếu gia nói mời tiểu thư đi vào.”

Quan lão phu nhân đầu tiên là lộ ra biểu cảm kinh ngạc, tiếp theo như nghĩ tới điều gì hơi nhú mào, không kiên nhẫn phát phát tay.

“Nếu chính hần muốn gặp, ta cũng không thể nói gì hơn.”

Lão phu nhân nói xong liền cho nha đầu đỡ, tự mình quay đầu đi vào.

“Tiểu thư, mời đi bên này.”

Nhận được ra hiệu người hầu rất cực nhường đường, mời Lăng Nhận Thương đi vào.

Đối với việc Quan Thiên Dật đột nhiên bằng lòng gặp nàng, Lăng Nhận Thương trong lòng vừa sợ vừa nghi, nàng cảm thấy có cảm giác không tốt.

Nhưng vô luận như thế nào, có thể nhìn thấy mặt hần, chính mắt xác nhận tình huống của hần, ít nhất có thể an tâm một ít, không cần lại lo lắng thấp thỏm, miên man suy nghĩ tra tấn mình.....

Đến gần cửa phòng Quan Thiên Dật, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười khê của một đôi nam nữ từ trong phòng truyền ra.

Lăng Nhận Thương kinh ngạc dừng bước.

“Là tiếng cô gia nha !” Tiểu Tích không có tâm nhãn nói.

Lăng Nhận Thương nhìn về phía trước, lộ vẻ do dự.

Nàng không khỏi trực giác, lần này gặp mặt chỉ sợ rất nhiều việc đều phải thay đổi.....

“Tiểu thư ?”

Đối với việc dừng chân không tiến của nàng, Tiểu Tích có chút nghi hoặc.

Lăng Nhận Thương thở dài một hơi, cười mình quá mức thích ảo tưởng.

“Không có việc gì, đi thôi.”

Nàng cười cười với Tiểu Tích, tiếp tục đi về phía trước.

Đi tới cửa phòng, nàng bất ngờ gặp được Nhiếp Phi, hần đang dựa vào cây cột không xa bên cửa, hai tay ôm ngực về mặt đầm chiêu.

“Nhiếp đại ca ?!” Lăng Nhận Thương kinh hỉ gọi sư đệ của Quan Thiên Dật.

Nhiếp Phi là sư đệ Quan Thiên Dật, bởi vậy hai người cũng không xa lạ, hơn nữa Nhiếp Phi tính tình thẳng thắn, không câu nệ tiểu tiết, mỗi khi thấy nàng đều trêu đùa vài câu chọc nàng.

Nhưng Nhiếp Phi lúc này trên mặt một chút ý cười cũng không có, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu với nàng, đầm chiêu nhìn về phía trong.

“Thiên Dật ở bên trong.....” Hần chỉ vào bên trong.

“Ân.” Lăng Nhận Thương gật đầu.

“Còn có Tiêu Tổ Tâm.”

Đang muốn đi tới bước chân chợt dừng lại.

“..... Ai ?”

Lăng Nhạn Sương nhẹ giọng hỏi, ngữ điệu khẽ run.

Nhiếp Phi thở dài một hơi.“Nàng biết y thuật, trên giang hồ xưng nàng là ‘Ngọc Tâm Phật Thủ’. Là nàng ta kịp thời xuất hiện giúp Thiên Dật giải độc.”

Lăng Nhạn Sương hơi hơi cúi đầu, không nói chuyện, chỉ chốc lát sau liền ngẩng đầu lên, hơi nở nụ cười với hần.

“Ta đã biết, cảm ơn huynh ngày đó đã cứu chúng ta.”

“Xem như các ngươi phúc lớn mạng lớn, ta chỉ là vừa vặn đi qua a ! Lúc ấy ta cũng bị các ngươi dọa đấy !”
Nhiếp Phi gãi gãi đầu.

“Ta vào xem Thiên Dật ca ca.”

“..... Ân.”

Nhiếp Phi vốn định nói gì, cuối cùng vẫn là cái gì cũng chưa nói, chỉ xoay đầu đi.

Lăng Nhạn Sương đi vào bên trong liền thấy Quan Thiên Dật rất có tinh thần nằm ngồi ở trên giường, trên vai còn khoác trung y.

Ngồi ở bên cạnh giường là một vị nữ tử dung mạo xinh đẹp đang một tay bưng thuốc, một tay thân mật khoát lên trên vai Quan Thiên Dật, hơi hơi nghiêng mình về hướng Quan Thiên Dật giống đang chia sẻ cái gì.

Hai người vốn nói nói cười cười, vừa thấy nàng tiến vào liền lập tức dừng nói cười lại.

Lăng Nhạn Sương bỗng nhiên cảm thấy mình như người ngoài, lỗ mãng liều lĩnh tiến vào, không cẩn thận quấy rầy một phòng ảm áp.....

“Thực xin lỗi.....”

Lăng Nhạn Sương sững sờ nói, cảm thấy không khí dị thường xấu hổ.

Tiểu Tích đi theo một bên, tuy bình thường thần kinh rất nhạy nhưng giờ phút này cũng cảm thấy không khí rất căng thẳng, bởi vậy im lặng ngậm miệng, cái gì cũng không dám nói.

Quan Thiên Dật chậm rãi che giấu biểu cảm, lạnh nhạt nhìn nàng, thái độ chuyển biến vô cùng rõ ràng.

Vị nữ tử kia lại về mặt tò mò nhìn nàng mấy lần, tựa như đang nghiên cứu cái gì. Sau đó, nữ tử tự nhiên rộng rãi đứng dậy, cầm chén thuốc đặt lên trên bàn.

“Thiên Dật, các ngươi tán gẫu đi, ta đi ra ngoài trước.”

“Ân.”

Quan Thiên Dật nhàn nhạt gật đầu, thậm chí ôn hòa nở nụ cười với nàng.

Nữ tử đầu tiên là cười cười với nàng, tiếp theo tư thái thướt tha, bộ pháp thanh thản đi về phía cửa.

Ngữ điệu nữ tử nói chuyện mang theo một loại thân mật không rõ ràng, tựa hồ khoe ra bộ dáng rất quen thuộc với Quan Thiên Dật.

Trong lòng Lăng Nhạn Sương hơi đau nhói.

Cho dù mặc kệ nữ tử thái độ như thế nào, nhưng hần chưa từng ở trước mặt nàng dùng thái độ ôn nhu như vậy đối đãi với nữ tử bên ngoài.....

“Tiểu Tích, em cũng đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.” Nàng nhẹ giọng nói với Tiểu Tích.

“Nha, dạ.”

Tiểu Tích nhìn nàng, lại nhìn Quan Thiên Dật, cuối cùng vẻ mặt bất an lui ra ngoài, cũng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Thiên Dật ca ca, huynh không có việc gì chứ ?”

Nàng ngồi xuống ở bên cạnh hắn, cường ép mình nở ra một nụ cười tự nhiên.

Ngón tay chạm vào nơi nữ tử mới vừa rồi ngồi, còn lưu lại ấm áp, này tỏ vẻ nàng đã ngồi một lát ở bên cạnh Quan Thiên Dật.....

Nàng có chút không yên lòng nghĩ.

“Ân, nhờ vào sự xuất hiện Nhiếp Phi cùng Tổ Tâm đã cứu ta.” Quan Thiên Dật gật đầu.

“Tổ Tâm ?” Hắn sao có thể gọi nàng ta thân thiết như thế ?

“Nàng ta tên Tiêu Tổ Tâm, y thuật phi thường cao minh. Chúng ta trước kia có quen biết, lần này nếu không phải nàng ta kịp thời xuất hiện, hơn nữa vì trị liệu độc thương của ta lại đem được cực trân quý trên người nàng ta lấy ra cho ta, bằng không hậu quả thật sự khó lường.”

Quan Thiên Dật mắt đầy dịu dàng, cười khen ngợi nữ tử kia.

Trái tim Lăng Nhạh Sương như bị khoét một lỗ, có một cơn gió lạnh thổi qua lỗ đó, cả trái tim xoắn chặt vừa chua vừa đau, khó chịu làm cho nàng cơ hồ muốn rơi nước mắt.

“Thiên Dật ca ca.....”

“Ân ?”

“Huynh trở nên..... Rất lạ.....”

Nàng không chớp mắt nhìn hắn, như là muốn nhìn ra dung mạo thật dưới biểu cảm của hắn.

“Ta tốt lắm, chỉ là nghĩ thông suốt một chuyện.” Hắn lạnh nhạt nói.

Đôi mắt hắn trở nên rất sâu, sâu không thấy đáy, làm cho nàng hoàn toàn nhìn không rõ.

“..... Chuyện gì ?”

Nàng bị động mở miệng hỏi, ngón tay vừa cứng vừa lạnh, trong đầu cũng phát ra tiếng ong ong, chỉ cảm thấy sắp ngồi không yên.

“Mấy ngày nay ta nghĩ, có lẽ nàng đúng, chúng ta không thích hợp.”

Hắn rũ mắt, trên mặt mang theo xin lỗi, miệng lại không hề trở ngại nói ra lưu loát, giống như đã lặp lại trong lòng vô số lần.

“Cái gì ?” Lăng Nhạh Sương sững sờ nhìn hắn.

“Cá tính của nàng mềm mại, cần người theo mới có cảm giác an toàn. Nhưng ta có sự nghiệp phải thu xếp, cả tòa ‘Quan Gia Bảo’ đều cần ta quản lý, thực sự không có tâm lực dư thừa cùng nàng.”

Khuôn mặt nhỏ của Lăng Nhạh Sương nháy mắt trắng bệch.

“Thiên Dật ca ca.....”

“Còn có, sự phụ hy vọng ta có thể nhậm chức võ lâm minh chủ, nếu ta thực lên làm minh chủ, ắt phải so với hiện tại càng bận. Thay vì để nàng hận ta, oán ta, hai người đồng sàng dị mộng, bằng mặt không bằng lòng, không bằng, liền y theo ý lúc trước của nàng, chúng ta từ giờ trở đi..... nhanh chóng cắt đứt đi.”

Hắn nhìn hai mắt nàng, gần từng tiếng nói.

“Huynh nói..... Là thật..... Sao ?” Nàng run rẩy hỏi.

“Ta thật xin lỗi, lần này không thể cùng nàng ngao du khắp nơi một tháng. Nhưng như vậy cũng tốt, cùng lúc, ta thật sự không bỏ xuống được chuyện Bảo Lí, về mặt khác, cũng không cần chậm trễ tuổi xuân của

nàng nữa. Quan hệ hôn ước có thể do Lãng gia nàng mở miệng hủy bỏ, như vậy hẳn là có thể duy trì danh tiết của nàng.”

Nước mắt tích trữ trong đáy mắt, khi hẳn như sắp rơi mà để nàng tuyên bố chủ động xóa bỏ hôn ước với bên ngoài, rốt cục rơi xuống.

“Đây là tâm ý thật sự của huynh ?”

Tay nhỏ bé của nàng nắm chặt lấy góc chăn, không cam lòng hỏi.

“Như vậy đối với nàng cũng tốt.”

Quan Thiên Dật biểu cảm vẫn ôn hòa như cũ, như đang trấn an nàng, nhưng giọng nói cũng lạnh lùng không mang theo một tia cảm tình.

“Vì sao ? Huynh ngay cả lời hứa theo bồi ta một tháng cũng còn chưa có thực hiện liền vứt bỏ ta ?”

“Sương Sương, ta thật xin lỗi.” Hẳn dịu dàng nói.

Nghe hẳn xin lỗi, nàng cảm thấy toàn bộ thế giới đều sụp đổ, ép nàng thành một mảnh máu thịt mơ hồ, ngay cả nàng cũng không cảm giác được mình đang ở nơi nào.....

Nàng nhìn hẳn, trong mắt có lệ, có oán, còn có mờ mịt làm người ta vô cùng thương tiếc.

Đôi mắt Quan Thiên Dật chợt lóe lên, lập tức cúi mắt xuống, không nhìn nàng nữa.

“..... Đối với quyết định của huynh, tốt nhất huynh đừng hối hận.”

Nàng nhẹ giọng mở miệng, trong giọng nói có đoạn tuyệt không thể quay đầu, làm người ta kinh hãi.

Quan Thiên Dật không nói gì, chỉ là kéo môi, cười nhạt.

Nhìn nụ cười của hẳn, Lãng Nhạn Sương hoàn toàn hết hi vọng.

Nàng hốt hoảng đứng lên, giống như đứa nhỏ không có sinh mệnh, chao đảo đi về phía cửa.

Quan Thiên Dật ngồi ở trên giường khe động cũng không, chỉ là nhìn theo nàng rời đi.

Còn chưa đi tới cửa, Lãng Nhạn Sương liền vì thế xác và tinh thần mệt mỏi, rốt cuộc không chống đỡ được, hai chân mềm nhũn, chậm rãi ngã xuống đất.

Trước khi ngất, bên tai tựa hồ nghe thấy từ nơi rất xa, rất xa truyền đến giọng điệu mang theo hoảng loạn của Quan Thiên Dật khi gọi tên nàng.

..... Nàng nghe lầm sao ?

Không tự chủ được nhắm mắt lại, nàng thút thít, rơi vào trong bóng đêm vô biên.....

5. Chương 5

Hóa ra, muốn đem người thích nhiều năm đuổi ra khỏi trái tim, thật là rất khó.

Một nàng lúc trước còn thở phì phì đem hai chữ “Hối hôn” dễ dàng treo bên miệng. Trừ ngoài miệng ồn ào, còn như đồ ngốc lưu lại chứng cứ giấy trắng mực đen, nói đoạn tuyệt quan hệ hôn ước với nam nhân luôn thích từ nhỏ đến bây giờ.

Sương Sương, ta ngóng trông cưới nàng làm vợ, đã chờ mong mười năm, cũng đợi nàng mười năm. Nay đã thành một loại tín niệm, hòa vào trong xương máu, nàng cho rằng ta có thể dễ dàng nói dứt bỏ liền dứt bỏ sao ?

Nàng nhớ tới lời Quan Thiên Dật nói khi cự tuyệt cùng nàng đoạn tuyệt hôn ước.

Gả làm vợ hán, cũng là tín niệm cả đời như hán, hóa ra cũng thành xương máu trong thân thể nàng. Ném thử cảm giác dứt bỏ, quả thực làm cho nàng cảm giác như bị khoét cả tim.

Nhưng người nói ra câu nói kia vừa chủ động vừa dễ dàng dứt bỏ nàng.....

Hán là kẻ lừa đảo.....

“Tiểu thư, người thế nào lại khóc ?”

Tiểu Tích bưng khay vào, vừa thấy nàng lại ngồi trên giường hướng ra cửa sổ khóc thì lập tức vội vàng đem khay đặt lên bàn, kích động cầm lấy khăn mặt vội tới lau nước mắt cho nàng.

Lăng Nhạn Sương giống như đứa trẻ, không hề nhúc nhích, mặc cho Tiểu Tích vội vàng lau, chỉ có nước mắt càng không ngừng chảy xuống.

Lau nửa ngày, nước mắt vẫn cứ rơi, hốc mắt Tiểu Tích rốt cục không nhịn được đỏ lên.

“Tiểu thư, người đừng như vậy..... Người có biết không, người đã gầy rất nhiều, cả người đều sắp không ổn rồi..... Lão gia cùng phu nhân đều không biết đưa lưng về phía người..... khóc bao nhiêu lần.....” Tiểu Tích nghẹn ngào nói.

Lăng Nhạn Sương có nghe thấy Tiểu Tích nói chuyện nhưng nàng không có khí lực đáp lại.

Người nhà của nàng thực sự rất kỳ quái.

Khi nàng không khóc, cha mẹ cùng Tiểu Tích liền bắn nước mắt ra với nàng, khiến nàng luôn bị một đồng nước mắt bao phủ.

Nương cho dù thích khóc, nhưng nàng chưa từng nghe qua phụ thân nhà ai giống như cha nàng cũng sẽ khóc như vậy.

Nhưng, đổi lại lúc nàng rơi lệ không ngừng, mọi người trong nhà ngược lại ở trước mặt nàng không rơi một giọt lệ, thậm chí còn mang theo tươi cười nói với nàng.

Ngay cả Tiểu Tích tiếng khóc kinh người, thô lỗ cũng như vậy, cho dù nàng không có đáp lại cũng tự hoa chân múa tay vui sướng.

Người nhà săn sóc làm cho nàng vừa cảm động, vừa muốn cười, nhưng giờ phút này cả người nàng đều trống rỗng, đã không có cách nào biểu đạt cảm xúc dư thừa.

“Tiểu thư, người đừng còn như vậy. Người cho dù khóc đến đứt ruột, cô gia hán..... Phi phi phi ! Quan Thiên Dật là tên phụ tình, vẫn không đến nơi đến chốn a ! Tiểu thư không đáng vì hán rơi nhiều nước mắt như vậy a !” Tiểu Tích khổ sở an ủi nàng.

Tập kích bất ngờ lần đó quả thực giống như một lời nguyên rửa, Quan Thiên Dật không biết vì sao thay lòng, tiểu thư cả người cũng thay đổi theo.

Trước kia tiểu thư tuy nhìn như yếu ớt nhưng thường thấy nàng tinh thần phấn chấn, cười meo meo, thân mình cũng rất khỏe mạnh, rất ít có đau bệnh gì.

Nhưng hiện tại, tiểu thư nàng như bị u mê, mỗi ngày gần người, rơi nước mắt, thường thường cả một ngày cũng không mở miệng nói thêm một câu, nếu không có người coi chừng dứt cơm uống nước, quả thực như muốn tuyệt thực thành tiên.

Càng đáng sợ là tiểu thư không chừng lại đột nhiên đau đầu, sau đó bỗng nhiên ngất xỉu khiến mọi người sợ hãi.

Lão gia cùng phu nhân tìm không biết bao nhiêu đại phu đến đây, nhưng bọn hán đều lắc đầu, tỏ vẻ tìm không thấy nguyên nhân tiểu thư đau đầu, chỉ nói là khí nhược thể hư, tích tụ âm ức.

Vô nghĩa ! Ngay cả Tiểu Tích nàng dùng mắt cũng nhìn ra được tiểu thư đương nhiên là khí nhược thể hư, tích tụ âm ức !

Thậm chí còn không biết đạo sĩ thôi muốn lừa tiền từ đâu đến, nghe được chuyện tiểu thư, vọt vào trong phủ liền vuốt râu nói lung tung tiểu thư trúng tà, phải lập đàn, trừ tà, uống bùa !

Nếu không phải lão gia là người đọc sách, không tin quái lực loạn thần kia, thử phỉ phỉ đuổi mấy đạo sĩ thối kia, bằng không tiểu thư còn không biết sẽ bị người ép buộc thế nào đâu !

Thở dài một hơi, Tiểu Tích đem cơm trong khay lấy ra đặt lên bàn, sau đó đỡ tiểu thư đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Tiểu thư, ăn một chút gì đi.”

Lăng Nhạn Sương xem đồ ăn đầy bàn nhưng một chút muốn ăn cũng không có.

“Tiểu thư, nếu không muốn ăn, kia uống vài muống canh trước thăm cổ được không ?” Tiểu Tích bưng canh lên đến nàng trước mặt.

Nàng lẳng lẳng nhìn canh trước mắt, không có đưa tay tiếp.

Tiểu Tích mặt khổ sở buông bát.

“Tiểu thư.....”

“Tiểu Tích.”

Nàng bỗng nhiên mở miệng kêu dọa Tiểu Tích nhảy dựng, làm cho nàng ta vừa mừng vừa sợ.

“Tiểu thư, người rốt cục chịu mở miệng nói chuyện a ?”

“Tiểu Tích, ta không phải sắp chết chứ ?”

Lăng Nhạn Sương nâng đôi mắt đen vô thần, mờ mịt hỏi nàng ta.

Không nghĩ tới tiểu thư không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng lại dọa chết.

“Tiểu thư người đang miên man suy nghĩ cái gì? Tiểu thư sẽ sống lâu trăm tuổi a !” Tiểu Tích gấp đến độ phản bác.

“Nhưng, một người sau khi bị rút sạch xương máu, còn sống tiếp được sao ?”

“Tiểu thư, người không cần dọa Tiểu Tích a ! Tiểu thư tốt lắm, rất nhanh sẽ không có việc gì !”

“Ta gần đây thường xuyên đau đầu, lúc đau như muốn nổ tung vậy, khó chịu cơ hồ muốn chết đi để được giải thoát.....”

“Đó là tiểu thư quá đau lòng, nếu tiểu thư không rơi nước mắt nữa, có lẽ đầu sẽ không đau như vậy nha !” Tiểu Tích vội vàng nói.

Nói thật, nàng trước kia căn bản không biết một người ở trong thân thể có thể chảy ra nhiều nước mắt như vậy, chảy tới nàng cũng bắt đầu sợ hãi, sợ mắt tiểu thư cuối cùng có thể khóc đến chảy ra máu hay không, thậm chí khóc mù hai mắt.

Lăng Nhạn Sương hơi hơi nghiêng đầu, tựa hồ thực sự đang suy xét lời của nàng ta.

“..... Nói cũng đúng. Cần gì vì Thiên Dật ca ca khóc đau lòng như vậy chứ ? Người đưa ra đoạn tuyệt hôn ước trước là ta, đem hối hôn làm trò đùa trước là ta, Thiên Dật ca ca chẳng qua tưởng thật, ta đang khóc cái gì chứ ?”

Một lát sau, Lăng Nhạn Sương thì thào nói.

Gật gật đầu, lại lắc đầu, nàng bỗng nhiên khẽ cười.

“..... Tiểu thư ?”

Tiểu Tích mở lớn mắt, nhìn nàng lăm bầm lâu bầu, cảm thấy da đầu một trận run lên.

Tiểu thư..... Sẽ không đau quá hóa điên chứ ?

Khi Tiểu Tích đang ở do dự muốn gọi lão gia cùng phu nhân tới hay không, nhìn xem tiểu thư có ổn hay không thì Lăng Nhạn Sương đột nhiên ngẩng đầu lên, cười dịu dàng với nàng ta.

“Tiểu Tích, xin bưng canh cho ta, ta muốn ăn canh.” Lăng Nhạn Sương nhẹ giọng yêu cầu.

Ánh mắt Tiểu Tích mở lớn hơn nữa, trong khoảng thời gian ngắn ngốc ra.

“Tiểu Tích ?”

“Nha..... Nha ! Tiểu thư, em, em bưng cho người !”

Tiểu Tích như bỗng nhiên tỉnh lại, lập tức luống cuống tay chân bưng canh đến trước mặt nàng.

Lăng Nhạn Sương quả nhiên cầm lấy thìa, một ngụm nhỏ, một ngụm nhỏ chậm rãi uống hết.

Xem tiểu thư giống như khôi phục bình thường, chẳng những mở miệng nói chuyện, nước mắt cũng ngừng, còn chủ động yêu cầu ăn canh, Tiểu Tích không nhịn được bắt đầu oa oa khóc lớn lên.

Lăng Nhạn Sương buông thìa, lộ ra biểu cảm có chút chịu đựng.

“Tiểu Tích, em thật ảm ỹ, có thể đừng khóc hay không ? Đầu ta đau.”

“Ô ô..... Tiểu Tích, Tiểu Tích rất cao hứng, không nhịn được thôi..... Ô oa ~”

Nói chưa dứt lời, này vừa nói liền càng thêm không khống chế được, càng dùng sức khóc.

Lăng Nhạn Sương xoa trán, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Quả nhiên, tiếng khóc của Tiểu Tích đã kinh động từ trên xuống dưới Lăng quý phủ.

“Làm sao vậy ? Làm sao vậy ? Sương Sương xảy ra chuyện gì ?”

Lăng lão gia cùng Lăng phu nhân kinh hoảng vội vàng tiến vào, cơ hồ đá hỏng cửa phòng của nữ nhi.

Vừa nhìn thấy nữ nhi đang ngồi ở trước bàn, chậm rãi ăn cơm, khi nhìn thấy bọn họ tiến vào còn lộ ra tươi cười nhàn nhạt, Lăng lão gia cùng Lăng phu nhân cũng bất động một thời gian.

Tiếp theo, bọn họ không nhịn được cũng gia nhập hàng ngũ Tiểu Tích khóc thét.

Bởi vì tiếng khóc quá lớn, truyền đến ngoài phủ, ngay cả đại đầu của sạp đậu hũ đầu ngõ cũng cả kinh liêu minh mình sữa, hù dọa hàng xóm láng giềng, bởi vậy khiến cho bên ngoài bắt đầu phỏng đoán, truyền tin Lăng gia tiểu thư bệnh chết.....

“Ô ô..... Sương Sương a..... Bảo bối nữ nhi, con thật làm cho chúng ta lo lắng gần chết, ô ô.....”

“Cha mẹ già rồi, con đừng dọa chúng ta nữa a ! Ô ô ô.....”

Cha mẹ ôm nàng lên tiếng khóc lớn, Tiểu Tích đã ở một bên thêm một cước, vô cùng náo nhiệt nhạc đệm.

Lăng Nhạn Sương thật sự là bị làm cho ăn không ngon, đành phải chịu đựng đau đầu, từng cái từng cái trấn an.

Nếu đã bị rút đi xương máu, vậy làm như Lăng Nhạn Sương trước kia đã chết rồi !

Hiện tại, nàng quyết định muốn một lần nữa làm người, cùng Quan Thiên Dật không liên quan gì nữa, cắt đứt sạch sẽ.....

Tiểu thư Lăng gia bệnh chết tin tức là sai lầm.

Đầu đường cuối ngõ còn đem tiếng khóc kinh người của người Lăng gia dọa đến con chó đầu hẻm như truyện cười trà dư tửu hậu, chê cười rất lâu.

Nhưng, khi tin tức truyền lầm này truyền đến Quan Gia Bảo lại kích thích một cơn sóng mạnh.

“A —”

Một tiếng rống giận thê lương từ trong phòng Quan Thiên Dật truyền ra.

“Thiên Dật, huynh bình tĩnh một chút ! Đó là Tiêu Tổ Tâm nói lung tung, Sương Sương căn bản không có chuyện gì !”

Nhiếp Phi rống to, đem Quan Thiên Dật cơ hồ phát cuồng áp chế ở trên giường.

Nhiếp Phi bận rộn toàn thân đổ mồ hôi, ở trong lòng không ngừng mắng tục.

Quan Thiên Dật lần trước không cẩn thận bị ám toán, sau khi trúng ám khí có độc, chẳng những mất nội lực, hai chân cũng vì ngã xuống lưng ngựa mà mất đi năng lực đi lại, ngay cả tính cách cũng trở nên vô cùng nóng nảy, hoàn toàn không còn bộ dáng kiêu khách vang dội thiên hạ, tuần dật nhã nhặn trước kia nữa.

“Sương Sương đã chết ! Vì sao lại chết ?”

Quan Thiên Dật điên cuồng hét lên, không nghe lọt giải thích của Nhiếp Phi.

“Sương Sương không chết a ! Đó là lời đồn, lời đồn ! Tin tưởng đi !” Nhiếp Phi cũng rống lại.

Quan Thiên Dật như dã thú phát cuồng, điên cuồng gầm rú, dưới thân hần càng không ngừng giãy dụa xoay mình.

Cho dù giờ phút này không còn nội lực, Quan Thiên Dật vẫn rất khó khống chế.

“Thiên Dật, chỉ cần chàng đáp ứng ta, lấy ta làm vợ, ta có thể cho chàng đứng lên, đi ra ngoài xem Lăng Nhạn Sương có phải thực sự đã chết hay không ?”

Tiêu Tổ Tâm bụng khay từ bên ngoài đi vào, như chuyện không liên quan đến mình, lạnh nhạt nhìn Quan Thiên Dật điên cuồng gầm rú.

Quan Thiên Dật vẫn không nghe thấy, vẫn vùi sâu trong cảm xúc sụp đổ của mình.

“Ầm ỹ muốn chết ! Huynh đệ, đừng trách đệ.....”

Vì làm cho Quan Thiên Dật an tĩnh một chút, Nhiếp Phi nâng nắm đấm lên, do dự một chút, thế nhắm mắt lại, hung hăng đánh xuống khuôn mặt tuần tú của Quan Thiên Dật.

Trên mặt trúng một cái, Quan Thiên Dật đột nhiên ăn đau như bị phát hoảng, bản năng an tĩnh lại, nằm ở trên giường càng không ngừng kịch liệt thở hổn hển.

“Tiêu Tổ Tâm, ngươi không cần quá đáng ! Mau đưa giải dược ra ! Ngươi xem ngươi hại hần thành bộ dáng quỷ gì ? Thậm chí còn dùng độc khống chế mẫu thân hần, ngươi vẫn là không phải người a ? Chúng ta đều theo ý của ngươi, đuổi Lăng Nhạn Sương đi, còn chính miệng cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ hôn ước, ngươi còn muốn thế nào ?” Nhiếp Phi quay đầu rống giận với nàng.

“Yêu cầu của ta cũng không quá đáng, chỉ cần Thiên Dật cưới ta là được rồi.”

“Ngươi là độc phụ ! Thiên Dật bị ngươi biến thành như vậy, muốn cưới ngươi thế nào ?”

“Ngươi gọi vậy cái gì ? Ngoại hiệu của ta gọi là ‘Ngọc tâm Phật thủ’.”

“Phật mẹ ngươi ! Chỉ trách ta lúc trước không có mắt, vừa nghe Tiêu Tổ Tâm y thuật cao siêu tìm đến Thiên Dật liền rống lên mời ngươi vào ‘Quan Gia Bảo’ chặn trụ Thiên Dật. Ai biết thế nhưng ngươi có tâm địa rắn rết, đầu tiên là tìm người dùng ám khí có độc làm Thiên Dật bị thương, lại làm bộ tốt bụng đến cứu trợ giúp hần !”

“A, ván cờ ta bố trí đã lâu ! Quan Thiên Dật thân thủ tuyệt đỉnh, muốn tìm được cơ hội xuống tay thật đúng là không dễ, cơ hội tốt tiến dần từng bước làm cho ta chờ đã lâu nha !” Tiêu Tổ Tâm đắc ý nói.

“Ngươi có bản lĩnh thì nghĩ biện pháp cùng người ta lưỡng tình tương duyệt ! Làm gì dùng loại chiêu thức không biết xấu hổ bức người ta cưới ngươi ?”

“Phương thức này rất bớt việc nha ! Dù sao có thể gả cho Quan Thiên Dật là tốt rồi, dùng phương pháp gì phân biệt sao ?”

“Đương nhiên là có phân biệt ! Bằng không Lão Tử ép ngươi gả cho ta, ngươi lấy hay không ?”

“Khư ! Ai coi trọng tên ăn mày thấp kém thô bỉ nghèo túng như ngươi ?” Nàng ghét trừng hần một cái.

“Này, độc phụ, ta luôn tay làm hàm nhai, nơi nào là ăn mày ?”

“Hừ ! Ngươi cóc điên muốn ăn thịt thiên nga !”

“Ai ôi, suy bụng ta ra bụng người thôi ! Người không muốn gả cho ta, cũng như Quan Thiên Dật không muốn cưới người vậy a ! Làm sao cứ rần muốn làm cóc diên, chọc người ghét ?”

Nhiếp Phi giận quá thành cười, hắc hắc nở nụ cười.

“Người muốn chết ! Ta có vẻ mặt xinh đẹp, có võ nghệ, còn có thể y bệnh, chế độc, người trừ bỏ đao pháp ra, có điều kiện gì so với ta ? Còn có, thiên kim tiểu thư Lăng Nhạh Sương kia cái gì cũng không biết, chỗ nào so với ta ?” Tiêu Tổ Tâm không phục mắng.

“Sao có thể so a ? Người ta tâm tư thiện tâm, xinh đẹp đáng yêu, này so với người, nam nhân có mắt đều sẽ chọn Lăng Nhạh Sương ! Ta xem a, chờ người thực sự biến thành Lăng Nhạh Sương, lại thêm muốn gả cho Quan Thiên Dật đi !” Nhiếp Phi chọc tức nói.

Không nghĩ tới, Quan Thiên Dật an tĩnh nằm, bỗng nhiên nâng tay đánh một quyền trên mặt hấn.

“Ai nha !”

Nhiếp Phi nhất thời không phòng bị, thiếu chút bị đánh xuống giường.

“Tránh ra, tránh ra !” Quan Thiên Dật lại bắt đầu từ chối đứng lên.

“Lão ca a, người lại phát diên cái gì a ?”

Nhiếp Phi lộ ra biểu cảm “Lại tới nữa”, vội vàng lại cố gắng ngăn chặn tứ chi của hấn, không cho hấn vung diên cuồng.

Tiêu Tổ Tâm buồn bực, hừ một tiếng, bưng thuốc trong khay lên, không khách khí rót vào trong miệng Quan Thiên Dật, sau khi hấn bị nghẹn chặt vật không chịu nổi, nàng mới vẽ mặt khó chịu rời đi.

Chờ Tiêu Tổ Tâm rời đi, một lúc sau Nhiếp Phi đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, ở một bên xoa mạnh gò má.

Quan Thiên Dật nằm ở trên giường cũng nhanh chóng bật dậy, nằm ở bên giường cố gắng nôn thuốc vừa bị đổ vào miệng.

Chờ sau khi hấn nôn xong, Nhiếp Phi lập tức mang theo bồn nhảy ra cửa sổ xử lý sạch sẽ, lại từ cửa sổ kích động tiến lên.

“Này, sư huynh, huynh một quyền này thế nào đánh nặng như vậy a ?”

Buông bồn, Nhiếp Phi oán giận, cảm thấy rằng bên trong giống như bị đánh lung lay rồi.

Nói đùa, rằng hồng rồi hấn thế nào tiếp tục cắn gà nướng hấn đời này thích ăn nhất a ?

“Ai kêu đệ đánh mặt ta trước.” Quan Thiên Dật từ đầu giường chộp tới khăn bố lau miệng.

“Đó là diễn trò thôi ! Nếu muốn làm cho đệ phụ kia tin tưởng, chỉ có sử dụng khổ nhục kế a !”

“Kia thế nào không khổ thịt của đệ ?” Quan Thiên Dật liếc trắng mắt.

“Người ta coi trọng là huynh, không phải đệ a ! Huynh cũng không phải không có nghe đệ vừa rồi thử qua, muốn nàng ta đem lực chú ý đặt ở trên người đệ, đáng tiếc nàng ta có mắt không trông, không nhìn thấy điểm tốt của đệ.” Nhiếp Phi nhún vai.

“Ta một quyền vừa rồi là nhắc nhở đệ, đừng làm cho nàng ta đem chủ ý đánh tới trên người Sương Sương. Ta thật vất vả đuổi Sương Sương đi khỏi, tránh cho nàng có nguy hiểm, đệ khen ngược lại, muốn kích thích Tiêu Tổ Tâm chạy tới bắt lợi với Sương Sương sao ?”

“Đúng á ! Nếu nàng ta đi tổn thương Sương Sương, kia Sương Sương liền nguy hiểm.”

Quan Thiên Dật lại liếc trắng mắt, có chút trách cứ hấn hậu tri hậu giác. Vì nhất thời lạnh mồm lạnh miệng thế nhưng thật không ngờ sự tình có tính nghiêm trọng.

“Được được được, đệ biết bảo bối tiểu bánh bao của huynh không chịu nổi tí xúu tổn thương.” Nhiếp Phi xua tay.

“Không cho đệ gọi bảy nhũ danh của nàng, đó là quyền của ta.” Quan Thiên Dật giận tái mặt.

“Được được được, không gọi, không gọi ! Dám chua lớn như vậy làm cái gì ?” Nhiếp Phi hoàn toàn đầu hàng.

“Mẫu thân ta có khỏe không ?” Quan Thiên Dật hỏi.

“Cũng tốt, chính là, đệ vẫn không thể tra ra Tiêu Tổ Tâm dùng độc với trên dưới ‘Quan Gia Bảo’ rốt cuộc là loại độc gì; Nàng ta dùng độc, có thể là từ biên cương mang vào, đệ cho tới bây giờ chưa gặp qua.” Nhiếp Phi rất ảo não nói.

“Ân, tiếp tục tra, càng nhanh càng tốt.” Quan Thiên Dật trầm ngâm nói.

“Đệ biết.” Nhiếp Phi gật gật đầu.

“Lần này nhờ vào gặp được đệ, hoặc là nên nói nhờ vào đệ, mới có thể gặp được Viên Mẫn Y dùng kim thuật thiên hạ đệ nhất cũng đuổi theo đến ‘Quan Gia Bảo’, cũng ngầm giúp ta dùng kim bức độc, khôi phục công lực. Nhưng bây giờ vẫn còn không thể đi lại, bị nàng ta quản chế, làm ta thực buồn bực.” Quan Thiên Dật thất bại thở dài.

Bộ dáng chật vật này của hắn nếu như bị Sương Sương nhìn thấy, không biết nàng sẽ nghĩ sao ?

Ở trong lòng nàng, hình tượng của hắn sẽ bị hao tổn hay không, phát hiện hắn hóa ra cũng yếu ớt như người bình thường ?

Quan Thiên Dật nhú mày, đưa tay xoa hai chân. “Hai đùi này còn phải phế bao lâu ?”

“Tiêu Tổ Tâm y thuật rất cao minh, tuy hiện tại huynh giả vờ phát cuồng, không cho nàng ta tới gần huynh, nhưng đệ sợ nàng ta thị lực quá tốt, sẽ bị nàng ta nhìn ra, cho nên đệ không dám mạo hiểm để Y Y giúp huynh dùng kim chữa khỏi hai chân. Bất quá huynh yên tâm, muốn chữa khỏi chân của huynh hoàn toàn không thành vấn đề.”

“Đa tạ.” Quan Thiên Dật gật gật đầu.

“Người lần này gặp hung hiểm cũng thật đủ dọa người, đệ cho tới bây giờ chưa từng thấy bộ dáng huynh chật vật như vậy. Ngày đó khi đệ đi tìm huynh, phát hiện huynh té trên mặt đất, hai chân bị gãy, quả thực làm đệ sợ muốn chết. Đời này, đệ cho tới giờ chưa thấy qua bộ dáng huynh chật vật như vậy.”

Nhớ tới bất ngờ ngày đó, Nhiếp Phi nhớ tới vẫn khiếp sợ không nguôi.

Quan Thiên Dật cười khổ. “Đều trách ta nhất thời sơ suất.”

Thế nào cũng không nghĩ tới hắn sẽ bị một ám khí nho nhỏ ám toán.

“Nên trách khuôn mặt huynh quá anh tuấn mới không có việc gì đưa tới họa mỹ nhân, một xà nữ chạy tới la hét muốn gả cho huynh.”

“Trách mặt ta, vậy đệ vẽ hai đao trên mặt ta là được.” Quan Thiên Dật tức giận nói.

“Hắc, điều này sao được ? Sương Sương sẽ đau lòng.”

Nhắc tới Sương Sương, Quan Thiên Dật liền giấu không được vẻ mặt nhớ nhung.

“Sương Sương nàng gần đây có khỏe không ? Lần trước nghe tin tức nàng chết bệnh là xảy ra chuyện gì ?”

“Nha, nghe nói Sương Sương sau khi từ ‘Quan Gia Bảo’ trở về, mỗi ngày đều khóc, ý chí tinh thần vô cùng sa sút. Bất quá có một ngày, nàng đột nhiên khôi phục, người nhà nàng vừa mừng vừa sợ, không nhịn được khóc lớn, kết quả khóc quá lớn tiếng, truyền ra bên ngoài đi, ngay cả Lí đại đầu cũng bị dọa, cho nên mọi người đều tưởng Lăng Nhạn Sương đã xảy ra chuyện.”

“Tiểu bánh bao rất kiên cường.”

Nghe Nhiếp Phi giải thích rõ, Quan Thiên Dật ngoài miệng khen hay, trong mắt lại toát ra đau lòng vô hạn cùng không nỡ, nhớ nhung càng thêm mãnh liệt.

Lúc này hấn tổn thương nặng nề như vậy, tương lai, hấn phải nói điều kiện gì mới có thể đỡ nàng trở lại bên người hấn đây ?

“Đúng rồi, Lí đại đầu là ai a?” Nhiếp Phi không nhịn được hỏi.

“..... Lí đại đầu là một con chó của sạp đậu hủ đầu ngõ Lăng gia.” Khóe môi Quan Thiên Dật hơi cong lên.

“Ách..... Là chó a ?” Nhiếp Phi gãi gãi đầu. “Thật sự là quái, chó liền chó, nghiêm túc lấy một cái tên giống người như vậy làm gì a ?”

Quan Thiên Dật không để ý hấn, chỉ chậm rãi xoa hai chân vẫn không cảm giác, suy xét muốn cứu trở về toàn bộ “Quan Gia Bảo” thế nào từ trong tay một nữ nhân điên cuồng,.....

6. Chương 6

Lăng Nhạn Sương tràn ngập phòng bị nhìn nữ tử xinh đẹp thướt tha trước mắt.

“Lăng cô nương, nàng còn nhớ ta không ?”

Lăng Nhạn Sương cứng ngắc gật đầu.

“Ta nhớ, nàng là Tiêu Tổ Tâm, Tiêu cô nương.”

Nữ nhân này đến nhà nàng tìm nàng làm gì ?

“Ha ha ha ha ~ không nghĩ tới nàng thực sự nhớ ta nha !” Tiêu Tổ Tâm cười đến run rẩy hết cả người.

Lăng Nhạn Sương hơi hơi nhú mồm.

Kỳ quái, là vì nàng chán ghét nữ nhân này, hay là ngày đó không trông thấy rõ ràng ? Thế nào cảm thấy nữ nhân này thật chán ghét a.....

Nàng cảm thấy cô gái này dung mạo đẹp thì đẹp, nhưng cách nói chuyện, xem ánh mắt đều làm người ta có một loại cảm giác cực không thoải mái.

Đặc biệt, nữ nhân này ánh mắt có chút khủng bố làm cho nàng cảm thấy như một con rắn độc tùy thời chuẩn bị ra tay công kích người, làm người ta không rét mà run.....

Tóm lại, nàng chán ghét cô gái này !

“Xin hỏi có việc sao ?”

Nàng làm bộ như lạnh nhạt hỏi, tay nhỏ bé lén lút tóm lấy góc váy, không để mình lộ ra sự khấn trương.

“Nha, ta là được Quan Thiên Dật nhờ đến đưa cái này cho nàng.”

Tiêu Tổ Tâm cười từ trong lòng lấy ra một cái hộp nhỏ đơn giản, mang theo phong vị vùng khác.

“Quan Thiên Dật ? Ta không nhận !” Lăng Nhạn Sương vừa nghe lập tức nghiêm mặt cự tuyệt.

Nàng đã thề với bản thân, đời này không bao giờ có quan hệ gì cùng Quan Thiên Dật nữa.

“Ai, nàng không thể không nhận, nàng không nhận ta sẽ rất khó ăn nói.”

“Nàng cũng không phải tôi tớ, cấp dưới của Quan Thiên Dật, có gì khó nói ?”

“Thiên Dật nói, nếu nàng nhận, hấn mới nguyện ý cùng ta thành hôn nha !” Tiêu Tổ Tâm lộ ra biểu cảm bối rối.

Nghe nữ nhân này nói làm cho nàng vô cùng tức giận.

Là như thế nào ? Quan Thiên Dật đã tín nhiệm nữ nhân này, tín nhiệm đến ngay cả đồ đưa cho nàng cũng phải từ nàng ta chuyển giao sao ?

Quan Thiên Dật là đang khoe khoang ?

Hay là..... đang ám chỉ nàng nhanh chóng chết tâm với hắn ?

Đáng giận, Quan Thiên Dật đi chết đi !

Lăng Nhạn Sương tức giận nhận cái hộp nhỏ. “Ta nhận, nàng có thể đi rồi.”

“Người không nhìn xem bên trong là cái gì sao ?” Tiêu Tổ Tâm chỉ chỉ cái hộp nhỏ.

“Không cần !” Lăng Nhạn Sương cự tuyệt rất nhanh.

“Xin nàng nhìn một cái đi, không xem ta cũng không biết cả tòa Lăng phủ sẽ xảy ra chuyện gì nha !”

Tiêu Tổ Tâm thanh thần nâng ngón tay lên, chuyên tâm nhìn đầu móng tay.

Lăng Nhạn Sương nghi hoặc nhìn nàng một cái, lại cúi đầu nhìn cái hộp.

Có nghe lầm hay không ? Lời của nàng ta thế nhưng mang theo uy hiếp ?

Nữ nhân này rốt cuộc muốn làm gì ?

Nàng trừng mắt cái hộp, càng cảm thấy có quỷ.

Làm sao bây giờ ? Nên mở hay là không nên mở ?

“Sợ cái gì ? Chẳng lẽ sau khi Quan Thiên Dật từ hôn với nàng, nhân cách của hắn không còn tồn tại sao ? Hắn sẽ hại nàng sao ?” Tiêu Tổ Tâm cười mỉa nàng nhất gan.

Lăng Nhạn Sương nhìn nàng ta, lại nhìn cái hộp, chỉ cảm thấy sống lưng rét run.

Biết rõ mở sẽ có việc nhưng xem con người nữ nhân kia lộ ra uy hiếp, nàng đành phải hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi mở hộp ra.

Không nghĩ tới, hộp mới vừa mở ra nàng liền hôn mê.....

Bên cạnh một cỗ ấm áp làm cho nàng cảm thấy quen thuộc lại an tâm.

Nhưng không biết tiếng nói chuyện chỗ nào truyền đến lại quá nhiều mộng đẹp của nàng.

“Nàng còn chưa có tỉnh sao ?”

“Hắn là sắp tỉnh.”

Thanh âm này giống như từ đỉnh đầu truyền đến.

“Độc phụ kia thực cho ta vấn đề nan giải nha ! Ta thật vất vả tìm được phương pháp giải độc, thừa dịp độc phụ kia xuống núi giải toàn bộ độc Bảo lí, đang muốn chờ nàng ta trở lại liền bắt nàng ta, không nghĩ tới nàng ta thế nhưng lại hạ một loại độc khác với Sương Sương, còn bắt nàng tới Bảo lí. Chắc, ta là ‘Thiên hạ đệ nhất đao khách’, không phải ‘Thiên hạ đệ nhất giải độc khách’ a !”

Thanh âm oán giận ở xa xa không ngừng, nàng nghe xong có chút muốn cười lại cảm thấy có chút phiền lòng, mày không nhẹn được nhíu lại.

“Nhỏ tiếng chút đi, đệ âm ỹ đến nàng.”

“Quả thật là huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo. Tay chân chém đứt còn có thể sống, không có quần áo xem muốn thế nào đi ra cửa ? Quần áo thật đúng là quan trọng hơn tay chân a.....”

“Đệ bậy bạ cái gì ?”

Tiếng nói dễ nghe trên đỉnh đầu mang theo ý cười khê trách.

Kế tiếp, có một lòng bàn tay mang theo vết chai xoa gương mặt nàng, cái trán, sau đó dừng ở bên tai, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chải vuốt tóc nàng.

Động tác thân mật nho nhỏ này làm nàng vô cùng hoài niệm, lại vô cùng xót xa.

Có một người, ngày xưa khi nàng ngủ, dùng tay bởi vì cầm kiếm mà có vết chai vuốt nàng tới tới lui lui như vậy.....

Nước mắt đè nén thật lâu yếu ớt vỡ đê dẫn tới một tiếng thở dài.

“Nàng ngay cả ngủ thời điểm đều sẽ khóc à ? Lão huynh, huynh tổn thương nàng thực sự rất sâu nha !”

Ngón tay vuốt sợi tóc dừng một chút mới tiếp tục nhẹ nhàng di động.

“Đi ra ngoài, coi chừng nữ nhân kia, đừng để nàng ta chạy thoát.”

“Hắc hắc hắc, đến lượt ta dùng kim trên người nàng ta, làm cho nàng ta kêu cha gọi mẹ, nếm thử châm pháp thiên hạ đệ nhất của ‘Thiên hạ đệ nhất đao khách’ ta.....”

Tiếng nói phóng khoáng càng ngày càng xa, rốt cục hoàn toàn không nghe thấy.

Nàng không muốn xa rời thoải mái ấm áp nơi đôi má được xúc cảm rắn chắc xoa nhẹ, thở dài một tiếng thỏa mãn thở dài.

“Tiểu bánh bao, ngủ say như vậy, không sợ bị người một ngụm ăn ?”

Nàng ngủ mơ mơ màng màng, cảm thấy có chút lạnh, theo bản năng tựa về hướng nguồn nhiệt ấm áp.

Một lát sau, ba chữ “tiểu bánh bao” giống như cái dùi đột nhiên tiến vào trong đầu !

Nàng phút chốc mở mắt ra, phát giác mình đang tựa vào ngực một người nam nhân, sợ tới mức đẩy ra thật mạnh, lùi lại về phía sau.

“Đừng lui về phía sau nữa.”

Nàng hoảng loạn không nghe thấy, dốc sức lui về phía sau.

“Cẩn thận —”

Một bàn tay to vội vàng hướng về phía nàng, nàng sợ tới mức càng thêm cấp tốc lui về phía sau, tiếp theo trong nháy mắt lại phát hiện mình rơi xuống —

“Oa a ~~ ai nha !”

“Đông” một tiếng, Lăng Nhận Thương nặng nề té xuống đất, đau nước mắt loạn chuyển trong đáy mắt, trong khoảng thời gian ngắn không thể nhúc nhích.

“Thế nào xúc động như vậy ? Đã cảnh cáo nàng đừng lui về phía sau nha !”

Một tiếng nói nam nhân vô cùng quen thuộc đang giễu cợt nàng.

Nàng nằm trên mặt đất, mở hai mắt đăm lệ nhìn lên trên, chỉ thấy một gương mặt tuấn mỹ nam tính đang từ cạnh giường phía trên nhìn xuống nàng.

Mái tóc đen bóng không có buộc lên, giống như thác nước màu đen từ cạnh giường rũ xuống.

Vừa thấy đến khuôn mặt kia, tức giận liền từ đáy lòng bùng lên.

Vì thế, nàng cái gì cũng chưa nghĩ đã vươn tay, sau khi giữ chặt mái tóc còn đen bóng hơn so với nữ nhân thì kéo mạnh xuống !

“Ai nha..... Người xuống tay thật đúng là không lưu tình, giận ta như vậy sao ?”

Quan Thiên Dật cười khở, xoa da đầu bị kéo đau, nằm về trên giường.

“Hừ !”

Nàng từ trên đất đứng lên, thở phì phì nghiêng mặt đi, sửa sang lại quần áo cùng tóc.

Sau khi nhìn trái nhìn phải, nàng nhận ra nơi này là phòng của hắn.

“Di ? Kỳ quái ? Ta khi nào thì đến ‘Quan Gia Bảo’ ?” Nàng nghi hoặc nháy mắt mấy cái.

“Đêm qua Tiêu Tổ Tâm đem nàng đến.” Quan Thiên Dật hồi đáp.

“Tiêu Tổ Tâm ? Nàng ta, nàng ta..... Người muốn nàng ta đưa cho ta cái hộp gì, thế nhưng muốn nàng ta ép ta mở ra trước mặt, còn hại ta ngửi được mùi hương rất kỳ quái trong hộp, sau đó..... sau đó.....”

Nàng nhớ tới chuyện khi nhìn thấy Tiêu Tổ Tâm, nhưng kể tiếp nàng thế nhưng toàn không nhớ.

“Sau đó, nàng trúng độc hôn mê, bị mang đến nơi này.” Hắn tiếp lời của nàng.

“Người độc ta ?!” Lăng Nhận Thương không hiểu nổi tròng mắt hắn.

“Không phải ! Là Tiêu Tổ Tâm đã hạ thủ !” Hắn vội vàng làm sáng tỏ.

“Hừ, ta xem người cùng nàng ta thân mật như vậy, còn trước mặt nàng ta đuổi ta đi, nàng ta đã hạ thủ với người đã hạ thủ, có gì phân biệt sao ?”

“Phân biệt rất lớn ! Bánh bao ngọc, ta để ý nhất chính là nàng, làm sao có thể độc hại nàng đây ?”

Hắn lười nhác nằm ở trên giường, cũng không nhúc nhích.

“Hừ, ta mới không tin ! Vừa rồi khi ta ngã xuống giường, người liền trơ mắt nhìn ta rớt xuống giường !” Nàng lên án nói.

“Thực xin lỗi.”

“Còn có, lần trước người thế nhưng nói người bề bộn nhiều việc, không thể ở cùng ta, cho nên muốn cùng ta đoạn tuyệt hôn ước ! Hiện tại ta làm sao có thể tin tưởng người để ý ta ?”

“Tiểu bánh bao.....”

“Còn có, lúc ta bị thương hôn mê, người đều không có đến gặp ta !”

Nàng rất đau lòng, không nhận được bắt đầu cùng hắn tính nợ cũ.

Nói không muốn cùng hắn có liên quan, kia đều là giả. Giữa hai người đã sớm liên quan rồi rắm cùng nhau, nơi nào còn có thể phân rõ ràng ?

“Này ta đều có thể giải thích.”

Hắn vốn dự tính ngủ một giấc, nhưng cảm giác được nàng càng ngày càng kích động, hắn không khỏi thở dài một hơi, nhận mệnh một lần nữa ngồi dậy.

“Có gì phải giải thích ? Chẳng lẽ người muốn nói, những chuyện đó đều là diễn trò ?”

“Đúng vậy, bị nàng nói đúng rồi !” Hắn cười meo meo gật gật đầu.

“Người gạt người ! Người thật sự là rất đáng giận, ngay cả nghĩ viện cớ tốt một chút cũng không chịu !”

“Ta nói là thật. Không tin, ta có thể tìm nương đến làm chứng.” Hắn vô tội nói.

Trời đất chứng giám, đã lớn đến như vậy, đây là lần đầu tiên hắn mang mẫu thân ra đến giúp hắn nói chuyện.

“Người thực qua quýt ! Ta không nói chuyện với người, ta muốn trở về ! Đời này, ta sẽ không có quan hệ gì với người nữa ! Giữa chúng ta, đã cắt đứt sạch sẽ a !”

Nàng thở phì phì xoay người, mở cửa phòng ra muốn chạy đi, không ngờ nhìn thấy Quan lão phu nhân được nha đầu đỡ đứng ở ngoài cửa.

“Quan, quan..... Quan bá mẫu.....”

“Sương Sương.....” Quan lão phu nhân đã đứng một hồi lâu ở bên ngoài.

Thấy nàng, lão phu nhân giống như cũng có chút ngưng ngừng.

Ký ức lần trước bị Quan lão phu nhân hung hăng khiển trách vẫn còn, nàng chưa từng nghĩ tới Quan bá mẫu ôn hòa hiền lành thế nhưng sẽ như vậy.

Bởi vậy, gặp Quan lão phu nhân, nàng không tự chủ được lui một chút.

Quan lão phu nhân nhìn thấy phản ứng nàng sợ hãi, không nhìn được nhìn con trong phòng cùng cười khở.
Lão phu nhân đi vào trong phòng, ngồi xuống ghế tựa, thân thiết nhìn nàng.

“Sương Sương, thật sự xin lỗi, lần trước dọa đến con.”

“Không, không sao..... Tất cả đều là lỗi của con..... Nếu không phải con tùy hứng sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn này.....” Nàng đứng ở một bên, lắp bắp nói.

“Không không không, lần trước đuổi con đi là đang diễn trò, không phải thực sự trách cứ con !” Quan lão phu nhân càng không ngừng xoa tay.

“Di ?” Lăng Nhạ Sương sưng sốt một chút.

Thế nào ngay cả Quan lão phu nhân cũng nói bọn họ đang diễn trò ?

Lăng Nhạ Sương nhìn lão phu nhân, lại nhìn Quan Thiên Dật vẫn như cũ ngồi ở trên giường, cảm thấy không hiểu ra sao.

“Khi đó nữ nhân Tiêu Tổ Tâm kia đều hạ độc trên người chúng ta, chúng ta vì sợ con bị liên lụy, đành phải giả hung dữ đuổi con đi.” Lão phu nhân nhanh chóng giải thích.

“A ?” Lăng Nhạ Sương nháy mắt mấy cái.

Kia nước mắt lúc trước nàng rơi thật nhiều thật nhiều, không phải đều vô ích sao ?

Bị trách cứ, bị từ hôn, kết quả hết thấy đều là hiểu lầm ?

“Tiêu Tổ Tâm vì sao lại hạ độc với các người ? Cùng Quan gia có cừu hận sao ?” Nàng ngu ngơ hỏi.

“Ách.....” Quan Thiên Dật lộ ra nụ cười có chút xấu hổ.

“Bởi vì nàng ta muốn gả cho Quan Thiên Dật a !” Bên ngoài có người cao giọng thay Quan Thiên Dật nói ra.

Quay đầu nhìn về phía cửa người nói chuyện, phát hiện cư nhiên là Nhiếp Phi, thế này mới bừng tỉnh đại ngộ hẳn chính là người luôn nói khi nàng ngủ.

Lúc này, Nhiếp Phi vẻ mặt tươi cười đứng ở ngoài cửa.

“Nhiếp đại ca ? Ách..... Nàng.....”

Ánh mắt nhìn về phía sau hẳn, nàng phát hiện Nhiếp Phi một chút cũng không thương hương tiếc ngọc, giống như đang kéo trâu, dắt Tiêu Tổ Tâm không cam không nguyện tiến vào.

“Huỳnh..... Nhiếp đại ca..... Huỳnh thế nào đối con gái như vậy.....”

Nàng há hốc mồm nhìn Tiêu Tổ Tâm sắc mặt tái nhợt, tóc tai bù xù.

Lúc này, Tiêu Tổ Tâm giống như con thú nhỏ, giãy dụa muốn tiến lên cắn Nhiếp Phi.

“Oa ! Còn hung dữ như vậy a ? Thoạt nhìn người ăn đau khổ còn chưa đủ nha !”

Nhiếp Phi chắc chắn có tiếng, cẩn thận tránh ra.

“Nhiếp Phi, ta muốn người chết !” Tiêu Tổ Tâm quát.

“An phận cho ta một chút, bằng không cẩn thận ta kêu Y Y trở về, lại cho người hai châm nha !” Nhiếp Phi cảnh cáo nói.

Vừa nghe đến Viên Mẫn Y, sắc mặt Tiêu Tổ Tâm bỗng nhiên trắng nhợt, cũng không dám hé răng nữa, đành phải dùng ánh mắt càng không ngừng chém giết Nhiếp Phi.

“Ta vừa mới hỏi ra, sư môn của nàng ta hóa ra là ‘Bắc Huyền cung’, về sau sửa bài tà giáo ngoại vực. Khó trách ta nói thủ pháp nàng ta dụng độc rõ ràng rất quen mắt, lại rất kỳ quái.” Nhiếp Phi đắc ý nói.

“Người rõ ràng là đạo khách, vì sao phân biệt độc ?” Tiêu Tổ Tâm không cam lòng hỏi.

“Độc phụ, người cho là dụng độc liên thiên hạ vô địch a ? Có biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên hay không ? Nhiếp đại gia ta nơi nơi làm thêm sinh tồn, vì sinh tồn lấp cái bụng, học không biết bao nhiêu kỹ năng, phân biệt độc tính cái gì ?”

“Hừ !”

“Lá gan của người thật là lớn, cũng dám dụng độc uy hiếp chúng ta, thậm chí còn muốn độc hại Sương Sương, muốn bắt nàng trở về ép Quan Thiên Dật lập tức cưới người ? Chắc chắc, người thật sự là ý nghĩ đơn giản, nghĩ đến đẹp nha !

Hoàn toàn không nghĩ tới chúng ta là bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau đi ?

“Ha ha ha.....” Nhiếp Phi rất đắc ý đâm cái trán của nàng ta.

Tiêu Tổ Tâm liều chết trừng mắt hấn, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“‘Bắc Huyền cung’ không phải luôn luôn nghiêm cấm đồ đệ bên ngoài dùng độc sao ?” Quan Thiên Dật không hiểu hỏi.

“Người này là phản đồ a ! Vừa khéo ta trước kia từng ở ‘Bắc Huyền cung’ làm công, còn cùng chưởng môn cung chủ uống rượu. Cho nên ta dự tính đi báo phỏng ‘Bắc Huyền cung’ một chút, thuận tiện đem nữ nhân này làm thủ lĩnh, mang đưa nàng ta cho sư phụ.”

Nhiếp Phi nói xong liền một tay nhấc Tiêu Tổ Tâm, dự tính giống như kéo trâu kéo ra ngoài, ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một bóng người khác.

“Người muốn đi đâu ?”

Viên Mẫn Y y phục màu đen, mặt tàn khốc đứng ở cửa.

“Ách..... Y Y, người trở về nhanh như vậy a ?” Nhiếp Phi mặt chợt dạ cười gượng.

“Người bảo ta đi trấn trên mua thuốc, hóa ra là dự tính rồi bỏ ta, sau đó người lại mang theo Tiêu Tổ Tâm chạy trốn sao ?”

“Không có a ! Oan uổng a !” Nhiếp Phi khẩn trương trả lời.

“Hừ !”

Viên Mẫn Y cầm gói thuốc trong tay, tự mình đi vào trong phòng, đem gói thuốc đặt lên bàn.

“Đây là phục can cường cốt cho Quan Thiên Dật dùng. Đây là giải độc dùng cho Sương Sương.”

Nàng cẩn thận nói rõ công hiệu gói thuốc, Quan lão phu nhân nghe xong liền tục gật đầu nói tạ ơn.

Ai biết mới vừa quay đầu lại, Nhiếp Phi thể nhưng đã mang theo Tiêu Tổ Tâm, vô thanh vô tức chạy trốn !

“Nhiếp Phi ! Người lại dám chạy trốn ta !”

Viên Mẫn Y dậm chân, vội vã đuổi theo.

“Nhiếp đại ca đối với nữ tử thể nào thô lỗ như vậy ? Kia Y Y tỷ nếu ở cùng hấn, có thể bị khi dễ hay không a ?” Lăng Nhạn Sương lo lắng hỏi.

“Yên tâm, hấn ai cũng dám khi dễ, duy chỉ không dám đụng vào Viên Mẫn Y một chút.” Quan Thiên Dật cười nói.

“Vì sao ?”

“Nhiếp Phi trong lòng hấn cũng biết.”

“..... Nha.” Có nghe lại không biết.

“Cái kia..... Sương Sương, con tin tưởng lời của chúng ta không ?” Quan lão phu nhân hỏi.

“Con..... tin.” Lăng Nhạn Sương gật gật đầu.

“Vậy là tốt rồi. Sương Sương, con cùng Thiên Dật trò chuyện một chút đi, ta phái người đi nấu thuốc giải độc cho con. Độc vật ở lại trong thân thể quá dài thật sự không tốt. Về phần nhà bên kia, ta cũng sẽ phái người đi thông báo một tiếng, dù sao con đột nhiên từ trong nhà biến mất, thông gia đại khái cũng sẽ lo lắng.”

Lão phu nhân kéo tay nàng, vỗ vỗ.

“Ân.” Lăng Nhận Sương gật gật đầu.

Quan lão phu nhân tận lực dùng hai chữ thông gia để xưng hô cha mẹ Lăng Nhận Sương, nói rõ là không muốn bỏ qua nàng dâu tương lai này, làm cho Lăng Nhận Sương không nhận được đổ bưng mặt.

Quan lão phu nhân được nha đầu nâng đỡ rời đi, trong phòng nhất thời chỉ còn hai người bọn họ.

“Lại đây, tiểu bánh bao.” Quan Thiên Dật hướng nàng ngoắc ngoắc tay.

“Vì sao không phải người lại đây ?” Lăng Nhận Sương lắc đầu.

“Ta không thể đi a.”

“Vì sao ? Bị dính ở giường sao ?” Nàng hừ một tiếng.

Nàng biết hẳn thường xuyên bận giấc ngủ không đủ, tùy thời tùy chỗ đều tìm cơ hội ngủ gật.

“Ta có nói qua, thuật kiếm của ta không tệ nhưng thuật cưỡi ngựa cũng không tốt. Lần trước ta vì ngăn xe ngựa của nàng lại nên bị ám khí tổn thương, nhất thời mất nội lực, ngã xuống từ trên lưng ngựa, ngã gãy hai đùi, bây giờ còn đang trong phục hồi như cũ !”

Hắn xóc lên chần luôn ở trên người, nàng thể này mới phát hiện hai đùi của hắn đều được gổ cố định.

Lăng Nhận Sương nhìn chần động, nhanh chóng bỏ nhào vào bên giường.

“Chân của chàng.....”

Nàng vừa sợ lại hoảng xem đùi hắn, run rẩy vươn tay lại không dám đụng vào, nước mắt không nhận được rơi ào ạt.

“Không có việc gì. Viên Mẫn Y giúp ta thi châm, dẫn thông huyết mạch ứ đọng, về sau Nhiếp Phi lại cho ta dùng tiếp keo xương, hiện tại chỉ cần tĩnh dưỡng mười ngày nữa ta có thể xuống giường đi lại.”

Quan Thiên Dật vừa cười nói với nàng vừa kéo nàng lên giường, để nàng kê ở bên người hắn.

“Khó trách khi ta vừa mới ngã xuống giường, chàng cũng không thể giữ chặt ta..... Chàng sao vừa rồi cũng không nói ?”

Nàng khổ sở khóc rống trên bờ vai hắn.

“Đừng khóc.”

“Ô ô.....”

Nàng khó chịu muốn chết, làm sao có thể nhận được ?

“Lại khóc, ta sẽ hôn nàng.”

“Ô ô.....”

Ách, kia nàng nên tiếp tục khóc hay là phải dừng lại ?

Khi còn do dự, Quan Thiên Dật đã cười thở dài một hơi, giúp nàng quyết định.

“Được rồi, nàng tiếp tục khóc, bởi vì ta thật sự rất muốn hôn nàng, cho dù nàng nín khóc ta cũng sẽ hôn.”

Nàng khịt khịt mũi, mở lớn mắt, vừa then vừa buồn cười đẩy hắn ra.

“Chàng, chàng thô phỉ a !”

“Đúng vậy, ta thô phỉ, vậy nàng muốn làm phu nhân thô phỉ của ta hay không ?” Hắn cười hỏi, kéo nàng.

“Mới không cần !”

Nàng sợ làm đau đùi hấn, không dám quá mức giãy dụa, kết quả ngược lại trở nên như muốn chống lại nhưng vẫn vờ xuôi theo.

“Thực đáng tiếc, ta lại rất muốn !”

Hấn cúi đầu, hôn lên phần môi của nàng.....

7. Chương 7

Cuộc sống hai nhà “Quan Gia Bảo” cùng Lăng phủ lại dần dần khôi phục bình tĩnh.

Quan Thiên Dật cùng Lăng Nhận Thương giống như cũng khôi phục tình hình trước kia.....

“Cái gì ? Thiên Dật ca ca lại ra khỏi thành ?” Lăng Nhận Thương mở lớn mắt.

“Đúng vậy, hình như cửa hàng ở thành Tây xảy ra tình huống có chút khẩn cấp, cho nên thiếu gia ngày hôm qua liền vội vàng xuất môn.” Tới Quan gia cung kính nói.

“Kia hấn có nói khi nào thì trở về không ?”

“Thiếu gia nói ước chừng ngũ ngày.”

Lăng Nhận Thương mặt mắt mát ngồi ở trong phòng “Quan Gia Bảo”.

Hấn không có phái người thông báo nàng, làm hại nàng bị kích động nghĩ đến tìm hấn cùng đi du trì ngắm hoa, lại bỏ nhào vô ích.

“Hậu, cô gia thật là, thế nhưng lại trở nên như trước kia, bạn không rảnh bồi tiểu thư !” Tiểu Tích ở một bên thở phì phì lòng thấy bất bình.

Lăng Nhận Thương không nói chuyện, ngồi một lúc lâu mới thở dài một hơi, đứng lên.

“Tiểu Tích, đi thôi. Thiên Dật ca ca không ở đây, chúng ta đây liền tự mình đi ngắm hoa đi !”

“Tiểu thư, người thế nào bình tĩnh như vậy a ?” Tiểu Tích còn đang tức giận a !

“Bằng không thì sao ? Thiên Dật ca ca chính là bạn như vậy a !” Lăng Nhận Thương bắt đầu dĩ nhiên thở dài một hơi.

“Tiểu thư có thể đòi cô gia một thời gian, muốn hấn đặc biệt bồi người nha !”

“Không cần, lần trước nói muốn bồi ta một tháng liền xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, ta cũng không muốn trải qua một lần nữa.” Lăng Nhận Thương cười nói.

“Tiểu thư..... Người thay đổi rồi !” Tiểu Tích nghi hoặc nhìn nàng.

“Trải qua lần trước hấn vì cứu ta chịu tổn thương nghiêm trọng đến như vậy,

thậm chí sau lưng hiểm một lúc cũng không thể đi lại bình thường, ta liền cảm thấy hấn vì ta trả giá nhiều như vậy, ta cũng nên thông cảm một chút bận rộn của hấn.”

Lăng Nhận Thương thở dài một hơi.

Trừ bỏ thông cảm, nàng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Tiểu thư.....”

Tiểu Tích nháy mắt mấy cái, không biết muốn nói gì.

“Chúng ta trở về đi.”

Lăng Nhạn Sương cười cười, mới đi vài bước lại đột nhiên cảm thấy một trận đau đầu kịch liệt tập kích nàng.

“A.....”

Nàng rên rỉ, ôm lấy đầu, đau đến cúi gập người.

“Tiểu thư !” Tiểu Tích quá sợ hãi đỡ lấy nàng.

Tỳ nữ Quan gia bên cạnh thấy thế cũng nhanh chóng tiến lên hỗ trợ, vội vã chạy tới thông báo cùng lão phu nhân.

Lăng Nhạn Sương không biết quanh mình bởi vì nàng loạn thành một đoàn, chỉ cảm thấy đau đầu quá, hoàn thành không biết mình thậm chí đã đau đến kêu lên tiếng.

Kịch liệt đau đớn làm hai đầu gối nàng mềm nhũn, dựa vào Tiểu Tích, nàng mềm yếu ngã xuống đất rồi lấm vào hôn mê.....

Hơi hơi mở hai mắt, Lăng Nhạn Sương cảm thấy toàn thân như là bị tảng đá to lớn lăn qua người, đau nhức muốn chết.

Về phần đầu, giống như có một trận trống đánh ầm ầm ở trong đầu khiến cho hai bên trán cũng giật giật nảy lên.

Nàng không nhận được rên rỉ ra tiếng.

“Tiểu thư tỉnh !” Tiểu Tích ở một bên kêu lên.

“..... Nói nhỏ thôi.....” Lăng Nhạn Sương khó chịu nhắm mắt lại.

“Thực xin lỗi, tiểu thư, em là quá cao hứng.....”

Nghe vậy Tiểu Tích đã bắt đầu y y ô ô ở trộm khóc.

“Rốt cục đã tỉnh !”

Lăng lão gia cùng Lăng phu nhân đã ở một bên nhỏ giọng ô ô trộm khóc, sợ hãi nàng sau khi nghe được sẽ càng thêm đau đầu.

Lúc này, một đôi tay có lực dịu dàng nửa đỡ nửa ôm để cho nàng ngồi dậy.

Nàng có chút khó khăn mở mắt ra, khi nhìn thấy là Quan Thiên Dật thì hơi lấp bắp kinh hãi.

“Thiên Dật ca ca ?”

“Đừng nói nhiều, uống thuốc trước đã.”

Nàng ở trong lòng hẩn sau khi ngoan ngoãn uống xong nửa bát thuốc, hẩn mới lại thật cẩn thận đỡ nàng nằm xuống.

“Thiên Dật ca ca ? Chàng sao lại ở đây ?”

Nàng quay đầu nhìn hẩn, tay nhỏ bé không muốn xa rời lại vui vẻ cầm lấy tay áo của hẩn.

“Nương ta phái người đến thành tây, nói với ta nàng té xỉu, ta vừa nghe đến tin tức liền để xuống tất cả, gấp trở về nhìn nàng.”

Quan Thiên Dật biểu cảm ngưng trọng, nâng tay sờ gương mặt nàng.

“Thực xin lỗi, chậm trễ đến chuyện của chàng. Ta đã không có việc gì, chàng nhanh chóng trở về bận đi !” Nàng cười đẩy đẩy hẩn.

“Sương Sương, nàng vẫn còn oán ta không thể ở lâu với nàng sao ?” Hẩn nhẹ giọng hỏi.

“Cái gì ? Không có nha.....”

“..... Đại phu tra không ra nguyên nhân nàng té xỉu, cho nên đoán nàng có phải tích tụ vấn đề nan giải khiến ảnh hưởng khí huyết không.”

“Ta cũng không có tâm sự tích tụ gì a.....”

Nàng mờ mịt lắc đầu, lắc đến một nửa liền dừng lại.

Nàng bỗng nhiên đã hiểu hẳn đang hỏi cái gì !

Lăng Nhạn Sương nổi giận đùng đùng trừng mắt hẳn, tức giận che kín ỷ khuất hai mắt của nàng.

“Chàng cho là..... Ta là đang cẩu kính với chàng ?”

“Sương Sương, nếu trong lòng nàng mất hứng có thể nói ra.” Quan Thiên Dật dè dặt cẩn trọng nói.

“Chàng cho là bởi vì chàng bận quá, cho nên ta dùng té xỉu đến hấp dẫn chú ý của chàng ?!”

Lăng Nhạn Sương ngực một trận bực mình, cảm thấy đầu lại sắp nổ tung.

Tay nhỏ bé của nàng lén lút buông tay áo của hẳn ra, sữa thành nằm chặt tẩm đệm, chịu đựng không đi tìm đau đớn giữa trán.

“Sương Sương, nàng đừng kích động, ta chỉ là hỏi một chút. Đại phu không tìm ra được thân mình nàng có vấn đề gì cho nên muốn bắt tay từ tâm sự của nàng, có lẽ sẽ có ích. Nếu là tâm bệnh, chỉ có tâm được có thể chữa trị.” Hẳn dịu dàng sờ đầu nàng.

“Lăng Nhạn Sương ta nghĩ thơ thế nào cũng sẽ không dùng một chiêu giả bệnh này để hấp dẫn chú ý của chàng !”

Nàng tức giận quá mức, không ngờ quay đầu quá mạnh làm nàng thiếu chút nữa đem thuốc vừa mới uống phun ra.

“Sương Sương.....”

Nàng dứt khoát nhắm mắt lại, không để ý hẳn nữa.

“Thật có lỗi, Sương Sương. Ta không phải không tín nhiệm nàng, chỉ là nóng vội muốn biết tình huống của nàng.”

Hẳn biết câu hỏi của hẳn đã tổn thương đến lòng của nàng.

“Ta không sao, chàng có thể trở về.”

Nàng từ từ nhắm hai mắt, hạ lệnh đuổi khách.

Quan Thiên Dật thở dài một hơi, từ bên giường đứng dậy.

“Lăng bá phụ, Lăng bá mẫu, ta ngày mai lại qua xem Sương Sương.”

“Không cần ! Ta không cần chàng tới xem ta !” Nàng ở trên giường kêu lên.

“Sương Sương, đừng tùy hứng.” Quan Thiên Dật bất đắc dĩ nói.

Vừa nghe đến những lời này, nàng càng phát hỏa, dứt khoát đem chăn kéo lên trên phủ lên tận đầu, không chịu để ý hẳn nữa.

Quan Thiên Dật cười khổ cùng Lăng lão gia, Lăng phu nhân nói lời từ biệt.

Lăng lão gia đưa Quan Thiên Dật đi ra ngoài, Lăng phu nhân thì ở lại trong phòng, ngồi bên giường nữ nhi, nhẹ nhàng vỗ vỗ chăn.

“Nữ nhi a, Thiên Dật đã rời khỏi, con ngoan ngoãn lộ mặt ra hít thở không khí a ! Ngộ nhớ buồn hồng rồi làm sao bây giờ ?”

Lăng Nhạn Sương kéo chăn xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ đã khóc ướt.

“Nương..... con thực cố gắng thử thông cảm hẳn, không phiền hẳn..... Con không có dùng loại kỹ xảo ngụy thơ này đến buộc hẳn đem lực chú ý đều đặt trên người con.....”

“Ta biết, nữ nhi của chúng ta đã trưởng thành.” Lăng phu nhân vỗ vỗ nàng.

“Nương..... Nếu..... Nếu con lại té xỉu, hai người ngàn vạn đừng thông báo hấn nữa.....”

“Di ? Nhưng hấn hấn là phải biết tình huống của con nha !” Lãng phu nhân có chút do dự.

“Không cần ! Tuyệt đối không cần nói cho hấn biết ! Con chán ghét cảm giác bị hiểu lầm, cũng không cần bị hấn hiểu lầm lần thứ hai !”

“Nha..... Được rồi.” Lãng phu nhân gật gật đầu.

“Cho dù con bệnh sắp chết cũng không cần nói cho hấn biết, cho dù hấn đi bận, chờ khi hấn rảnh, nhớ tới con tự nhiên sẽ đến gặp con.....”

“Phi phi phi ! Nữ nhi nha, con nhưng đừng dọa nương nha ! Cái gì có chết hay không, đừng đặt ở bên miệng !” Lãng phu nhân kinh hoảng phản bác nói.

“Nương, thực xin lỗi, con nói lung tung.”

“Con nha, đừng suy nghĩ lung tung ! Thiên Dật người ta cũng chỉ là quan tâm con, làm gì kích động như vậy chứ ?”

“..... Con lần sau sẽ không.” Nàng cắn môi nói.

“Ai, con nghỉ ngơi cho tốt đi.” Lãng phu nhân cẩn thận đắp chăn cho nàng.

“Ân.”

Lãng Nhạn Sương nhắm mắt lại, dụ ngoan đi vào giấc ngủ.

Lãng phu nhân muốn tất cả mọi người đến ngoài cửa phòng, trả lại cho Lãng Nhạn Sương không gian an tĩnh.

Khi trong phòng không còn một bóng người, Lãng Nhạn Sương mở hai mắt, nâng tay lên xoa giữa trán, không tiếng động than nhẹ.

Đầu nàng..... Đau quá.....

Thời điểm đau đầu lúc đó làm cho người ta cảm giác muốn chết giống nhau như đúc.

Thân thể của nàng rốt cuộc làm sao vậy ? Vì sao lại như vậy ?

Ẩn ẩn cảm giác khủng hoảng từ sâu trong thân thể nàng, dần dần vây quanh nàng, cơ hồ muốn cho nàng ở trong đó hít thở không thông.....

Lãng Nhạn Sương lần thứ năm bởi vì đau đầu kịch liệt mà té xỉu, Lãng lão gia rốt cục không nhịn được, nâng số tiền lớn, đem lão đại phu từng ở kinh thành đảm nhiệm ngự y cho hoàng thất đã về hưu mời đến Lãng phủ.

Xem Lãng lão gia kêu khóc không thôi, thiếu chút kinh động hàng xóm, lão đại phu nhanh chóng gật đầu đồng ý, chạy một chuyến đến Lãng phủ.

Lãng Nhạn Sương giương mắt to, im lặng nhìn lão đại phu rũ mắt bắt mạch.

Sau khi bắt mạch thật lâu thật lâu, lão đại phu mới hiền lành nhìn nàng, hỏi một ít tình huống phát bệnh.

Lãng Nhạn Sương kể lại tỉ mỉ, lão đại phu thì thỉnh thoảng lại gật gật đầu.

Kế tiếp, lão đại phu nói không có chuyện gì cùng Lãng Nhạn Sương thì mời Lãng lão gia đến bên ngoài nói chuyện.

“Nữ nhi của ta rốt cuộc sao lại thế này ? Làm sao có thể vô duyên vô cớ đau đầu đau thành như vậy a ?”

“Này..... Lão gia tử, bệnh nữ nhi ngài, lão phu thực sự bất lực.”

“Không tìm ra được nguyên nhân bệnh sao ?”

“Nguyên nhân bệnh ở đầu của nàng. Phỏng đoán sau khi bắt mạch, hẳn là di chứng tổn thương đầu va chạm lần trước. Nhưng, này đã là ngoài phạm vi năng lực của lão phu.”

“Đại phu, ngài đừng nói như vậy, nếu cần dược liệu gì ta đều có thể mua !”

“Lăng lão gia, này đã không phải vấn đề dược liệu. Trừ Hoa Đà tái thế ra, thực sự không có người có thể chữa trị cho nữ nhi ngài.”

“Xin đại phu giờ cao đánh khẽ, trị cho nữ nhi của ta ! Ta Lăng mỗ cả đời cũng chỉ có một đứa nhỏ này nha ! Ta quỳ xuống với ngài, quỳ xuống với ngài.....”

Lăng lão gia hoang mang lo sợ, hai đầu gối hạ xuống quỳ với lão đại phu lại bị lão đại phu ngăn cản.

“Lăng lão gia, đừng tổn thọ lão phu. Trong khoảng thời gian này, ngài chiếu cố tốt cho lệnh thiên kim, nhớ phải chú trọng dinh dưỡng. Ta sẽ khai một ít phương thuốc dưỡng sinh, còn có phương thuốc giảm đau cho nàng, này đều có thể làm cho nàng tốt hơn một chút.” Lão đại phu mặt trầm trọng nói.

Lăng lão gia sợ bị Sương Sương nghe thấy nên luôn chịu đựng không có khóc lớn.

Lão đại phu không đành lòng, nghĩ nghĩ, vẫn là tiết lộ cho bọn họ một đường sáng —

“Bệnh của lệnh thiên kim xác định là được và châm cứu không có hiệu quả. Nhưng dùng kim thuật, có lẽ có thể thử một lần.”

“Dùng kim thuật ?”

“Đây là biện pháp bất đắc dĩ cuối cùng. Lấy kim châm huyết vị quan trọng trên đầu, có lẽ khả năng hữu hiệu, nhưng mạo hiểm lại thật lớn, nhẹ thì thất tâm, mất trí nhớ, hoặc là mất đi ngũ giác, trở thành người đần độn; Nặng thì chết ngay. Cho nên, nhất định phải cẩn thận cân nhắc, cân nhắc.”

Lăng lão gia ngơ ngác nghe.

Lấy kim châm đầu..... Này quả thực không thể tưởng tượng !

Phương pháp trị liệu nguy hiểm như vậy, hẳn làm sao dám tùy ý để cho nữ nhi dễ dàng ném thử ?

“Kia..... Lão đại phu có người đề cử ?”

“Biện pháp này chỉ là trên lý thuyết, theo ta thấy, đến nay không có người thành công.....”

Lăng lão gia nghe xong trong lòng một mảnh u ám.

Không có người thành công, kia nói cũng chỉ là vô ích mà thôi.

“Không có..... biện pháp khác ?” Lăng lão gia không ôm hy vọng hỏi.

Lão đại phu lắc đầu.

Lăng lão gia hai chân mềm nhũn, ngồi vào ghế tựa, lệ rơi tung hoành.

Lão đại phu rất đồng tình nhưng bó tay hết cách, đành phải an ủi vài câu, sau đó tâm tình trầm trọng rời đi.

Sau khi tiễn bước lão đại phu, Lăng lão gia thay đổi sắc mặt, trở về phòng nhìn xem nữ nhi.

Lúc hẳn nhìn thấy hai mẹ con đang lặng lẽ trò chuyện, trong lòng nhất thời sầu não, thiếu chút lại rơi lệ.

Lăng Nhạn Sương phát hiện hẳn lập tức vẫy vẫy tay muốn hẳn đi qua.

“Cha, đại phu nói như thế nào ?”

“Này đại phu cũng nói không có việc gì, bất quá hẳn cho một ít phương thuốc, cùng những người khác nhưng thật ra không quá giống nhau. Nói không chừng, lão đại phu này y thuật có vẻ lợi hại, con từ từ sẽ tốt lên.”

Lăng Nhạn Sương như có đăm chiêu nhìn hẳn, sau đó quay đầu làm nũng cùng nương.

“Con muốn ăn bánh ngọt mẫu thân làm.”

Nữ nhi thềm ăn, Lăng phu nhân lập tức cao hứng liền đến phòng bếp thu xếp.

Sau khi mẫu thân đi rồi, nàng lại kêu Tiểu Tích tiến đến phòng bếp hỗ trợ, chờ trong phòng không còn ai nàng mới yên lặng nhìn Lăng lão gia.

“Cha, đại phu nói bệnh của con..... thuốc cũng vô hiệu, đúng không ?” Nàng bình tĩnh hỏi.

“Không có, không có ! Con không nên suy nghĩ bậy bạ.....”

Lăng lão gia kích động mãnh liệt lắc đầu, dùng sức lắc đầu tươi cười thất bại đến sắp khóc.

“Cha, đừng giấu giếm con, con sớm đã có dự cảm.”

Lăng lão gia giật mình, lập tức che mặt khóc ra.

Nàng ngồi dậy an ủi phụ thân: “Cha, đừng khổ sở. Đợi lát nữa nương trở về nhìn thấy cha khóc thành như vậy, sẽ bị cha dọa đó.”

Lăng lão gia nhanh chóng gạt lệ. “Nữ nhi a, con có..... chuyện gì muốn làm hay không ?”

“Ân, có một việc.”

“Chuyện gì ?” Lăng lão gia lập tức hỏi.

“Giúp con cùng Quan gia..... Từ hôn.” Nàng nhẹ giọng nói.

“Từ..... Từ hôn ?!”

“Ân, hơn nữa, tận lực giấu giếm chuyện của con, đừng để cho Thiên Dật ca ca biết. Thiên Dật ca ca có nhiều chuyện phải làm lắm, nếu để hắn biết chuyện của con sẽ phân tâm.”

Lăng lão gia mím môi nhìn biểu cảm nàng bình tĩnh, miệng mở lại đóng, đóng lại mở, cuối cùng vẫn là chỉ có thể chôn ở trong ống tay áo khóc kịch liệt.....

Đột nhiên, trên cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa.

“Tiểu thư, tiểu thư ! Cô gia đến gặp người nha !” Tiểu Tích ở ngoài cửa hô.

Lăng Nhạn Thương thân mình chấn động một chút, vốn biểu cảm bình tĩnh, đột nhiên sinh ra một vết nứt.

“Cha.....”

Lăng Nhạn Thương cơ hồ là ánh mắt cầu cứu, thất kinh nhìn hắn.

Đến lúc này Lăng lão gia rốt cuộc mới biết nữ nhi kỳ thực là luôn cố gắng kiên cường.....

“Con muốn gặp hắn không ?”

“Không cần !” Nàng hồi vừa nhanh vừa vội.

Lăng lão gia hít một hơi, lau mặt, đứng lên đi về hướng nữ nhi.

Hắn vốn định theo thói quen vỗ vỗ đầu nữ nhi, nhưng nghĩ nghĩ sau, sửa vỗ bả vai một cái.

“Ta đã biết, phụ thân thay con đi gặp hắn.”

Sau khi phụ thân đi ra ngoài, Lăng Nhạn Thương rốt cuộc sụp đổ, nằm ngã trên đệm, đem tất cả khóc rống đều vùi vào chỗ sâu trong đệm.....

8. Chương 8

Từ sau khi cha thay nàng cự tuyệt Quan Thiên Dật gặp mặt, Quan Thiên Dật giống như bốc hơi khỏi nhân gian, rốt cuộc không có nghe đến hắn đến tìm nàng lần nào nữa.

Nàng hỏi qua phụ thân về chuyện từ hôn, phụ thân chỉ là gật đầu lung tung, tỏ vẻ không thành vấn đề.

Không biết phụ thân nói như thế nào, thế nhưng có thể làm cho Quan Thiên Dật không hề dị nghị tiếp nhận từ hôn của nàng.

Lăng Nhạn Sương thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại cảm thấy mất mát, mâu thuẫn không biết nên làm gì bây giờ.

Nàng phát hiện, chỉ cần vừa nghĩ đến hân liên cảm thấy ngực ê ẩm, có chút nghẹt thở.

Lão đại phu khai dược cho nàng thực sự rất hữu hiệu.

Hiện tại, chỉ cần uống thuốc là có thể ít nhiều làm giảm mức độ đau đầu kịch liệt khi phát bệnh.

Nhưng mỗi lần sau khi uống thuốc sẽ làm cho nàng mơ màng, yếu ớt.

Có đôi khi, nàng thậm chí không phân rõ mình rốt cuộc là ở trong mộng hay ở trong hiện thực.

Thường lúc nàng ngủ mơ mơ màng màng sẽ nhìn thấy Quan Thiên Dật ảo giác xuất hiện bên cạnh nàng, không nói gì, chỉ là trầm mặc luôn nhìn nàng.

Ánh mắt hân thật sâu, thường làm cho nàng xót xa bật khóc trong mộng.

Sau đó Quan Thiên Dật ảo giác sẽ vươn tay ôm chặt nàng vào trong ngực.

Ngẫu nhiên, nàng thậm chí sẽ cảm thấy ảo giác kia ôm nàng thật chặt, chặt làm cho nàng cảm thấy thật là được Quan Thiên Dật ôm vào trong ngực.

Trong đình, Lăng Nhạn Sương ngồi ngơ ngẩn nhìn đám mây trên trời ngẩn người.

Nàng đột nhiên nghĩ, sau khi nàng chết, hồn phách có thể hóa thành một đám mây hay không ?

Nếu có thể biến thành mây, như vậy nàng có thể di chuyển khắp nơi, ở trên trời nhìn mỗi người nàng quan tâm.....

“Tiểu thư, uống thuốc.”

Tiểu Tích bưng thuốc đi đến đình tìm nàng.

Lăng Nhạn Sương không hề động, vẫn vẻ mặt trống rỗng mơ mịt nhìn bầu trời ngẩn người.

Tiểu Tích nhìn nàng, hốc mắt đỏ lên.

Gần đây tiểu thư của nàng thường như đi vào cõi thần tiên như vậy, giống như thân hình tuy còn đang nơi này, hồn phách cũng đã bay đến địa phương khác.

Loại cảm giác này làm cho nàng kinh hãi.

Vừa mới bắt đầu, nàng đều sẽ không nhận được đưa tay nắm lấy tay áo tiểu thư, đến khi nàng chậm rãi quay đầu cười với nàng, xác nhận tiểu thư còn ở nơi này, nàng mới có thể an tâm buông tay ra.

Nghĩ, nghĩ, mũi Tiểu Tích đau xót, thiếu chút không nhận được mà bật khóc.

Nhưng tiểu thư vừa nghe thấy tiếng khóc của nàng sẽ càng đau đầu, cho nên nàng mỗi lần muốn khóc đều sẽ thực cố gắng, thực cố gắng nhận xuống.

Tiểu Tích nâng cánh tay lên, lau nước mắt rơi xuống, sau khi khịt khịt, lén nhìn phía sau một chút, sau đó lại gọi Lăng Nhạn Sương thêm một lần.

“Tiểu thư.”

“..... Ân ?”

Lăng Nhạn Sương có chút chậm chạp trả lời một tiếng.

“Nên uống thuốc, tiểu thư.” Tiểu Tích nhắc nhở nàng.

“Nha.”

Nàng giống như đứa nhỏ, ngoan ngoãn bưng bát lên chậm rãi uống hết.

Uống thuốc xong, Tiểu Tích đem chăn đã sớm chuẩn bị tốt ở một bên đắp lên người nàng, miễn cho nàng ở trong đình trúng gió cảm lạnh.

“Tiểu Tích.....” Lăng Nhạn Sương yếu ớt kêu.

“Ân ?”

“Hôm nay..... Ta có thể nhìn thấy Thiên Dật ca ca không ?”

Trong giọng nói của nàng có một loại chờ mong không hiểu.

“Tiểu, tiểu thư ?! Người đang nói cái gì ?”

Tiểu Tích cả kinh, phản xạ lại nhìn về phía sau.

Lăng Nhạn Sương chậm rãi nhắm mắt lại, không có nhìn thấy động tác có chút khẩn trương khác thường của Tiểu Tích.

“Gần đây ta chỉ vừa uống thuốc, bắt đầu ngủ liền thường sẽ mơ về Thiên Dật ca ca.....”

“Tiểu thư..... Mộng kia..... Mộng kia là.....”

Tiểu Tích nghẹn ngào, có chút không nói ra lời.

“..... Chẳng qua, hắn thoát nhìn thật u buồn, hại ta cũng khó chịu.....”

Thanh âm của nàng càng ngày càng thấp, càng ngày càng yếu.

“Tiểu thư.....”

Tiểu Tích cắn môi, nước mắt chảy xuống dưới.

“Chờ một chút nhìn thấy hắn, ta phải nhớ nói với hắn, đừng lộ ra ánh mắt đó.....”

Dược hiệu dần dần phát huy, thanh âm của nàng dần dần biến mất không thấy.

Khi nàng chìm vào giấc ngủ, phát ra hơi thở đều đều thì một tiếng bước chân chậm rãi, nhẹ nhàng vang lên, một bước, một bước đi tới bên đình.

Tiểu Tích xoay người lại, lau nước mắt đang muốn mở miệng gọi người, người nọ lập tức đưa ngón tay đặt ở trên môi, ý bảo nàng chớ có lên tiếng.

Tiểu Tích ngậm miệng lại, cầm chén thuốc lẳng lặng lui xuống, đem yên tĩnh trong đình hoàn toàn lưu cho tiểu thư cùng người tới.

Quan Thiên Dật ngồi xuống ở bên cạnh Lăng Nhạn Sương.

Mỗi lần khi đến xem nàng, cái gì cũng sẽ không làm, cũng chỉ là lẳng lặng nhìn nàng như thế này.

Ở trong mắt hắn, trừ Sương Sương, cái gì hắn cũng không để ý.

Thiên địa trong lúc đó, phẳng phất tất cả đều yên lặng, chỉ có gió nhẹ điểm mũi chân, lén lút lướt qua lại giữa hai người, như là sợ đánh thức yên giấc của nàng, một chút tiếng vang cũng không có phát ra.

Không biết qua bao lâu, như cảm ứng được tồn tại của hắn, Lăng Nhạn Sương hơi hơi giật giật, mày nhẹ nhàng nhíu lại, tiếp theo ánh mắt chậm rãi mở ra.

Quan Thiên Dật không đoán được nàng sẽ đột nhiên tỉnh lại, trong khoảng thời gian ngắn không dám thở mạnh, toàn thân đều không thể nhúc nhích, chỉ có thể khẩn trương nhìn nàng, chỉ sợ sẽ dọa nàng.

Nàng có chút mơ hồ nháy mắt mấy cái, sau khi thấy được hắn, bên môi nàng chậm rãi nở ra một lúm đồng tiền, nhưng khi ánh ngược ở trong đôi mắt hắn lại hiện thành một mảnh ánh nước.

“Thiên Dật ca ca.....”

“Ân ?”

Tiếng nói của hắn khàn khàn, ở trong lòng nghĩ, hắn đã bao lâu không có nghe thấy nàng kêu ngọt ngào như vậy ?

“Chàng có phải đã biết ?”

Lăng Nhận Sương nhìn hắn, nghi hoặc nháy mắt mấy cái.

“Không..... Chàng hẳn là không biết..... Ta không cho bất cứ ai nói với chàng..... Ta không cố ý sinh bệnh để chàng buồn hết thấy đến bởi ta.....”

Nàng tự nhủ lắc đầu, sau đó thở dài một hơi.

“Ta biết..... Là ta hồ đồ, hỏi lời không nên hỏi.....”

Hắn cười khổ, thoát nhìn lại như sắp khóc.

Nàng quay đầu lại luôn nhìn hắn.

Hắn nghiên cứu biểu cảm của nàng, không xác định nàng rốt cuộc là thanh tỉnh hay vẫn đang trong nói mê.

Bỗng nhiên, nàng nâng tay nắm bàn tay to của hắn.

“Thiên Dật ca ca.....”

Nàng có chút làm nũng kêu.

“Àn ?”

“Chuyện từ hôn..... Chàng đừng tức giận với ta..... Được không ?”

Quan Thiên Dật sững sốt một chút, sau đó dịu dàng gật đầu với nàng.

Nàng đánh một cái ngáp nho nhỏ, sương mù nồng đậm lại dâng lên.

“Kỳ thực..... Ta thực sự rất muốn..... vì chàng phủ thêm khăn hi..... Cho nên, nếu có..... có kiếp sau.....”

Nàng cố chống mí mắt, cố gắng ngăn cản cơn buồn ngủ dừng đánh úp lại mãnh liệt, cố hết sức nói chuyện.

Không nghĩ tới nói đến một nửa, nàng bỗng nhiên nghẹn ngào bật khóc.

Nước mắt rơi quá mau làm hại Quan Thiên Dật ảo giác trở nên thật mơ hồ, thật mơ hồ.

Nàng rất sợ hãi, sợ ảo giác của nàng có phải sẽ biến mất hay không ?

Vì thế, nàng thực dùng sức nắm tay hắn, không muốn ảo giác tiêu tan.

Quan Thiên Dật cơ hồ không nghe thấy thanh âm của nàng, không nhìn được nghiêng người về phía trước, cẩn thận nghe nàng nói.

“..... Nhưng kiếp sau rất xa, rất xa..... Làm sao bây giờ..... Không có cơ hội.....”

Nàng khóc nghẹn thút thít, một chữ một chữ, cố gắng nói ra tiếc nuối sâu nhất nơi đáy lòng.

Cuối cùng, nàng rốt cuộc không chống được được tính, một lần nữa nặng nề ngủ.....

Quan Thiên Dật sợ run rất lâu, rất lâu.

Sau đó, hắn vươn tay, nhẹ nhàng vòng qua nàng, dịu dàng ôm nàng từ trên ghế tựa vào trong lòng.

Nàng đã mất đi tri giác, chiếc cổ gầy nhỏ xinh đẹp vô lực ngửa ra sau, thân mình cũng mềm yếu nằm rũ trên khuỷu tay của hắn như một búp bê vải không có sinh mệnh.

Nếu không phải ngực của nàng còn đang chậm rãi phập phồng, hắn cơ hồ có loại ảo giác, cho rằng nàng thực sự đã rời khỏi hắn.

Cảm giác sợ hãi lạnh như băng siết chặt ngực hắn, đau đến hắn không thể hít vào.

Quan Thiên Dật ôm chặt lấy nàng, mặt vùi vào gáy nàng, cả người cũng không nhúc nhích.

Hắn thật hy vọng.....

Thật hy vọng có thể đi theo nàng.....

Nếu không có nàng, hẳn phải sống một mình như thế nào ?

Lăng Nhạn Sương nhìn Tiểu Tích từ ngoài cửa vội vàng chạy tiến vào, trên mặt mang theo thần sắc khẩn trương kỳ dị.

“Tiểu thư, người tỉnh a ?”

Vừa thấy tiểu thư giương mắt nhìn nàng, biểu cảm Tiểu Tích như bị dọa phải.

“À..... Tiểu Tích, bên ngoài thế nào náo nhiệt như vậy ?”

Nàng nằm ở trên giường, có chút miễn cưỡng hỏi, ánh mắt còn mang theo sương mù vừa mới tỉnh lại.

“Tiểu thư, là có việc vui a.....”

Tiểu Tích trả lời, dè dặt cẩn trọng nhìn phản ứng của nàng.

“Nha.....”

Nàng không nghĩ nhiều, chỉ là miễn cưỡng lại muốn nhắm mắt lại.

Đảo mắt suy nghĩ một chút, lại nhìn tiểu thư một cái, Tiểu Tích lập tức trở lại vẫy vẫy tay, thúc giục mấy ma ma cùng nha hoàn bên ngoài tiến vào.

“Việc vui ?”

“Đúng vậy.....” Tiểu Tích dè dặt cẩn trọng gật đầu.

“Giống như mừng năm mới a.....” Nàng nghe thấy tiếng pháo.

“A..... Đúng rồi, mọi người đều phải đổi bộ đồ mới, cho nên tiểu thư cũng phải đổi một chút.”

Tiểu Tích vừa trả lời nàng vừa dùng ánh mắt ý bảo mọi người nhanh chóng động tay, vừa kéo nàng xuống giường, ngồi vào trước bàn trang điểm.

Nhờ vào hiện tại tiểu thư có chút ngơ ngác, phản ứng trở nên có chút chậm, có chút đốn, bởi vậy cho Tiểu Tích cơ hội thừa cơ mà vào.

Mấy ma ma cùng nha đầu vô cùng thông minh, động tác cực kì linh hoạt, hơn nữa nhanh chóng, chỉ sợ quá lâu sẽ làm Lăng Nhạn Sương phát giác dị trạng, kế tiếp phản kháng.

Có người thay nàng đổi quần áo trên người, mặc vào lễ phục có chút phiền phức.

Có người thay nàng chải đầu, vuốt đầu, búi ra búi tóc xinh đẹp tinh tế.

Có người thay nàng vẽ mày, đánh phấn, tô môi.

Không bao lâu, sau khi mọi người hoàn thành xong, tất cả đều bị bộ dáng xinh đẹp của nàng mê hoặc.

“Tiểu thư đẹp quá a.....”

Tiểu Tích nhìn ngây người, ánh mắt đỏ lên, lại muốn khóc.

Lăng lão gia cùng Lăng phu nhân đi vào trong phòng, nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp của Lăng Nhạn Sương ngồi ở trước bàn trang điểm, không nhịn được khóc lên.

“Sương Sương..... Thật sự là rất đẹp.....”

“Đây là..... giả dạng tân nương tử đi ?”

Lăng Nhạn Sương cúi đầu lúi lét kéo lễ phục đỏ thắm trên người, nhẹ giọng nói.

Xem nàng bỗng nhiên phản ứng lại, tất cả mọi người giật nảy mình.

“Sương Sương, này, đây là..... Đây là quần áo mới..... Chính là vừa đúng chọn màu đỏ.....”

Lăng lão gia lấp bắp giải thích.

Sương Sương nhìn bộ dáng mọi người cảnh giác sợ hãi khẩn trương, có chút khó chịu lại có chút muốn cười.

“Cha, nương, con không có ngọc, chỉ là uống thuốc có chút mơ hồ mà thôi, không cần gạt con nữa.”

Nàng thở dài một hơi, biểu cảm thực bất đắc dĩ.

“Sương Sương.....”

Lăng phu nhân không nói ra lời, chỉ ôm lấy nàng càng không ngừng rơi lệ.

Lăng lão gia đã ở một bên ô ô khóc.

Tiểu Tích càng không cần nói nữa, nàng ta đã sớm trốn ở bên cạnh khóc lem hết mặt.

Một lát sau, chờ sau khi mọi người cảm xúc dịu đi nàng mới hỏi: “Chủ ý của ai vậy ?”

“Là Thiên Dật đề xuất.” Lăng lão gia nói cho nàng biết tình hình.

“Thiên Dật ca ca ?” Nàng kinh ngạc nhìn cha. “Cha, không phải cha giúp con nói từ hôn sao ?”

“Đứa nhỏ Thiên Dật kia thế nào cũng không chịu đồng ý, ta không thuyết phục được hắn.”

Lăng lão gia không biết làm thế nào, cũng vô cùng cảm động.

Lăng Nhạn Sương thở dài một hơi, bắt đầu cời hỉ phục trên người.

“Sương Sương, con làm gì a ? Giờ lành cũng sắp đến !” Lăng lão gia kinh ngạc hỏi.

“Cha, con không gả.”

Lăng Nhạn Sương bình tĩnh nói.

“Sương Sương ? Vì sao không gả ? Chúng ta không có bức Thiên Dật, là hắn tự mình nguyện ý cưới con nhà !”

Lăng phu nhân ngăn cản nàng, nắm giữ hai tay của nàng, không cho nàng tiếp tục cời hỉ phục xuống.

“Nương..... Gả cho Thiên Dật ca ca, lại không thể bởi hắn cả đời, này còn có ý nghĩa sao ?” Lăng Nhạn Sương mang theo tươi cười yếu ớt hỏi.

Lăng phu nhân yên lặng, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào.

“Đứa nhỏ này.....”

“Ai nói không có ý nghĩa ?”

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên một giọng nói dịu dàng.

Lăng Nhạn Sương thân mình khẽ run lên, chậm rãi quay đầu, không dám nhìn về phía người nàng nhớ đến sâu trong hồn phách cũng đau đớn.

Quan Thiên Dật cũng mặc một thân hỉ phục đỏ thắm, không chớp mắt nhìn chằm chằm nàng.

Ánh mắt hắn làm cho nàng tim đập nhanh, không nhận được nhớ tới lúc nàng mơ hồ luôn nhìn thấy đôi mắt đó.....

“Thiên Dật ca ca, ta không muốn gả cho chàng.”

Hắn nhìn nàng, không nói gì, chỉ đi về phía nàng, vươn cánh tay ôm chặt nàng trong lòng.

Lúc hắn ôm lấy nàng, nàng cả người chấn động, càng cảm thấy thực tế cùng mộng ảo giống như lại bắt đầu có chút phân không rõ ràng.

Khi hắn ôm lấy nàng như vậy lại trào ra cảm giác chua xót, vì sao cảm giác cùng trong mộng tương tự như vậy ?

“Sương Sương, ta không dám cầu kiếp sau..... Cho nên xin nàng..... Van cầu nàng, ít nhất kiếp này gả cho ta..... Ta sợ lỡ mất lần này, kiếp sau sẽ không tìm thấy nàng nữa.....”

Quan Thiên Dật khàn khàn nhẹ giọng nói bên tai nàng, xúc cảm kỳ dị ướt át từ trên mặt của hắn rơi xuống cổ nàng.

Lời của hắn nói đậm thật sâu vào ngực của nàng.

Trái tim nhanh chóng bị thứ gì đó bao phủ, tích lũy đến đôi mắt, tiếp theo tất cả đều hóa thành nước mắt, đổ ra cuồn cuộn không dứt.

Nàng bật khóc, đau lòng nâng tay, cũng ôm chặt lấy hắn.

“Chàng..... Chàng nghe được lời trong lòng ta ?” Nàng run run hỏi.

“Đúng, ta nghe được ! Rất rõ ràng, rất rõ ràng ! Hơn nữa đáy lòng ta cũng đang gào thét giống nàng..... Không chỉ nàng sợ, ta cũng sợ hãi.....”

Giọng nói Quan Thiên Dật cũng kích động khẽ run.

“Nhưng mà..... Ta khả năng chỉ có một chút thời gian cùng chàng.....”

Nàng khóc nói, không cam lòng thừa nhận tiếc nuối nàng sợ đối mặt nhất.

“Ta không cần..... Chỉ cần nàng có thể theo ta, ta không cần.....” Hắn tiếng nói khàn khàn đáp lại.

“Thiên Dật ca ca.....”

Nàng rất đau lòng, rất đau lòng khóc trong lòng hắn.

“Không cần buông tha hy vọng, van cầu nàng..... Lão đại phu nói, có lẽ có thể thử dùng kim thuật a ! Nàng đã quên sao ? Viên Mẫn Y chính là cao thủ dùng kim, nói không chừng nàng ta sẽ là cơ hội cứu nàng.” Hắn nói bên tai nàng.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, rốt cục được hắn lấy một tia hy vọng, nhưng lại sợ hãi tia hy vọng cuối cùng này cũng sẽ tan biến.....

“Nếu..... Y Y cũng không cứu được ta ?”

“Vậy chúng ta liền nắm chắc tất cả thời gian cùng nhau, không tách ra nữa.”

Quan Thiên Dật dịu dàng nhìn nàng.

Nàng dùng sức gật đầu, khóc ôm chặt hắn.

Mọi người ở một bên thấy thế cũng không nhận được che miệng, cùng nhau khóc.

Đột nhiên, một đạo sáng sủa tiếng nói, đánh vỡ đau lòng chua xót giờ khắc này.

“Này, giờ lành sắp đến a ! Các người thế nào còn trốn ở chỗ này a ?” Nhiếp Phi lớn giọng đứng ở cửa thúc giục.

Mọi người như tỉnh táo lại, thế này mới nhớ tới bên ngoài còn có một hồi hôn lễ chờ cử hành !

“A, đúng đúng đúng ! Mọi người nhanh chóng chuẩn bị, chuẩn bị, đừng đều chen chúc nơi này !”

Lăng lão gia đầu tiên phản ứng lại, lập tức lau nước mắt, hai tay tạo thành chữ thập vồ vồ.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ mọi người trong phòng xông xáo.

Căn cứ tục lệ, trước hôn lễ, chú rể không thể nhìn thấy tân nương tử.

Cho nên ngay trong tiếng hét chói tai của một đám ma ma đại quân, Quan Thiên Dật bị đuổi ra khuê phòng tân nương tử.

ẦM !

Hai người Quan Thiên Dật cùng Nhiếp Phi đồng thời bị nhốt ngoài cửa.

Mọi người tự động tẩy đi trí nhớ, toàn bộ lặp lại lần nữa.

Quan Thiên Dật giấu không được hưng phấn tóm lấy Nhiếp Phi.

“Đệ quả nhiên đến đây !”

“Nói đùa ! Đệ vừa nghe sư huynh muốn mời uống rượu mừng, bỏ mạng già cũng phải tới tham gia a ! Sư huynh, hôm nay huynh thoát nhìn càng suýt !”

Nhiếp Phi vỗ vỗ ngực hân, một bên chúc mừng, một bên nghi hoặc cảm thấy lần này sư huynh nhìn thấy hân, thế nào giống như đặc biệt cao hứng ?

A, đại khái là ngày mừng, cho nên sư huynh đặc biệt hưng phấn đi !

“Cám ơn ! Đúng rồi, Viên Mẫn Y ở nơi nào ?” Quan Thiên Dật thăm dò nhìn về phía sau hân.

“A ? Huynh là đang đợi đệ hay là đang đợi Viên Mẫn Y ?”

Nhiếp Phi nhìn hân không yên lòng, còn luôn nhìn phía sau hân, nhìn thấy hân có chút khó chịu.

“Đều có, đều có ! Nàng ta rốt cuộc có đi theo đệ tới hay không ?”

Quan Thiên Dật trả lời có lệ, vẫn có vẻ chú ý hành tung của Viên Mẫn Y.

“Đệ làm sao mà biết ? Đệ là trốn đông trốn tây mới thoát khỏi nàng.” Nhiếp Phi tức giận gãi đầu.

“Viên Mẫn Y cùng Sương Sương là bạn tốt, nàng ta nếu nghe được ta cùng Sương Sương đại hôn việc vui, hân là cũng sẽ đến mới đúng.....”

Quan Thiên Dật vẫn còn trầm ngâm.

“Cái gì ? Ta đây nhanh chóng trốn –”

Nhiếp Phi vừa nghe cực kỳ sợ hãi, cất bước định chạy về phía sau.

Quan Thiên Dật lập tức duỗi tay một tay xách hân trở về.

“Không được ! Lần này đệ không thể chạy, ở chỗ này giúp ta đợi Viên Mẫn Y đến.”

“Vì sao ?”

Nghe khẩu khí của Quan Thiên Dật, hân thế nào giống như bị trở thành mồi, chờ con cá Viên Mẫn Y cắn ?

“Nàng ta là cao thủ dùng kim, có lẽ nàng có thể trị tốt Sương Sương, hoặc là biết người có thể trị tốt Sương Sương.” Quan Thiên Dật giải thích.

Khi Lăng lão gia..... Nhạc phụ đại nhân nói lão đại phu đề nghị có thể dùng kim thuật, hân đã lập tức nghĩ đến Viên Mẫn Y.

Đáng tiếc, Nhiếp Phi trốn quá tốt khiến cho Viên Mẫn Y điên cuồng đuổi theo hân không tha cũng hành tung không rõ.

Bởi vậy, hân làm trận hôn lễ này, xác định tuyệt đối có thể hấp dẫn Nhiếp Phi trở về ăn no nê.

“Vậy trực tiếp đi tìm nàng nha !” Nhiếp Phi kêu thảm thiết.

“Hành tung của nàng so với đệ còn khó hơn, cho nên, chỉ có tìm được đệ mới có thể đợi nàng ta đến a !”

Hy vọng thật có thể như hân đoán, đầu tiên là câu được Nhiếp Phi, tiếp theo, Viên Mẫn Y sẽ xuất hiện.

“Sư huynh..... Bỏ qua cho ta đi !”

Cách đó không xa, nghe được có người kêu “Giờ lành đến”.

Quan Thiên Dật kéo Nhiếp Phi đi đến hỉ đường, phân phó người giám sát hân chặt chē.

Lúc hân ở trên hỉ đường nhìn thấy Lăng Nhạn Sương đội hỉ khăn, một bước, một bước, chậm rãi để người ta dìu đi ra, hai mắt Quan Thiên Dật không nhịn được mơ màng.

Ngóng trông nàng trở thành nương tử của hắn, đã chờ mong rất lâu.
Vô luận đời này kết cục như thế nào, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay nàng.....
Lăng Nhạn Sương đã là xương máu trong thân thể hắn, như thế nào có thể lại chia lìa ?

9. Chương 9: Kết Thúc

Lăng Nhạn Sương nằm trên mặt cỏ xanh ngoài “Quan Gia Bảo”, ngơ ngác nhìn mây trắng trên trời chậm rãi di động.

Bỗng nhiên, một bóng đen lặng lẽ dựa vào, thừa dịp khi nàng ngẩn người ôm lấy nàng từ trên cỏ !

“A —”

Nàng bị dọa nhảy dựng, không nhận được kêu ra tiếng.

Vừa thấy là Quan Thiên Dật, nàng không khỏi vừa tức vừa buồn cười đánh hắn.

“Làm ta sợ làm gì ?”

“Cho nàng hồi hồn a !”

Quan Thiên Dật ngồi xuống, hai tay vẫn cứ ôm nàng vào trong ngực không chịu buông.

“Nói bậy ! Cái gì hồi hồn ? Ta sống rất tốt.”

“Ta biết.”

Hắn vuốt mái tóc chỉ ngắn đến vai của nàng.

Trong hôn lễ hơn bốn tháng phía trước, bọn họ rốt cục đợi được Viên Mẫn Y.

Chính là, trước khi dùng kim, Lăng Nhạn Sương phải cạo trọc, điều này làm cho nàng khóc rất lâu.

Cuối cùng, Lăng Nhạn Sương còn bị Viên Mẫn Y mắng nói là mệnh quan trọng hay là tóc quan trọng ?

Kết quả, Lăng Nhạn Sương thế nhưng khóc thút thít nghẹn nói —

Tóc của nữ hài tử cũng quan trọng như mệnh !

Lập tức, thật sự là làm cho mọi người dở khóc dở cười, cũng thiếu chút tức chết Viên Mẫn Y.

Ông trời phù hộ, quá trình dùng kim có chút thuận lợi, Sương Sương thuận lợi dần dần phục hồi như cũ.

Chứng đau đầu lúc trước hiện thời cũng không phát tác nữa.

Chỉ tiếc, lúc ấy vừa chấm dứt thi châm cho Sương Sương xong, Nhiếp Phi liền rời khỏi.

Sau khi Viên Mẫn Y thu châm phát hiện Nhiếp Phi lại chạy, cũng hầm hầm đuổi theo.

Cho nên, bọn họ lúc ấy không thể kịp đáp tạ Viên Mẫn Y.

Bất quá còn nhiều thời gian, bọn họ nhất định sẽ tìm được cơ hội báo đáp Viên Mẫn Y.

“Thiên Dật ca ca, chàng có vẻ như đang ôm trẻ con nha, buông ra a !”

Lăng Nhạn Sương ngượng ngùng giãy dụa ở trong lòng hắn.

“Ta không buông.” Hắn đem mặt vùi vào sau gáy nàng, hít hít mùi hương thuộc về nàng.

Cảm nhận được cái ôm chặt của hắn là đến từ sự sợ hãi vẫn không thể khắc chế, lòng của nàng mềm nhũn, mềm mại dựa vào hắn.

“Thiên Dật ca ca, ta tốt lắm, đừng sợ.....”

“Ân.”

Mặt hắn vẫn cứ chôn ở sau gáy của nàng, không chịu nâng lên.

Nàng mỉm cười ngọt ngào dựa ở trong lòng hắn.

Một lát sau, hắn mới ngẩng đầu lên, yêu cầu một nụ hôn thân mật trên môi của nàng.

“Đang nghĩ cái gì ?” Hắn vừa hôn nàng vừa hỏi.

“Ta suy nghĩ, ta hiện tại trở nên thật tham lam.”

“Nha ? Như thế nào ?”

“Ta hy vọng, đời này chúng ta làm vợ chồng, kiếp sau cũng muốn làm vợ chồng.”

“Tốt a, vừa đúng ý ta.”

“Kia..... kiếp sau chàng muốn thế nào tìm được ta đây ?” Nàng cười cười, nhẹ nhàng níu chặt tóc hắn hỏi.

“Rất đơn giản a, tìm một người bộ dáng giống tiểu bánh bao nhất là được !”

“Này !” Nghe vậy, Lăng Nhạn Sương lập tức bất mãn kháng nghị.

Quan Thiên Dật cười to lạnh lạnh, ôm chặt lấy nàng, ở trong lòng yên lặng cầu khẩn —

Thiên địa làm chứng, cuộc đời này bọn họ làm vợ chồng, kiếp sau cũng vẫn muốn làm vợ chồng.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-khach-truy-the>